முற்று நின்ற முத்தனுக்கு தூலமாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசத்தை இடமாகக்கொண்டு எய்தும சப்தாதி விஷயங்களை உண்பவனாவான் என்ற கருத்தினால்,

யத்ரநாந்த பச்யதிநாந்யத்ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி |

அறிஞன் ஒன்றையும் காண்கின்றிலனாய், ஒன்றையும் கேட்கின்றிலனாய், ஒன்றையும் அறிகின்றிலனாய், நின்ற (அதீத) நிலையானது "பூமா" எனப்படும் என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதங் கூறிய பொருளை, கைவல்லிய (௬௭-ம) சுருதிப்பாகம ஸ்தூலபூதங்களைக் கூறுதல் வாயிலாகக் குறிப்பால் உணாததிற்று என்று கோடலுமாகும். இங்ஙன சிவபிரான் சத்தாகிய பசுவுக்கும், அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறாய், அவற்றுக்குப் பதியாய் நின்றார் என்ற கருத்தினால்

ஸச்சா ஸச்ச ஜகதவிச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிநः |

யதிதம் ஸதிதி ப்ரோக்தம் யச்சா ஸதிதி கத்யதே |

தயோ: பதித்வாத்ச்சிவ: ஸதஸத்பசு ருச்யதே ||

என்று சிவபுராணங் கூறியவாறு, சமஸ்தசாட்சியாய் நின்ற சிவபிரானைச் சத்தாகிய பசுவுக்கும அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறாகிய சத்து என்பதை உணர்த்துமாறு

சமஸ்தசாக்ஷிம ஸதஸத் விஹீநம் |

என்று கைவல்லியத்து (௬௬-வது) மந்திரம கூறி, பின்னர்ப் பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலே சமஸ்தசாட்சியாக முன்னரே (௬௫-ம மந்திரத்திற்) பேசப்பட்ட உமாசமேதராகிய சிவபிரானே இந்தச் சத்துக்கும் அசத்துக்கும வேறாய் அவைக்குப் பதியாயுள்ள பதியாம் என்பது போதர, ஆங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட "சமஸ்த சாட்சியாய்" நின்றார் எனப் பொருள்படும் பதம இவ்விறுதி (௬௬-வது) மந்திரத்திலும் சூசிக்கப்பட்டதாமென்க.

(கைவல்லியோபநிஷத்தை வைதிகபாசுபத தீக்ஷையுடையோன் செபித்து மேற்கதியடையுமாறு உபதேசித்தமை)

யச்சத் ருதரீயமதீதே சோக்நி பூதோபவதி |

ஸவாயு பூதோபவதி |

ஸ ஆத்ம பூதோபவதி |

ஸ சுராபாநாத பூதோபவதி |

ஸ ப்ரம்ம ஹதயா பா: பூதோபவதி |

ஸசுவர்ணஸ் தேயாத பூதோபவதி |

ஸக்ருதயா க்ருத்யாத பூதோபவதி |

தஸ்மாதவி முக்த மாச்ரிதோ பவதவிதயாச்ரமீ |

சர்வதா ஸக்ருத் வாஜபேத் |

அநேந ஞாந மாப்நோதி ஸம்சாரார்ணவ நாசநம் |

தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் கைவல்யம் பதமசநுதே |

கைவல்யம் பதமச்நுதே ||

(இதன்பொருள்) எவன் இந்தச் சதருத்திரீயத்தை அத்தியயனஞ் செய்கின்றானோ, அவன் அக்கினியைப்போலச் சுத்தனாகின்றான். அவன் வாயுவைப் போலச் சுத்தனாகின்றான். அவன் சுவர்ணத்தைத் திருடிய குற்றத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். சுராபானஞ் செய்த தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். பிரமகத்தி தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். செய்யக் கூடாததைச் செய்ததும், செய்யவேண்டியதைச் செய்யாததும் விட்ட தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். ஆதலால் வாராணசியை அடைந்து வைதிக பாசுபத விரதமுடையவனாய, எப்போதுமேனும், ஓர் முறையேனும் இந்தஉபநிஷதத்தைச் செபித்து வருவதனால், சம்சாரசமுத்திரத்தை நாசஞ் செய்யும் சிவஞானத்தை அடையற்பாலனாகின்றான். ஆதலினால், இவ்வாறு சிவத்தை அறிந்து, கைவல்லிய பயனைத் துய்க்கின்றான. கைவல்லிய பயனைத் துய்க்கின்றான்.

அவிமுத்தம்—வைதிகபாசுபத தீக்ஷையுடையனாய (அத்தியாசிரமியாய், இக்கைவல்லியோபநிஷத்தை அவிமுத்தமெனப்படும ஸ்ரீகாசிப்பதியை அடைந்து செபிக்க என்று ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையில், உபலக்ஷணமாய் (இனம்பற்றி) சிதம்பரம், திருவாரூர். காளகஸ்தி, கேதீச்சரம், சுருலேசுவரமுதலிய சிவஸ்தலஙகளும, திருச்செந்தூர் முதலிய சுப்பிரமணியஸ்தலங்களும் அக்கைவல்லியோபநிஷதம் செபித்தற்கு உரித்த ஸ்தானங்களாகத் தழுவப்படும.

சேந்திநாதய்யர்.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருமூலரின் ஓர்திருமந்திரம்.

"சென்னை ஆரியனா" இனத்தராகிய "வேதாந்த சங்கை நிவாரணம" எழுதிய வேதாந்தியார் தமது புஸ்தகத்துப் பத்தொன்பதாம் பக்கத்திலே அறுபத்துமூன்று குருமணிகளுள் ஒருவராகிய திருமூலநாயனார் திருவாய மலர்ந்தருளிய

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை

மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை

பரத்தை மறைத்தது பார்முதற பூதம்

பரத்தின மறைந்தது பார்முதற் பூதமே.

என்னுந் திருமந்திரத்துக்குப பராவஸ்தையிற் கண்ட செய்யுளை இலக்கறியாது தம்முடைய ஏகான்மவாதத்ததாமென்று கரித்துணர்ந்து தமது மாயாவாதச செய்யுள்களோடிசைத்துப் பொருள்படுத்த நோக்கமை தவறுமென்றும், அது அவர் பக்கத்துக்குப் பொருந்த செய்யுளன்றாய் நமது வைதிக சைவ பாசுபதயோக பக்கத்துக்குப் பொருள் படுத்தற் கியைந்ததாமென்றும், அத்திருமூலநாயனார் பிரமாணசாக்ஷியம வாயிலாக நிரூபணஞ் செய்வதே நெறியாமென்றும் நினைந்து பின்னர்ப் போதருமாற எழுதுவோமாயினேம்.

அறுபதின் மும்மைச் சிவபக்தர்களுள்ளே ஒருவராகப பேசப்பட்டிருப்பவராக அறியக்கிடந்த (சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கருளிய) சிவரகசியத்தினும்,

தக்ஷச்சர்யாக்ரியா யோகே விரயஸதாத்மா மஹேச்வரே |

சிவத்திலே தம்முயிரைச் செலுத்திச் சரியா கிரியா யோகத் திறலமை படைத்த திருமூலநாயனார் என்றுரைக்குஞ் சிவபக்த விலாசத்தினும்,

திருவாரூரிலே வன்மீகநாதர் "தில்லை வாழந்தணர் தம்மடியார்க்கு மடியேன்" என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரமூர்த்திநாயனாரால அருளப்பட்ட திருத்தொண்டத்தொகையிலே அமைந்த "நம்பிரான் திருமூல னடியார்க்கு மடியேன்" என்னுந்திருவாக்கினுனும,

"குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குலமேய்ப் போன்குரம்பைப்பு
முடிமன்னு கூனற்பிறை யாளன்றன்னை முழுத்தமிழின் [க்கு
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படியே பரவிட்டெனுச்சி
பிடிமன்ன வைத்தபிரான் மூலனுகின்ற வங்கண்ணே."

என்று திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அநுக்கிரகம் பெற்ற ஆதிசைவராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியருளிய திருவந்தாதியினுனும,

(க) "ஞானமுதலிய வொருநான் குண்மை தெள்ளுந் தீந்தமிழாற் கூறுந்திருமூலர்" எனவும்,

(உ) "ஊனுடம்பிற் பிறவிவிடந் தீர்ந்துலகத் தோருய்ய
ஞானமுத னான்குமலர் நற்றிருமந் திரமாலை [ளா
பான்மைமுறை யோராண்டுக் கொன்றாகப் பரம்பொரு
மேனவெயி றணிந்தாரை யொன்றவை யெனவெடுத்த."

எனவும்,

(ங) "ஆவடுதண் டுறையணைந்தங் கரும்பொருளை யுறவணங்கி
மேவுவார் புறக்குடபான் மிக்குயர்ந்த வரசின்கீழ்த்
தேவிருக்கை யமர்ந்தருளிச் சிவயோகத் தலைநின்று
பூவலரு மிதயத்துப் பொருளோடும் புணர்ந்திருந்தார்."

எனவும்,

(ச) பித்தற்ற மயலன்று பிறிதொருசார் புளதன்று
சித்தவிகற் பங்களைந்து தெளிந்தசிவ யோகத்தில்
வைத்தகருத் தினராகி வாய்மையில்பெரு மையிலிருந்தா
ரித்தலகமை யளப்பரிதா முமாதுமெனவுரைப்பார்."

எனவும் போதரும்.

(உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன்) என்று நடராஜவசனாலார் அடியெடுத்துக் கைகொடுக்கச் சேக்கிழார் நாயனார் பாடியருளிய பெரியபுராணத்தினுனும,

"கயிலாயத தொருசித்தர் பொதியிற் சேர்வார்
காவிரிசூழ் சாத்தனூர் கருதுமூலன்
பயிலாநோ யுடன்வீயத் துயர்நீடும் பசுக்களைக்கண்
டவனுடலிற் பாய்ந்து போத
வயலாகப் பண்டையுட லருளான் மேவி
யாவடுதண் டுறையாண்டுக் கொருபாவாகக்
குயிலாரு மரசடியி லிருந்து கூறிக்
கோதிலா வடகயிலை குறுகினாரே." என்று சிதம்பரத் தில்லைத் தீட்சிதருள் ஒருவராயும் சந்தான சாரியர்களுள் ஒருவராயுமுள்ள உமாபதிசிவாசாரியருளிய திருத்தொண்டர் புராணத்தினுனும்,

"சக்ரவர்த்தி தவராச யோகி யெனு
மிக்கதிரு மூலனருள் மேவுநா ளென்னாளோ"

என்று போற்றுந் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டினுனும், சிவாகமங்களிலேயுள்ள சரியை கிரியை யோகஞான பாதப்பொருள்களை ஒன்பது தந்திரங்களுள் அடக்கித் திருமந்திரமெனப்பெயரிய அதிரகசிய நூட்பார்த்தங்கொண்ட ஞானநூலையருளினவர் ஏகான்மவாதமெனப்படும் மாயாவாதியாகாது சிவராசயோகியாராயுள்ளார் ஸ்ரீமூலநாதரென வடமொழிச்சிவரகசிய சிவபக்தவிலாசாதிகளே கூறப்படுந் திருமூலநாயனாரேயாம் என்பது வைதிக சைவராயினோர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமாமன்றோ?

சிவபுராணாதிகளிலே சிகாரமுதலிய மூன்றும் இவையாமென்றுணர

சிகாரஞ்சிவ ரூபந்து வகாரஞ் சக்திருச்யதே |
யகார மாத்ம ரூபஞ்ச |

என்று கூறப்பட்டவாறு திருமூலநாயனார்

"சிகாரஞ் சிவமே வகாரம் பரமே
யகார முயிரென்றறையலுமாமே" என்றும்,

"தற்பதந் தொம்பதன் றான மசிபதந்
தொற்பத மூன்றுந் துரியத்துத் தோற்றவே
நிற்பது மிகபர நிகழ்சிவ மிம்மூன்றின்
சொற்பத மாகுந் தொந்தத் தசியே" என்றும,

"வேதாந்த தொம்பதமேவும் பசுவென்ப" என்றும் போந்த திருமந்திரமொழிகளால், ஞாதிரு (ஆன்மா) என்பது வேதந்தான் தத்திலே பேசப்படும் பசுவாகிய துவம்பத உயிராமெனவும், ஞானமென்பது தற்பதத்தினாலே பேசப்படும பரையாகிய பரமாம் எனவும, சிவம என்பது அசிபதத்தினாலே சொல்லப்படும் சிவனும் என்றும் கண்டு (ஞானபாதமல்லாத பராவஸ்தை கூறும் யோகபாதத்திலே) கொள்ளற பாற்றும். ரௌரவாகமத்திலே சாக்கிர சாக்கிரம (நனவில் நனவு) சாக்கிரசொப்பனம் (நனவிற் கனவு) சாக்கிர சுழுத்தி, சாக்கிர துரியம், காலபரம, அதீதம், பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம், சிவதரிசனம், சாயுச்சியமென அவாந்தர பராவஸ்தாபேதங்கள் பேசப்படுவனவாம். இந்த ரௌரவாகமப் பராவஸ்தையை யுற்று (இறுதிச் சாயுச்சியம் ஒழித்து நின்ற சாக்கிர சாக்கிரமுதற் சிவதரிசன மீறாயுள்ள பததையும் பத்தவஸ்தையாமென்று கொண்டு திருமூலநாயனார்),

"ஈரைந் தவத்தை யிசைமுத் துரியத்து" என்றும்,

"தொந்தத் தசியை யவ்வாசியிற் றோற்றியே
பந்த முறை யீரைந்தாக மதத்சுட்டு
வந்த மிலாத வவத்தையவ் வாக்கியத்
தந்த முறையிற் சிவமுன் வைத தோதிடே" என்றுந் தொகைப்படுத்துக் கூறினார்.

இந்நட்பத்தவஸ்தையும் பிராசாத மந்திரமார்க்கத்தற்ற அத்தியான்மிக கிராலம்ப உன்மனாயோகம் பற்றியதாமென உணரப்படும சாக்கிர சாக்கிரமுதல் காலபராந்தமாம் ஐந்தும் சமனாந்த பசுத்தவ நிவிர்த்திய கந்தரம் உன்மூலமாம் நியானத்தானத்தில் விளங்கும் ஆன்மாவினது ஆன்மசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், அவற்றுள்ளே மூன்றுநீக்கிச் சாக்கிர துரியமுதற்கொண்டு விசுவக்கிராசாந்தமைந்தும் உன்மனாந்தமாம் சமாதித்தானத்தில் விளங்கும் பரத்தினது பரசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், அவற்றுள் மூன்று நீக்கிப் பரதரிசனமுதற்கொண்டு சாயுச்சிய முடிவாமைந்தும் உன்மனோபரி

சாக்ஷாத்கார ஸ்தானத்தில் விளங்கும் சிவனது சிவசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், இந்த மூவகை அவஸ்தையுள் அவ்வச சுழுத்தியீறும் மூவகை மூன்றவஸ்தையும் முறையே காரிய விசுவம், காரண விசுவம், வாச்சுவ்விசுவம் என்னும் மூன்றின வியாப்திக் கிராசோபசாந்திகளாம் என்றும், அவ்வவஸ்தை பேதங்களுள்ளே உயிர்க்கும் (ஆன்மாவுக்கும்) பரத்துக்கும், சிவனுக்கும் தனித்தனி துரியங்கள் பொருந்தும் உள்வாம் என்ற கருத்தினால் திருமூலநாயனார் பராவஸ்தையை வகைப்படுத்திக் கூறியிட்டது,

> கூரிய கனக் துரியத்தி லிவனு
> மரிய துரிய நனவாதி மூன்றிற
> பரிய பர துரியத்திற் பரனு
> திரிய வருந் துரியந்திற சிவமே

என்றும், உயிருக்குச் சாக்கிர சாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சாக்கிர சுழுத்தி, சாக்கிர துரியமுளவாம் எனனுங் கருத்தாற் பின்னரும் அப்பராவஸ்தையிலே விரிவுபடுத்திக் கூறியிட்டது,

> அணுவின் துரியத்து மாரா நனவு
> மணுவகை வின சனனன நகவு
> மணுவசை விறபரா றிதமு சுழுத்தி
> பணியிற் பரது ரியம பரமாமே.

என்றும், பின்னறப் பரத்துக்குச் சாக்கிர துரியம், காலபரம, அதீதம, பரதரிசனம் எனபன உளவாம என்ற கருத்தினால,

> பர துரி யதது நனவுப் பரந்து
> விரிசக முண்ட கனவு மொசாந்தி
> யுறவுறு கின்ற சுழுனைபு மோவத்
> தெரியுஞ் சிவ துரி யத்தனு மாமே.

என்றும, சிவனுக்குப் பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம். உபசாந்தம், சிவதரிசனம் எனனும நானகும உளவாம என்ற கருத்தினால்,

> பரமா நனவினபின பாறசக முண்ட
> கிரமார் கனவுஞ சிறந்த சுழுத்தி
> யுரமா முபசாந்த முறறுற றவே
> தானுஞ் சிவ துரி யத்தனு மாமே.

என்றுந திருவாய்மலாந்தருளினார். இந்தப்பராவஸ்தை இறுதியிலே பிரமாதி பராகாரந்தம வரையும தனித்தனி ஒவவொன்றிலும் பார்த்தன்மூதல் அவசமாக விறுதியாம ஐவைந்து அவஸ்தை கொள்ளப் படுதலினால் எய்தும என்ற கருத்தினால,

> சார்வாம் பாரசிவம சத்திப பரநாத
> மேலாம் விந்து சதாசிவ மிக்கோங்கிப்
> பாலாய்ப் பிரம னரியம நாபதி
> தேவா முருத்திர னீசனுங் காணிலே.

என்றுரைத்தார். அகாக்கியம் சர்வசாரமுதலிய ஏகான்மவாதோபநிடதங்களிலே அலப் பிரகிருதி ராசசசாத்துவிக குணப்பர்வாயத் துவம்பத தற்பதங்களினால் உரைக்கப்படும் காரிய காரணோபாதியாம் ஜீவேசுரரை ஒழித்துகண்ட "அசி" எனனும பதத்தால ஒருமையுற அறியப்படும் பிரத்தியகூப் பிரகாசித்த ஆன்மாவே பிரமம எனறு அறியப்படும். சுகிரகத்திலே புனமனைவி மக்களாயினோர்க்கு எசமானாயநின்றான் ஒருவன மற்றோர் இராசமாதிரியை நண்ணியவிடத்தும் தான் தானாய ஒழுகுமென்றித் தன கிரகத்து ஆதிபத்தியததை இராசமந்திரியினுள் செலுத்த இயலாதவாறுபோல, அடிப்புறத்து மாயாவரணோபநிடதங்களில ஸதூலப்பிரகிருதி சுத்தசத்துவிக ராசசகுணப் பிரதிவிம்ப மீதனையராம் ஜீவேசுரர்க்கு மேலாயப் பிரமமெனப்பட்டு, சாங்கிய யோகோபநிடதங்கள் நுதலியனவாயின, வைதிகபாசுபதயோக அதர்வசிகை முதலிய உபநிஷதங்களுமே,ஞானதிருவாய (ஆன்மாவாகிய ஜீவபிரமமாய) நிறபதனைப் பரப்பிரமத்துக்கு முன்னே தானும் பரபிரமமென்று நிற்றலாகுமோ? ஒருபோதும ஆகாது! ஆகாது! சேஷனை ஆரியவே சாதியார் பிரமமவைதிகசைவசித்தாந்தியாம் நமது சிவாகமமாவப ஒன்றுமென்றுணரப் பலதிருஷ்டாந்தங்கள் வாயிலாகப் பரீக்ஷித்துச் "செனனை ஆரியனார் பிரமம் பரமபிரமமாகாத ஜீவப் பிரமம" எனனும சிறுநூலிலே சுருக்கியும், "இந்த சாதன" பத்திரிகையில் "வைதிக சைவசுத்தாத்துவித" விஷயத்தினைக் கீழ்விரிதும நிருபணஞ் செய்திருக்கின்றோம். வைதிகசைவபாசுபத பாசவிளக்கம சுவேதாசுவதரோபநிஷதங்களிலே சுருக்கமுறக் கிளவப்பெற்ற ஜீவேசுர மாயாவாத விசாரத்தினால் சேர்க்கும பிரமம (ஆன்மா) பசைசாங்கிய யோகோபநிடதங்களிலே பெரிதும முடிவாய்ப போப்படுகின்றமையாலன்றோ லிங்கபுராணமும் சைவபுராணமும,

சைவசங்க்ஷிப்யவேதாநாம |

சைவம கருக்கமுற வேதத்திற சொல்லப்பட்டது என்ற கருத்தைச அறிந்து, சாங்கியயோகோப நிடதங்களை வேதாந்தம எனறும, அதிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரமத்தை (ஆன்மாவை) ஞாதிரு என்றும், அதனைத் துவாப பதத்தினாலே சுட்டிப்பர் எனறுங் கொண்டு,

"வேதாந்த தொம்பதமேவும பசுவெனப" என்று அருளிச்செய்தார ஸ்ரீ மூலநாதர் உயிரும (ஆன்மாவும,) பரமும், சிவனும அதர்வசிகை முடிவுகொண்டு துவம்பந் தற்பத அசிபதங்களில வைத்து உணர்ப்பாலனவாம எனறு கருத்தால,

> உயிரைப பரனை யுயர்சிவன் றன்னை
> யயாவற றறிவொன்ற தத்தசி யத்தனால்
> செயலற றறிவாகி யுறுசென றடங்கி
> யயாலற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாமே

என்று கூறினார். ஜீவபரசிவங்களுக்குப் பராவஸ்தையிலே ஜீவதுரியம, பரதுரியம், சிவதுரியம் எனனும மூன்றும முறையே நிறுத்தப்பட்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாகச் சோபானமுறையிற பேசப்பட்டாற் போல, (வைதிக பாசுபதோப நிடதமாகாத) சாங்கியயோகோப நிடதநெறியானே முன்னாக்கூறிய காரிய விசுவவியாப்தியை யொட்டி உணர்த்தப்புகுந்து எப்பிரகாரத்தால் மெய்யாகிய கயிற்றைப் பொய்யாகிய பாம்பு மறைத்ததாகவும், மறையாததாகவும் கொள்ளப்படுமோமோ,

அப்பிரகாரம் மெய்யாகிய தன்னை (பிரமத்தை) மாயைமறைத்ததாகவும் கொள்ளப்படுமென்று பிரித்துப்பொருள் கூறிய வேதாந்த சங்கை நிவாரண ஏகான்மவாதியார்க் கிசைந்த திருமூலநாயனார்

> பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம
> பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம
> தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களாம்
> தன்னின் மறைந்தது தன்கரணங்களே.

என்று கூறியருளினார். ஈண்டு "தன்னை" என்றது ஆன்மாவாகிய பிரமத்தை யாமென்க. பின்னர்க் காரண விசுவவியாப்தியை யொட்டிப் பரையாம் பரத்தின் மேனிலை உணர்த்தப் புகுந்து, திருமூலநாயனார் "பொன்னைமறைத்தது" என்னும் முந்திய செய்யுளை அடுத்து

> மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
> மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
> பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதமே.

என்றருளினர், ஈண்டு "பரம்" என்றது சென்னை ஆரியனார் கருத்தறிகின்ற ஏகான்மவாதோப நிடதங்களிலே அசியென்னும் பதத்தாற் சுட்டப்படுவதும், திருமூலநாயனாரால் அவம் பதத்தினாலே சுட்டப்படுவதுமாகிய பிரமம் எனப்படும் சிவான்மாவினது வியாப்தியினும் மேலாய் வியாபகமுற்ற காரண விசுவ (வியாப்திப் பரையையேயாமென்க) பிருதிவி வியாபகம், ஆகாயம் வியாபகம் என்று ஒருவன் சொல்லக்கேட்ட மற்றவன வியாபகம் என்னும் பதம் சமமாய்ப் பிருதிவி ஆகாயம் எனும் இரண்டினும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தலறிந்து, ஆகாயவியாபகத்தையும் பிருதிவிவியாபகத்தையும் பொருளினற் சமத்துவமுடையதெனறேனும், ஆகாயத்தினும் பிருதிவி வியாபகமுடையதெனறேனும் கொள்ளாது பிருதிவி வியாபகத்தினும் ஆகாயவியாபகத்தையே தலைமைபடைத்த வியாபகமாமெனக்கொண்டு கருதினர்போல, "தன்னை மறைத்தது" "பரத்தை மறைத்தது" என்னுந் திருமூலர் திருமந்திரமொழியைக்கேட்டபோதும் கண்டபோதும், தனக்கும் (சிவப்பிரமத்துக்கும்) பரத்துக்கும் (பரைக்கும்) சமமாக இசைக்கப்பட்டமை அறிந்து ஞானகிய பிரமத்தையும் (ஆன்மாவையும்) அதற்கு மேலாய்நின்ற பரையையும் சமப்படுத்திச் சாஸ்திர விரோதமுறப் "பரம்" என்றது தமது பிரமத்தை உணர்த்தியதாமென்று "அரசர் சேனை நீறுபட்டழிய" என்னும் வைஷ்ணவக்கம்பர் இராமாயண வாக்கியத்துள்ளே "நீறு" என்னும் பதத்தைக்கண்டு விபூதி மகாத்மியம் பேசப்பட்டதாமென்றுளறிய ஒருவர்போல, திரிந்துணர்ந்த ஏகான்மவாதியார் தமதுவேதாந்தசங்கை நிவாரணத்திலே, "மாயை ஒருவிதத்திற் பொய்யாயுமிருக்கவேண்டும்" என்றும், "இந்த மாயை கடவுளை மறைத்ததாகவும் ஆகவேண்டும்" என்றும், எடுத்துக்கொண்டு, "ஓர் பிரபு சோலையில் வாகனம் ஒன்றிருக்கின்றது அது என்ன வாகனம் என்று பார்த்துவாவெனத் தச்சனொருவனை அனுப்பினர்" என்றும், அந்தத்தச்சன் அப்படியே போய்ப்பார்த்துவந்து யானை வாகனமென்று சொன்னான்" என்றும், அதற்குப் பிரபு "அது யாதுமரத்தினாற் செய்யப்பட்டதென்று கேட்டார்" என்றும், அதற்குத் "தச்சன் இன்ன மரமென்று தான்பார்க்கவில்லை என்றுசொன்னான்" என்றும்அப்போது "யானைக்கும் மரத்துக்கும் எத்தனை காததூரம்,மரமே யானை தானே,யானைவாகனத்தை ஆராயின் மரத்தை யன்றிப் பொருளுளதோ, மரம் யானையாய்த்தோற்றும்படி மரத்தின் சிறசில பாகம் எடுக்கப்பட்டது, அதுவேயன்றி யானை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லை என்றும் யானை என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருளில்லாதிருந்தும் யானை பொய்யாயிருந்தும் மெய்யாய மரத்தை மறைக்கவில்லையா" என்றும், மெய்யைப்பொய் மறைக்கும என்பதற்குப் பிரமாணம் இவையாமென்று சூதசங்கிதை காலஅளவை உரைத்த அத்தியாயத்துப் பதினைந்தோராஞ் செய்யுள்களையும், வேதாந்த சூடாமணி அறுபதாஞ் செய்யுளையும் வரைந்து, இவற்றோடு திருமந்திரத்துப் பராவஸ்தையிற் கண்ட,

> மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
> மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
> பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம
> பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே.

என்னும் இருபத்திரண்டாந் திருப்பாட்டையும் மேலேகூறியவாறு பொருள் படுத்திச் சோதனை ஒரினப்படுத்தித் திருமூலநாயனார் ஈண்டுப் பிரயோகித்த பரையைச் சுட்டிய "பரம்" என்னும் பதத்தைத் தம்பக்கத்துக்கு வேதாகமசாஸ்திரவாராய்ச்சி இல்லாமையால் இலக்கறியாது கவர்ந்தார் "அரி" என்பது விஷ்ணுவுக்கும் சிமத்துக்கும் பெயராய் நின்றவிடத்து அவ்வரி என்னும்பதம் விஷ்ணுஎன்று பொருள்படுத்த வேண்டிய இடத்திற் சிம்மமென்று பொருள்படுத்தல நீதியா? ஆன்மாவாகிய ஒன்றே அறியப்படுந் தமது அத்துவிதத்தினும் மேலாகிய பிரசாதகலைபற்றி வைதிகபாசுபத யோகத்திற் பேசப்படும் பராசத்தியாம் பரத்தைத் தம் பக்கமாக்குகின்றார், பொன்னை மறைத்தது என்னுந் திருச்செய்யுளைப் போலத் தம் பக்கத்துக்கு உள்ளபடி பொருள் படாதிடக்கில் அவர்களுக்கதிற் குறைவுமின்றாம். மரத்தை மறைத்தது என்னுஞ்செய்யுளிற்போந்த பரம் என்னும் பதத்தை அச்செய்யுளையருளிய திருமூலநாயனார் கருத்துக்கொப்பக் காலபரம் அதீதம் பரதரிசனம விசுவக்கிராசம என்னும் பராவஸ்தைப் பாற்படுகின்ற பரைக்குப் பொருள்படுத்தாது, அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட சாக்கிர சுழுத்தி சொப்பன துரியம் என்னும் பராவஸ்தைப் பாற்படுகின்ற ஆன்மாவுக்கு (பிரமத்துக்கு) இசைவுற வேதாந்தியார் பொருள்படுத்தியது எப்பிரமாணத்தினாலோ? பொருளை நன்கு விசாரியாது பதங்களைக்கண்டவுடன் மயங்கித் தம் பக்கத்துக்குப் பொருள் படுத்தத் துணிதல் இந்தவேதாந்தசங்கை நிவாரண வேதாந்தியாருக்கு எக்காலமும் இயல்பாமென்க. "பொன்னை மறைத்தது" என்ற செய்யுளால் சிவனையும் (சிவப்பிரமத்தையும்,) "மரத்தை மறைத்தது" என்ற அடுத்த செய்யுளால் பரத்தையும் (பரையையும்) உணர்த்தி, பின்னர்ச் சிவத்தின் நிலை உணர்த்தி அதனோடு முந்திரையும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குமேல் பஞ்சாவஸ்தை நெறிகொண்டுணர்த்த வேண்டித்திருமூலநாயனார்,

ஆறு றகன்று நமவிட் டறிவாகி
வேறான தானே யகாரமாய் மிக்கோங்கி
வீறார் பரமாயி னிருளற்ற தற்பரன்
பேறாம் சிவாய வடங்கும் பின்முத்தியே.

என்றருளினார். இந்தச் சிவபரசிவங்களுக்குச் சூதகேதை சொல்லியவாறு வேதாந்தியாருடைய ஞானேந்திரியமைந்து கன்மேந்திரியமைந்து சப்தாதியைந்து பூதாதியைந்து வாயுப்பத்து அந்தக்கரணநான்கு அவித்தையொன்று சீவனென்றுமாகச்சேர்ந்து முப்பத்தாறாக விரிக்கப்படும் தூலப்பிரகிருதி ஆன்மதத்துவ மிருபத்துநான்கின் பாற்படாது, அதனின் உயர்ந்த வித்தியாதத்துவமேழினு முயர்ந்த சிவதத்துவ மைந்தின அதீதத்திலே ஐக்கியம் பேசப்படுவனவாமென்றும், இவைகளுக்குச் சாக்கிரசாக்கிரமுதல் சிவதரிசனமீறும் பராவஸ்தை திருமூலநாயனாரால் சிவாகமத்தினின்று வேறுபடாது உரைக்கப்பட்டதாமென்றும், இருபத்தைந்தாந் தத்துவமாகிய காரணப்பகுதியையும் (பிரகிருதியையும்) காரணஅசுத்தமாயையையும் (மாயையையும்,) காரணசுத்த மாயையையும (மாமாயையையும்) ஆன்மாவாகிய புருஷன் யோகமார்க்கத்தில் கண்டு நீங்கிப் பஞ்சமலங்களையும் எய்தாது அறுக்குமாறு, எல்லாமாயும் அல்லவாயுமாய உய்யச் செய்யும் உண்மையைப் பற்றிய சாக்கிர சாக்கிரமுதற் சிவதரிசனமீறாகிய பத்து அவஸ்தையாம பராவஸ்தா நிராலம்பத்தினால் சாயுச்சிய மடைதல் சுத்தமாம் என்ற கருத்தினாலே திருமூலநாயனார்,

ஐயைந்து மட்டிப் பகுதியு மாயையும
பொய்கண்ட மாமாயை தானும புருடன்கண்
டெயயும படியா யெவறகுமா யனாகி
யுயயும பராவத்தை யுள்ளுறல சுததமே.

என்றும், உயிரும், (அருளாம்) பரமும், நேயமும் உபாதியெல்லாமொழிய ஒன்றாய் அதர்வசிகை முடிபுகொண்டு மருவும் என்ற கருத்தினால் பராவஸ்தை இறுதி இருபத்தேழாம செய்யுளால்

நின்றா னருளும் பரமுமுன் னேயமு
மொன்றாய் மருவு முருவு முபாதியுஞ்
சென்றா னெனை விடுத்தாங்கிற செலலாமையு
கன்றான ஞானத்தி னாதப் பிரானனே.

என்றருளினார். மேலே கூறியவாற்றால் தம்முதத்துவங்களுட் பேசப்படாதது மேலாம் பாசுபத பிராசாத யோகமார்க்கத்தப் பராவஸ்தையிற் பரையையுற்றுப் பரமென்று கூறப்பட்ட பதச்செய்யுளில் "மரத்தைமறைத்தது" என்பதுதமது "பொன்னை மறைத்தது" என்பதுபோலிருக்கக் கண்டு இலக்கறியாது இருட்பட்ட நமது திருமந்திரசெய்யுட் சொத்தை அத்திருமூலர் பிரமாணசாக்ஷியச் செய்யுள்கள் வாயிலாக நம் பக்கத்துப் பொருள்செய்து மீட்டுக்கொண்டோம்.

சென்னை வேதாந்தியார் தம்முதத்தாலாராயுங்கா திருமூலர் முதலானவிளோரால் அருளப்பட்டனவாய், சைவசித்தாந்த சாஸ்திரப் பொருள்கள் நாமமையும் அமையப் பெற்றுள்ளனவாயுள்ள நூல்களுள்ளே தம்பக்கத்துக்கு முடிவாய்ப் பிரமாணஞ் சொல்லப்பட்டதென்று சிக்குண்டு யாதுக்காக அவதிப்படுகின்றார்! தமக்குத் தெரியாத நூல்களுள் முன்பின் யோசியாது பொருள் படுத்துவதால் அடையும் பயன் என்னையோ! திருமந்திரதுக்குப் பிறவிடங்களிலிருக்கும்; தேவாரம், சிவஞானபோதம், கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபூதி முதலியவைகளிலிருந்தும வேதாந்தியார் தம்பக்கத்துக்குப் பொருள்படுத்தி உதகரிக்கும் உதாரணங்கள் அவர் விடுத்த விஷயத்துக்குப் பொருத்தமுறுவனவோ அன்றோ என்பதினை மேலேசொல்லியவாறு வைதிகசைவசித்தாந்தப் பொருள்கொண்டு நிறுத்த விஷயத்தின் உபக்கிரமோப சங்காரங்களினால் நிருபணஞ் செய்துவாய்மை கடைப்பிடித்தல் கடனா வைதிகசைவசித்தாந்த நெறியுணர்க்குக் கடனாமென்க.

சி. செந்தினாதையர்.

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

தாயுமான சுவாமிகளருளிச் செய்த பாடல் உரை.

சின்மயானந்த குரு.

(முன் தொடர்ச்சி.)

கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட்
   களிம்புதோய் செம்பனையயான்
காணடக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே
   கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப்
பருவமது தறிந்துநின னருளான குளிகைகொடு
   பரிசித்து வேதிசெய்து
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
   பட்சத்தை யென்சொல்லுவே
னருமைபெறு புகழ்பெறற வேதாநத சித்தாந்த
   மாதியா மந்தமீது
மத்துவித நிலையரா வென்னையாண் டின்னடிமை
   யானவர்க ளாகியினுமித்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
   சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
   சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) மேன்மையான கீர்த்தியமைந்த வேதாந்தம் சித்தாந்தம் முதலாகிய முடிவுகளிடத்தினும், இரண்டற்ற நிலைமை யுடையவர்களாய் அடியேனை யாட்கொண்டு தேவரீருக்

கடியரானவர்களுடைய அறிவினிடத்தும், ஞானச்செல்வம் வாய்ந்த கல்லாலவிருட்சத்தினடியிலும் வீற்றிருக்கின்ற சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்னும் க்ஷேத்திரம் பிரசித்தியாகும்படி எழுந்தருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானானந்த போதகரே! கருவிலமைந்த மூசையைப்போன்ற சரீரத்தின் மத்தியிலே களிம்பினால் மூடப்பட்ட செம்பைப்போன்ற அடியேன் காணுதற்குத் தகுதியாய் வசித்திருக்கையில், தேவரீர் ஞானாக்கினியை வளர்த்துக் குழைவுண்டாகும்படி அம்மூசையினுள்ளாகவே உருகச்செய்து, பக்குவகால முணர்ந்து தேவரீருடைய திருவருளான மாத்திரையினால் அச்செம்பைப் பரிசித்து அதை வேறுபடுத்தி, பததுமாற்றுடைய தங்கமாகச்செய்து அடிமைகொண்டருளிய தேவரீரன்பை அடியேன் என்னென்று கூறுவேன்.—எ-று.

சிவபெருமானை இரதவாதம் புரிவோராகக் கற்பித்தமைக் கேற்க, குகை, செம்பு, அக்கினி, குளிகை முதலியவற்றையும் முறையே கற்பித்தமைகாண்க. நாதாந்தம் போதாந்தம் கலாந்தம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிப்பான், "வேதாந்த சித்தாந்த மாதியாமந்தம்." எனறனர். (எ)

கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தொந்தமாய்க
 குவிதலுடன விரிதலறறுக்
குணமற்று வரவினொடு போக்கற்ற நிலையான
 குறியற்று மலமுமற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
 நண்ணுதலு மற்றுவிந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபேதமு மறறு
 ஞாதுருவின் ஞானமற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றும் மிரண்டற்று
 வாக்கற்று மனமுமற்று
மன்னுபரி பூரணச சுகவாரிதன்னிலே
 வாய்மடுத் தண்டவசமாய்த்
தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்றை மௌனியே
 சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) மோனாசிரியராயெழுந்தருளியவரே! சித்தாந்த முத்தித தலைவரே! திரிசிரபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரம் மகிமை யமையும்படி வீற்றிருக்கின்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானானந்த வாசிரியரே! ஒன்று படுதலும் நீங்குதலு மின்றிச் சேர்க்கையில்லாததாய், சுருங்குதலும் பெருகுதலுமின்றி, குணங்களுமின்றி, வருதலும் செல்லுதலுமின்றி, ஊர்ஜ்ஜிதமான ஓர் குறியுமின்றி, மும்மலங்களுமின்றி, அறிதலுமின்றி, உயர்வு தாழ்வு மத்தி மருங்கு என்னும் விகாரங்க ளெய்தலுமின்றி, விந்துதத்துவமும் நாத தத்துவமுமின்றி, ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதங்களுமின்றி, காண்போனிடத்துள்ள அறிவுமின்றி, வாட்டமடைதலுமின்றி, மேன்மை யமைந்த ஒன்றென்பதுமின்றி, இரண்டென்பதுமின்றி, வாக்குமின்றி, மனமுமின்றி, நிலைபேறுயுள்ள பரிபூரணத்தன்மை யமைந்த சுகக்கடலிலே வாய்வைத்துப் புசித்துப் பரவசமடைந்து, தேடுதலுமின்றியிருக்கும் இடம் எதுவோ? அதுவே உண்மையான நிலையென்றநுக்கிரகித்தருளினீர்.—எ-று.

சேர்தல் பிரிதலாதியாக முறையே கூறிவந்த விகாரங்களின்றித் தனித்த ததாகாரமே உண்மைநிலை யென்றுரைத்தபடி. (அ)

தாராத வருளொலாந் தந்தருள் மௌனியாய்த்
 தாயனைய கருணைகாட்டித்
தாளிணையென் முடிசூட்டி யறிவிற் சமாதியே
 சாசுவத சம்ப்ரதாய
மோராமன் மந்திரமு மூன்னுமன் முத்திநிலை
 யொன்றோ டிரணடெனும
லொளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாதமா
 மொலியெனவு முணர்வுறுமற்
பாராது பாரப்பதே யேதுசாதன மற்ற
 பரமவநு பூதிவாய்க்கும்
பண்பென றுணர்த்தியது பாராம லன்னிலை
 பதிந்தநின் பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்க நினதருள் வேண்டு மையனே
 சிததாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூாததியே
 சின்ம யாநந்தகுருவே.

(இ-ள்.) சித்தாநத முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமெனனும் க்ஷேததிரம் விளக்கமுறும்படி எழுந்தருளியிருக்கும் தக்ஷிணாமூர்ததியே! ஞானாநத வாசிரியரே! எமது கடவுளே! வேறொருவராலும் கொடுக்கவேலாத திருவருளனைத்தையும் பாலிக்கும்பொருட்டு, மோனாசிரியராய் வடிவுகொண்டு மாதாவைப்போன்ற கிருபையை வெளிப்படுத்திய தேவரீர்திருவடிகளை அடியேன் சிரத்திற் றரித்தருளி, மந்திரவகைகளையுஞ் சிந்தியாமல், மோட்சநிலைமை ஒனறுடனே இரண்டென்று ரையாமல், ஒளிமயமாயுள்ள தென்றும், வெளிமயமாயுள்ள தென்றும், உருவாயுள்ளதென்றும நாத தத்துவமென்றுசொல்லததக்க சத்தரூபமாயுள்ளதென்றும் அறியாமல், நோக்காமல் நோக்குகின்றதே காரணங்கருவியற்ற மேலான அநுபவம், சித்தித்திற்குரிய தன்மையெனறு அறிவித்தருளினீர், ஆனால், வேறொன்றையும நோக்காமல் அத்தன்மையான நிலைமையில அமைந்துள்ளவர்களாகிய தேவரீருடைய புராதன அடியார்களுடைய சிறப்புற்றவனாயிருப்பதற்குத தேவரீர் திருவருளைப் பாலிக்கவேணடும்.—எ-று.

எனவே தேவரீர் அநுக்கிரகித்த நிலைமையில் அடியேன் இடைவிடாதிருந்து புராதன அடியார்களைப்போன்ற சிறப்படைதற்குத் தேவரீர் திருவருளித்தல்வேண்டு மென்றபடி. இதனாலன்றோ மணிவாசகப்பிரானும், "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி." எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர் (க)

போதமா யாதிநடு வந்தமு மிலாததாய்ப்
புனிதமா யவிகாரமாய்ப்
போக்குவர வில்லாத வின்பமாய் நின்றநின்
பூரணம் புகலிடமதா
வாதரவு வையாம லறிவினை மறைப்பதுநி
னருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்து நிற்பதுநி னருளாகி லெளியனேற
கறிவாவதே தறிவிலா
வேதம்வரு வல்கயேது வினையேது வினைதனக்
கிடான காயமேதென்
னிச்சா சுதந்தரஞ் சிறிதுமிலை யிகபர
மிரண்டினுண் மலைவுதீரத்
தீதிலருள் கொண்டினி யுணர்த்தியெனை யாள்வையோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) சித்தாந்த முதநித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்னும் க்ஷேத்திரம விளக்கமுறுமாறு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானனந்த வாசிரியரே! ஞானமயமாகவும் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாகவும தூய்மையாகவும் விகாரமறறதாகவும் செல்லுதல் மீளுதலறற இன்பமயமாகவுமுள்ள தேவரீருடைய பரிபூரணத்துவமே அடைககல மடையத்தக்க இடமாகக்கருதி, அதனிடத்திலே அன்புகொள்ளாவாறு அடியேனுடைய அறிவை மறைப்பதும் தேவரீர திருவருளே, மீண்டும் அவ்வறியாமையைப்போக்கி அத்தகைய அறிவை விளக்குவிப்பதும் தேவரீர் திருவருளே யாகுமானல, அடியேனுக்கு அறிவென்பதேது? அறிவற்றதாகிய மூடம் வரும் வகை எவ்வாறு? அம்மூடத்தினுல் வினையும் இருவினைகளேது? அவ்வினைகளுக்கொத்ததாக வருகின்ற சரீரமேது? அடியேனுடைய அவாவிற்குரிய உரிமை சற்றேனுமில்லையே! ஆதலால் இகத்தையும் பரத்தையுங்குறித்து அடியேன் மனதிலுள்ள மயக்கம நிவாரணமாகும்படி குற்றமற்ற திருவருள் சுரந்துணர்த்தி, இனியேனும் அடியேனை ஆட்கொள்ளுவீரோ? எ-று.

யானெனதென்னும் செருகககன்று யாவும் சிவமயமாகக் காணுகையில் அறிவு முதலியவை தோன்றுதென்பதைக் குறிபார்த்தவாறறிக. அறிவை மறைப்பது திரோபவமும் அறிவை விளக்குவது அநுக்கிரகமுமாகலானும், இவ்விரண்டும் பஞ்சகிர்த்தியங்களுள் அடங்கலானும், பஞ்சகிர்த்தியகர்த்தா சிவபிரானொருவரேயாகலானும், "அறிவினை மறைப்பதுநி னருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த் தறிவித்து நிற்பதுநினருள்" என்றனர். (௫௦)

பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்பரப்பை
வலமாக வந்தும்
பரவையிடை மூழ்கிய நதிகளிடை மூழ்கியும்
பசிதாக மின்றியெழுநா
மத்தியிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
வன்பசி தனக்கடைத்து
மௌனத் திருந்துமுயர் மலைநுழைவு புக்கியு
மன்னுதச நாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனோ டங்கியைச்
சோமவட்டத் தடைததுஞ்
சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
டோறுநிலை நிற்கவீறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலதுட்டி கூடுமோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(இ-ள்.) சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரம் மேன்மையடையுமாறு எழுந்தருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானனந்த போதகரே! பத்திமார்க்கத்தில் நிலைபேறுகவிருந்தும், ஒன்பது கண்டங்களாகப் பிரித்திருக்கின்ற இவ்வுலகத்தைப் பிரதக்ஷணமாக வந்தும், சமுத்திரத்திற் கலக்கின்றனவாகிய ஜீவநதிகளிடத்தில நீராடியும், பசியும் தாகமுமில்லாமல் அக்கினிநடுவிலிருந்தும், உலர்ந்துதிர்கின்ற சருகுகளையும் நீரையும் காற்றையும் கொரேமாகிய பசிப்பிணிக்காக வயிற்றிற் சேர்த்தும், மோன நிலைமையிலிருந்தும, அதியுன்னதமாகிய மலையினிடத்துள்ள குகைகளிற் புகுந்திருந்தும், நிலைபெற்றிருக்கும் பத்துநாடிகள் முழுமையும் சுத்திபுரிந்தும், மூலாக்கினியையும் பிராணவாயுவையும் சநதிரமண்டலத்திற்சேர்ததும்,அவ்விடத்திலொழுகுகின்ற அமுததாரையைப்புசித்தும், அநித்தியததன்மை வாய்ந்த இச்சரீரம் கற்பாந்தங்களிலெல்லாம் அழியாது நிலைபேறுயிருக்கும்படி மேலான காயசித்திகளைச்செய்தும், மெய்யறிவில்லாதவர்கட்கு முத்தி கிட்டுமோ?—எ-று.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—சம்புத்தீவு, சாகத்தீவு, குசைத்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, சான்மலித்தீவு, கோமேதகத்தீவு, புட்கரத்தீவு. தசநாடிகளாவன:—சுழிமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புடை, புருடன், குரு, சங்கினி. கடலிற்கலக்கின்ற நதிகளே ஜீவநதிகளும், அவைகளே தெய்வீகமுள்ளவைகளுமாகலின், "பரவையிடை மூழ்கிய நதிகளிடை மூழ்கியும்" என்றார். அன்றியும், "பரவையிடை மூழ்கியும்" எனப்பாடமோதிச் சேதுமுதலிய இடங்களிற் சமுத்திரஸ்நானஞ்செய்தும் எனப்பொருளுரைப்பாருமுளர்.

சின்மயானந்தகுரு முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத்திருவிருத்தம் ௫௧.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897௵ நவம்பர்மீ 21௳

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸத்குரவே நம:.

பழைமையும் புதுமையும்.

"மாறாக் கீழ்நாடு" என்றோர் வசனமுளது. கீழைக்குத் தேயங்களு ளொன்றாகிய இந்து தேசம் ஒரு பொழுதும் மாறா நிலைமையுடைத்தென்பது நெடுங் காலமாய் நடைபெற்றுலாவி வரும ஒரு பிழை, அல்லது பிராந்தியெனத் தகும். இந்தப் பிராந்தி எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒழியுமோ அவ்வளவு நமதுநாட்டிற்கும் நமது நாட்டார்க்கும் அதனை யாள்வோர்க்கும் நல்லது. நமது வரலாற்றை யறியாத அந்நியருக்கு நமது கிருத கிருத்யாதி ஆசாரானுஷ்டானங்களும், ஸம்பிரதாயக் கிரமங்களும், அவற்றின் பாவோத்தேசியங்களை யுணர்த்தும் யுக்தி நியாய வாதங்களும் சற்றேனும் புலப்படாவாயினும், அவர்களுக்கும் நமக்கும ஸம்பிரதாய நடையுடை பாவனை முதலியவைகளிலுள்ள வித்தியாச மாத்திரம் எளிதில விளங்குகின்றது. கீழ்நாட்டாராகிய நாம் அந்நியர்களாகிய அவர்களுடையபகட்டு மிகுந்த நவநாகரிகத்தை யெளிதிற் கைக்கொள்ள மனமில்லா திருப்பதையும், சிற்சில சமயங்களில் அதனை எதிர்ப்பதையும் கண்டு, "கீழ்நாடொரு பொழுதும் மாறாது. பூர்வஸ்திதிக்கு ஹானியில்லை" என்னு மெண்ணம அவர்களுக்கு ஜனிக்கின்றது. இவ்வபிப்பிராயமானது இடசித்தமுள்ள கீழ்த்தேசத்தாருக்கு அநுகுணமாயிருப்பதுமன்றி, ஆதிமுதல் அவர்க்குள்ள தப்பெண்ணத்துடனேயே குடிகொண்டிருக்கச் செய்கின்றது. இந்த விஷயத்தில் ஐரோப்பியரும் இந்தியரும் ஒன்றுபோல் பிரமையடைந்திருக்கிறார்கள்; இந்தப் பிரமையோவெனின், நம்பூர்வ சரித்திரங்களைச் சரியாய் விசாரித்தறியாததனால் விளைவதாகும் இஃதென்று ஐரோப்பிய பண்டிதர்களும் அடிக்கடி எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். எதையும் தொன்றுதொட்டுள்ள வழக்கமெனக் கூறுதல் கீழ்த்தேசத்தவருக்கு இன்றியமையா வழக்கம். ஆயினும், வழக்கமெனப் புகலுமொருவனைத் தர்க்கித்து, அது முதன் முதலில் எப்பொழுது கைப்பிடிக்கப்பட்டது, அதன் நடைமுறைக்காலமெத்தனையெனக் கணக்கிடின், அவன் ஒன்று, அல்லது, இரண்டு தலைமுறைக்கதிகம் பின்னோடி நிரூபித்தல் முடியாததாகும். கேள்வி வார்த்தைகளே அவனது அததாக்ஷியா யேற்படும்! ஆதார மொன்றும சாணுது அவனுந் தியங்கி நிற்பான். வெகு நவீனமாய் ஒரு வழக்கம சமீபகாலத்திலேயே ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தோரால் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதுஇப்பொழுது அக்குடும்பத்திலுள்ளவனுக்குத் தெரியாதிருக்கும் பட்சத்தில், அது நெடுநாளாய் வம்சபரம்பரையாகத் தங்கள் குடும்பத்தில வழங்கிவருகிறபுராதன பத்ததியென்று அவன் சொல்லுவான். அவன் ராமர், தர்மபுத்திரர் முதலிய பண்டைக்காலத்துச் சங்கதிகளை யடிக்கடி யெடுத்தோதுவான். ஆனாலும், ராமாயணத்திலாவது, மகாபாரதத்திலாவது ஒரு மூலையேனும ஓதியிருப்பானென்று நம்புவதற்கிடமில்லை. கேவலம் விருத்தமான ஆசாரங்களும வைதிக கர்மங்களெனக் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவ்வாறு வேதப்பிரமாணமுளதோ இல்லையோதெய்வத்திற்கே தெரியும்—நமக்குத் தெரியாது, விசாரித்தற்பாலது. ஒருவன் இன்று தன் விரிவிலா அறிவினால, ஏதோ ஒனறை அவலம்பிக்கட்டும. அதையே வஸிஷ்டர் முதலிய மகாரிஷிகளால் இன்னாரின்னாருக்குணர்த்தபபட்டதெனச் சொல்லுவான். ஒருவன் சுத்த பொய்க்கதை ஒன்று சொல்லட்டும. அதுவும வியாஸ, ஸூத புராணிகர்களுடைய வாக்கினின்றும் பிறந்ததெனப் பிரமாணம் காட்டுகிறான்; குஜிலி புஸ்தகக்கடைக் காவியசசோரன் முன்னது பின்னதாகத் தான் அங்கங்கிருந்து தொழித்தெடுத்தெழுதிய வைத்தியக் கைமுறைப் புத்தகத்தை அகஸ்தியர் நூலென்று பேரிட்டு ஏமாற்றச் சிறிதும் கூசுவதில்லை. பேதமை நிறைந்த ஜனங்கள் எளிதில் இவ் வபத்தங்களை முழுமூச்சாய் நம்புவார்களேயல்லாமல், ஐரோப்பிய நிபுணர்களது ஸர்வஸம்மதமான தேகாரோக்ய ஸாதக பாரிசுத்தியாதி யாசாரங்கள் விஷயத்திலும், செவ்வனச் சோதித்தறிந்த வைத்திய சிகிச்சையிலுமாத்திரம் அநுமானத்தைக் கைவிடார். ஒன்றின்மீது நம்பிக்கையும், மற்றொன்றின்மீது நம்பிக்கைக் குறைவும் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் எவ்வி

திற் புலப்படும். இந்த்தேசத்தான் மாறுபாட்டுக்குட்படானென்றல்ல. அவன் அப்படி யுட்படாதிருப்பானாகில் அது இயற்கையி னமைப்புக்கு விரோதமாகும். சிருஷ்டியி லடங்கிய வனைத்தும் இடைவிடாது மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. ஆனால், அவ்வேற்றுமையின் தாரதம்யம் வெகு நுட்பமானது. பூகோள இலக்கண மறிந்தவர்கள் சொல்வதை நம்புவோமாயின், அநேக மகாதீவுகளும அதியுன்னத பர்வத சிகரங்களும் பூப்ரளயத்தால இருந்திருந்தாற்போல வெளியானவை யலலவென்றும, அமரிக்கையாயும் கண்ணுக்குக கோசரமாகாமலும் நடந்துவருகிற அநவரத கதாகத அசைவினாலேயே (கமனாகமனச் சக்தியினாலேயே) உண்டாயினவென்றும் கொள்ளவேண்டியது. நூற்றாண்டுகள் கணக்காய் இடைவிடாது இவ்வாறு கதாகதமாய் அசைந்துவந்தாலும், பூமியின் மேற்பரப்புமாத்திரமே சில அடிகள் வரை உயரக்கூடுமென்று ஏற்படுவதால, இந்த ஓயா மாறுபாடானது மிகவும நிதானமாய் நடந்துவருகிறதென்று அறியலாகும. அப்போதைக்கப்போது பூகம்பங்களும, எரிமலைகளின உற்பேதத்தால ஜுவாலாப பிரவாஹங்களும இவை முதலிய பிரளய சூசனைகளும் இயற்கையிலேயே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதுண்மையே. இம்மாதிரியாகவே மானிடசசங்கம, அல்லது ராசிகளுக்கும் பிரளயாவஸ்தையும் அதற்குரிய மாறுபாடுகளுமுண்டு. ஆனால் அவற்றின் பயன் அநேகமாய்க் கோரமாகவும விபரீதமாகவும இருக்கும். பூகம்பங்களால் தேசங்கள் நாசமடைவதுபோலவே மனித ஸமூகமும் நாசமடையும். உண்மையை விசாரித்தால், பரதகண்டத்தில் ஜனஸமூகம் அடிககடி மாறுண்டிருக்கிறது. பரதகண்ட நிவாஸியாகிய ஆரியன் வெகு பிராசின வம்சாவளியை யுடையவன். அதிவிஸ்தாரமாயுள்ள இந்தக் காலார்ணவத்தில அவனுக்கு (ஆரியனுக்கு) எதிர்ப்படாத புயல்களாவது, அவனுக்கு இடரூத் நீர்மட்டத்துக் குள்ளடங்கிய குன்றுகளாயது, அவன் தடுப்பட்டு அமிழாத மணற்கரைகளாவது உண்டோ? அப்படியிருந்தும் அவன் இத்தனை இடையூறுகளையும் மாறுபாடுகளையுங் கடந்து முனிமுக்கறையாகிச் சேதமடையாமல் முழுமையாய் உள்ளது உள்ளபடி தப்பி வெளிவந்தது ஆச்சரியமன்றோ? ஆயினும் இவன்விஷயத்தில் ஒரு விசேஷமுண்டு. அவனுடைய நிலவாசியைப்போல் [illegible] ஆழமாய் உழுது பண்படுத்து [illegible] இப்பொழுது இருப்பதைவிட ஆழமாய்ப் பூமியை உழுதல்கூடுமென்பது திண்ணம். ஆனால் இதற்கு அந்நியதேசத்துக் கலப்பை அவ்வளவாக ஏற்றதல்ல. அந்நியதேசத்துக் கலப்பையைக்கொண் டுழுதால், அது கற்காடுகளையும் மணலையும் மேலே கிளப்பிவிடுகின்றது. அதனால நிலமானது அநேக நாள்வரையில் பயன்படாமற் போகின்றது. அந்நிய தேசத்து நாகரிகமானது அவனுடைய துர்க்குணங்களுக்கு வலிமையூட்டி, நற்குணங்கள் ஆதாரமின்றி யடங்கும்படி செய்துவிடுகிறதென்று பொதுவாய்ச சொலலலாம், மறுபடி இத்துர்க்குணங்களை மாற்றுவதற்கு ஒரு புருஷ ஆயிஸு பிடிக்கும். இப்பொழுதுள்ளபடி பார்த்தால, இந்திய வேளாளனானவன் அவனுக்குக் கிடைத்த கருவி கரணங்களைக்கொண்டு சக்தி வஞ்சனையில்லாமல் நிதானமாயும் நிலையாயும் பாடுபட்டு உத்தம பலன்களை விளைவித்திருக்கிறான். அந்தப்பலன்கள் நீடித்து நிலைத்திருக்கக்கூடியனவாயு மிருக்கின்றன. அதிசய பலன்களைக் காட்டவெண்ணி அவன் அவசரப்பட்டு நிலத்தின் செழிப்பை வற்றப்பண்ணுவதில்லை பழைய ஜீவனோபாய பத்ததியில் அவனுக்கு இவ்வளவுதொல்லையும் ஸ்வயகாரிய திருஷ்டியும் கிடையாது. உண்மையுரைக்கின், மலையின் சிகரத்தைப்போ லுயர்ந்த வொரு நாகரிகத்தை அவன் மெள்ளமெள்ளக் கட்டிவிட்டான். அதில் எட்டா உசசிகளும் ஏறவொட்டாக் குன்றுகளும் மிகுந்த வழுக்கலான செஙகுத்துகளும் பலவுள. மிகவும் நிந்திக்கப்பட்ட இநதக கலியுகத்தில் மதவிஷயத்திலும் நீதியாசாரங்களிலும பெருதத மாறுபாடுகளுண்டாயிருக்கின்றன. தத்துவ விசாரணையிலும கலைஞானத்திலும் விசேஷப் பயிற்சியுணடாயிருக்கிறது. இரண்டொரு திருஷ்டாந்தஙகளை மாத்திரம இங் கெடுதது வரைவோம:—

எது எப்படியிருந்தாலும, மது மாம்சங்களின் தீமைபபயனைக் குறித்து ஹிந்துக்களுக்கு ஒரே எண்ணமாயிருக்கவேண்டியதல்லவா? சென்னையில் ஸர்ஜன் ஜெனரலாயிருந்த கனம்பொருந்திய டாக்டர் உ. ர. காரிஷ் என்னும் துரையானவர் 1884-ம வருஷத்தில் சென்னைக் கலாசாலைகளிற் றேர்ந்த பண்டிதர்களுக்குப் பட்டமளிப்பதற்காகக் கூடிய சங்கத்தில், பூர்வகாலத்து ஆரிய தத்துவஞானிகளுக்குரிய முக்கிய லக்ஷணங்களான "அடக்கவாழ்க்கை," "ஒப்பில்கொள்கை" ஆகிய இவ்விரு உத்தமகுணங்களையும் அனுசரி[illegible]வீரென்று சபையாருக்குப் புத்திசொல்லினர். அன்றியும் "உங்களுடைய முன்

ஞோர்களின் வழக்கப்படி நீங்களும் 'அடக்கவாழ்க்கை'யை யவலம்பிப்பதால், இக்காலத்துகற்றறிந்தோரில் அதி வல்லபமுள்ள தத்துவஞானிகளின் அநுமதியும் ஆதரவும் உங்களுக்குண்டாகும். மயக்கும் மதுவும், வீரியமூற்ற மாம்சமும ஆயுள், ஆரோக்யங்களுக்காவது, மனவலிமைக்கும் தேக திடத்திற்குமாவது அவசியமில்லையென்றும், அல்லாமலும், மதுபான வெறியானது வடதேசத்தார்க்கே கெடுதியை உண்டாக்குவதாயிருக்கிறதென அவர்கள கூறுகின்றார்கள்" என்றிவ்விதமாக அந்த கார்னிஷ் துரை வற்புறுத்தினர். முந்திய நாள்தான் "உத்தர அமெரிகா விவேகனி" என்னும் பத்திரிகையில் மது மாமசங்களைப் புசிப்பதில் மிதமாயிருககவேண்டுமென்று ஒருவர் எழுதி, நாகலோக (அமெரிகா) வாசிகளாகிய தமது ஸ்வஜனங்களுக்குப் புத்திமதி கூறினர். இவர்கள்விஷயமிப்படியிருகக, மிகவும் சிலாகிக்கபபெற்ற துவாபரயுகத்திலும், சுருதிகல்பமென்னபபட்ட காலத்திலும் மேல் வருணத்தவர்களுமே மிதமிஞ்சி மது மாம்சங்களைப் புசிக்கவில்லையா? இன்ன மாம்ஸங்களை யிப்படிப புசிததல் வேண்டுமெ, இன்ன மீனை யிவ்வாறுபயோகிககவேண்டுமென்று இபபொழுது பிராஹ்மணர்களிலெவரும் விதிகளேற்படுத்தத் தலைப்படாராயினும, ஸ்மிருதி கர்த்தாகிய மனு இவைகளைப்பற்றி வேண்டியமட்டும நிபநதனைகள் செய்திருக்கின்றார். அல்லாமலும், பலி கொடுக்கும் ஏற்பாடு ஆதியிலிருந்த அநாகரிகத்தின் சின்னமெனக கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறது. காலக்கிரமத்தில் ஜனங்களின் மனது சீர்ப்படச சீர்ப்பட, விவேகிகளும் படித்தறிந்தவர்களும் கண்டனைக் கேதுவான இந்த துராசாரங்களை மெள்ளத் தவிர்ததனர். மேலும், வேதபாஹ்யனென்னும குற்றம் சம்பவிக்குமெனப் பயந்து, தீதில்லாப் புதிய ஆசாரஙகளை யேறபடுத்தி இந்த ஆசாரங்களுக்குப் பழைய பேர்களையே வழங்கிவந்தனர். பூர்வத்து யஞ்ஞசாலைகளுக்குப் பதிலாக அமைக்கபபட்ட நவீன தேவாலயங்களில் "பலிபீடம்" என்னும் நாமமாத்திரம் வழகத்திலிருக்கின்றதேயொழிய எவ்விதபலியுங கிடையாது. மதுமாம்ஸங்களை விலககுவதில் இப்பொழுது சைவமதம் வெகு கண்டிதமாயிருககின்றது. "சைவம்" என்றால் மதுமாம்ஸவிலக்கு என்று பொருள்படலாயிற்று. மதுமாம்ஸங்களைத் தொடாத வைஷ்ணவன் கூட தான் "சைவம்" என்று இந்த அர்த்தத்திற் சொல்லிக்கொள்கிறான். இப்பொழுது யஞ்ஞங்கள் அபூர்வமாய்ச் செய்யப்படினும், அவைகளை யாமோதித்து ஆதரிப்பவர்கள் அரிதாயிற்று. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், மஹான் அப்பைய தீக்ஷிதர் காலத்து நடந்ததொரு சங்கதியைச் சொல்வோம். கலியுகத்தில் யஞ்ஞங்கள் விஷயமாய் உண்டாயிருக்கும் சீர்திருத்த ஏறபாட்டைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வைஷ்ணவபண்டிதரொருவர் இந்தக்கதையை எமக்கு எடுத்துச் சொன்னார். மஹான் தீக்ஷிதரவர்கள் ஒரு பெரிய யஞ்ஞஞ்செய்யத் தொடங்கினபொழுது, வழக்கப்படி வபாஹோமத்தினிமித்தம் கொண்டுவரப்பட்டிருந்த பசுக்கூட்டதனை (ஆடுகளை)ப்பார்த்து மனமுருகி, ஜீவஹிம்ஸைசெய்ய மனதொப்பாமல், "வேதமே உன்னை நமபினேன்" என்று உரக்கப புலம்பினாராம. இதனால், வேதவிதியில்லாவிடின் அம்மஹான் இபபடி ஜீவவதை செய்திராரென்று தெரியவருகிறது. முன்னாளிற சில சாக்தேய, வைஷ்ணவ சமயத்தவர்கள விசேஷமாய் மது மாம்ஸாதி ஸேவனஞ் செய்துவந்தாரகளென்றும, இபபொழுதுங்கூட எங்கேயோ சில மூலை முடுக்குகளில இது நடந்துவருகிறதினாலும், யோசனையிலலாத அறிவிலிகள் (இந்தியர்களும அந்நியர்களும்) ஹிந்துமதத்தை யேசுகிறாகள். ஆயினும, இவ்விரு சமயததவர்களிலும தீர்ககாலோசனை மிகுந்தவர்கள் இந்த துரப்பியாசங்களை யொபபுவதேயிலலை யென்பதையும், சனஙகளின் பொது அபிபபிராயமானது, மற்றெதையும்போல் வளர்நது தேர்ந்து, மேற்கண்ட துராசாரஙகளை மழுககுந தன்மையதாய ஏற்பட்ட காரணததினாலேயே இப்பொழுதும மது மாம்ஸாதி ஸேவனஞ் செய்து வருவதாகச சொலலிய பிரஷ்டர்கள் இரகசியமாய் நடத்துகிறார்க ளென்பதையும் மறக்கலாகாது.

சுருதிகல்பத்தில, அக்னி, வருணன், வாயு, இந்திரன், விஷ்ணு (சூரியன்), மருததுக்கள், மற்றும் அநேக தேவதைகளுக்கு ஜனங்கள் வணங்கிவந்ததாகத் தெரிகின்றது. இந்நாட்டு ஜனங்கள் வைதிக கர்மங்களை யனுஷ்டியாது கைவிட்டிருக்கிறார்களென்று ஒரு "ஜில்லா வரலாறு புத்தகம்" எழுதியவரொருவர் குறைகூறுகிறார்; அக்னியாராதனைதான் நிஜமான வைதிகபூஜை யென்றும், தேவாலயங்களில் நடக்கும் பூஜை அவைதிகமென்றும், பிராஹ்மண வீடுகளிலெல்லாம் ஔபாஸனைகளிலேனுந்திரக்கிரமம் தப்பாது நடந்துவர வேண்டுமென்றும் எமது நண்பராகிய பிராஹ்மண வித்வானொருவர் சொல்லுவன்றி. ஆனால், ஸ்தூல பூதங்களையே தெய்வமாகக் கொண்டாடினதைவிட இக்காலத்துச்

சைவ வைஷ்ணவாதி சமயத்தவர்கள், அக்னியிலும சூரியனிலும அந்தர்யாமியாயுள்ள மெய்த்தேவனைச சிவனெனறும் (ருத்ரனென்றும) விஷ்ணுவென்றும் பாவித்துப் பூஜிப்பது மனோபரிபக்குவத்தேர்ச்சியை யுணர்த்துகின்றதல்லவா? "என் முன்னிலையில் இராநின்ற அக்னியையும், வலிமைபொருந்திய வாயுவையும், அதிகாரப்புஷ்டியுளள இந்திரனையும் பிரார்த்திக்கிறேன. எனக்கு ஆரோக்யமும், ஐசுவரியமும், பிரஜை பசுவாதிகளும் அளிப்பாயாக" என்று பிரார்த்தித்துவந்ததற்குப் பதிலாக, இபபொழுது "ஓ அன்பின் உருவே, ஐம்பூதத்தினு ணின்றிலங்கி அனைத்தையும விளங்கசசெய்தும் அவையெலலாம கடந்து நின்ற சிவனே" என்று துதித்தல வழக்கமாயிருககிறது. இவை முதலிய விஷயஙகளில் மாறுபாடும், நெடுநாளாய்வந்த நமபிக்கைகளை விடுவிக்கும் பொருட்டான மனப்போராட்டமும, அவை முடிவில் அடைநத வெறறியும் உபநிஷதஙகளிலெலலாம் புராதனமான கேனோபநிஷத்தில் மிக விவரமாய் வரையப்பட்டிருககின்றது. அதி அற்புத அலஙகிருதையான மலையரையன் பாவை, மாதுமையாள, "அதுவே பிரமமம அநத பிரமமத்தினுடைய விஜயத்தினாலேயே நீஙகள் ஜயமடைகிறீர்கள்" என்று அன்புகூாநது எடுத்துரைத்தனள. அதன்பிறகுதான தேவர்களுக்கு பிரமமமினனதென்று விளஙகலாயிற்று. தேவர்களே இவ் வுணமையை அருள் சக்தி ஸ்வரூபமாகிய உமாதேவியினிடமிருந்து தெரிநதுகொளளவேணடுமானால, தேவாகள்தான் ஸர்வசக்தியு முளளவாகளெனறு நமபியிருந்தவர்களுக் கெப்படி ஸாத்தியமாகும? வீடுகள தோறும் ஓர் அக்னிகுண்டத்தை வைத்து ஸ்தூலாக்னியைப பூஜிபபதைக்காட்டிலும், ஒரு தேவாலயத்தில் பிரணவக்குறியாக வொரு சின்னத்தை யேற்படுத்தி அதுவே 'தீயின்வெமமைசெய்தோன்' என்று பூஜித்தல் மேமபாடுடைத்தல்லவா? சமுத்திரத்தையும், நதியையும், குளத்தையும தெய்வமென் றாராதிப்பதைவிட, ஓர் அறிகுறியை யேற்படுத்தி, காரணம் எளிதில் விளங்காவண்ணம அதைச்சுற்றிலும தண்ணீர் நிரம்பவும், அவ்வறிகுறியை 'நீரின் சுவை நிகழ்ந்தோன்' என வாராதிப்பது புததிவிசேஷத்தை புணர்த்துமன்றோ? வைதிக பூஜாக்கிரமமானது திருந்தி, தேர்ந்து, தாந்திரிக, ஆகமாதி பூஜாவிதானமாகத் திரிந்தது. பழைய வேதமந்திரங்களையே பூஜைமுறையி லுபயோகித்து வந்தாலும், அவற்றின் அபிப்பிராயமும் பிரயோகபத்ததியும பிற்காலத்திய வேதோபநிஷதங்களை யனுசரித்துமாறின. இப்படியாக, பழைய பத்ததிகள் மாறி, புதிய பூஜா விதிகள் எப்பொழுது ஆசரணைக்கு வந்தனவென்பது விசாரித் தறியவேண்டிய விஷயம. இதைக் கண்டுபிடிகக பண்டிதர்களிலெவரும் இதுகாறும் முயன்றாரில்லை. இவ்வாறு வரவர புத்தியதிகரித்து, மென்மேலும் சீர்திருத்த யோசனைகள் தோன்றியிநத மாறுபாடு விளைந்திருக்கிறதென்று அறியாத மூடர்தான் இக்காலத்திய விக்கிரகாராதனையையிகழ்கிறார்கள். இருக (Rig) வேதததிற் சொல்லிய பழைமுறைகளை நாம இப்பொழுது கைக்கொள்வதால் நமக்கு எந்தவிஷயத்திலும் லாபமில்லை. கூடுமாயின் ஏற்பட்டு வெகு நாளான காரணத்தினாலும், அவிங்வகத்தினாலும் மத்தியில ஸமபவித்திருக்கிற தோஷங்களையும் அதன்மேற கவிந்திருக்கிற மலினத்தையும நிவர்த்திக்கலாமேயன்றி, பினசென்று பழைய வேதோக்த ஆராதனைக கிரமததை நாடுதல ஆபாஸத்திற் கிடமாகும. இபபொழுது நிலைபெற்றுள்ள சமயஙகளில், முக்கியமாய் சைவம், வைஷ்ணவம் என்ற இரணடு மதங்களிலும் (மறறவைகள இவ்விரண்டினு ளாசகியம) உத்தமோத்தமமான தெய்வபக்தியும, மதாசார வியவகாரக கொள்கைகளும், தத்வசாஸ்திர இரகசியஙகளும அடங்கியிருக்கின்றன; பரோக்ஷானுபவ சித்தாநதஙகளும, அபரோக்ஷானுபூதிக்குரிய விஷய வழிபாடுகளு மடஙகியிருக்கின்றன. அநநியமதப் பாதிரிமார்களிற சிலரும், சில பாஷண்ட மதஸ்தர்களும ஒரு தெய்வம உயர்ந்தது, மற்றொன்று தாழ்ந்ததென்று அர்த்தவாதஞ் செய்யககூடிய சில கதைகளை உபயோகமிலலாத குப்பைக் கூடையிலிருந்து எடுப்பதுபோல எடுத்துக் கலகமிடினும், இக்கதைகள [illegible] புன்மையர்களின் அசுத்தாநதக்கரண பரிணாமப் பிரதிபல விசேஷஙகளேயன்றி, அந்தந்த மதாவலம்பகர்களாகிய பக்தஜன ஹ்ருதயங்களிற புகாவென்பது புததிசாலிகளுக்கு விளம்பாமலே விளஙகும். வைஷ்ணவ புராணங்கள் கட்டுககதைகளென்றும குச்சிதங்களென்றும் சைவன் திரஸ்கரிக்கிறான்; வைஷ்ணவன் தன் கொள்கைக்கு விரோதமானவைகளைத் தாமஸபுராணஙகளென ஒதுக்குகிறான். கருதரிய கருத்தாய் விளங்கும் பரமவஸ்துவென்று தாங்கள் கொண்ட பாவத்திற் கியையாதவற்றையெல்லாம் இவ்விதமாக இருதிறத்தாரும் மறக்க வழிதேடினார்கள், மறந்தும்விட்டார்கள். இப்பொழுது சைவர்கள் "என் அன்பே" எனவும், வைஷ்ணவர்கள் "பரமதயாளா" எனவும்

கடவுளைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இம்மாதிரியாகத் தமிழர்கள் கைக்கொண்டு நிலைநாட்டிய அபிப்பிராய பேதங்களுக்கும் அபிவிருத்திக்கும் இனனமொரு திருஷ்டாந்தம் கொடுப்போம். மாறுபாடுகள் சாதாரணமா யுண்டாகக்கூடியதென்று காட்டும்பொருட்டு, பின் வரையப்பட்டுள்ளவைபோன்ற சூத்திரங்கள் தமிழ்ப்பாஷையி லேற்பட்டிருக்கின்றன:—

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையினானே."

"தொன்மைய வாமெனு மெவையும் நன்றாகா
இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையுந் தீதாகா."*

ஜனாசார சம்பந்தமான திருஷ்டாந்த மொன்றை யெடுத்துக் காட்டுவோம். விதவா விவாஹத்தைப் பற்றிப் பேசுவோமாக. இந்தாராய்ச்சிசெய்து ஸ்வதந்திராபிப்பிராய முள்ளவர்களும் பண்டிதர்களும் இந்த வழக்கம் (ஸ்திரீ புனர் விவாகம்) முன் காலத்தில் ஹிந்து தேசத்தில் தெரியாததல்லவென்று தாராளமாய் ஒப்புக்கொள்வார்கள். கீழ ஜாதிகளில் இது இன்னும் வழங்கி வருகின்றது. ஆனால் கெட்டுப்போன இந்தக் கலிகாலத்தில் இந்த வழக்கம் கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி நிபந்தனை யேற்படுத்தினவர்கள் யார் என்று நாம் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. பிரம்மசாரியாசிரமம் கிருகஸ்தாசிரமத்தைவிட மேலானதென்றும், அது கலிகாலத்தில் அபரிமித ஜனவிருத்தியைத் தடுப்பதற்கான நல்லுபாயமென்றும், கடுமையின் கைம்பெண்ணானவள் தான முதலில் விவாஹஞ் செய்து கொண்ட கணவனை விசுவசித்துப் பதிவிரதையாய்க் காலங்கழித்தல் உத்தமமென்றும், இவ்வகை யபிப்பிராயமானது வரவர மேற்கொண்டு, அநுபவ முதிர்ந்த புத்திசாலிகளின் மனதில் தோற்றிய தென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? நேசித்தனுசரிய ஸ்திரீ புருஷர்கள் மரண பரியந்தம் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு மாறாத கற்புற்று, ஆதியில் தாங்கள் செய்த பிரமாணத்திற் கிணங்க அருந்ததியைப் போல் உறுதியாய்ச் சத்தியம் புரளாமல் வர்த்திக்க வேண்டு மென்னும் விவாக லக்ஷணமாகிய இந்த மேதக்க கொள்கையானது மேற்கண்ட அபிப்பிராயத்தால் வெளியாகின்றது. ஐரோப்பியர்களின் கற்பு நிலைமையும் கிறீஸ்து மதச சித்தர்களிலொருவராகிய பால் என்பவர் சொல்லிய வாக்கியங்களை யாதாரமாகக் கொண்டு நிற்கின்றது. அவர் சொல்லியதாவது: "கன்னியர்களுக்கும் கைம்பெண்களுக்கும நான் உரைப்பது யாதெனில் 'நான் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது போல் அவர்களும் அடங்கியிருந்தால அவர்களுக்கு நன்மையுண்டு. ஆனால் அவர்களுக்குத் தாங்கமுடியாவிட்டால அவர்கள் விவாகஞ்செய்து கொள்ளட்டும், ஏனென்றால், காமத்தால் தஹிக்கப்படுவதைவிட மணம்புரிந்து கொள்ளுதல் உத்தமம்.' "

"இந்திய ஸங்க ஸமஸ்காரிணி" என்னும இங்கிலீஷ் வாரப் பத்திரிகையானது கருணை மிகுந்த மகா கனம பொருந்திய சக்கிரவர்த்தினி சீமாட்டியவர்கள் தமக்கு நேர்ந்த வைதவ்யத்தைப் பெருமையுடன் வஹித்து வருவதற்காகப் புகழ்ந்துகூறிச் சில நாள் கூட ஆகவில்லை. தற்காலத்து ஐரோப்பியர்களுக்கும இம்மாதிரியான அபிப்பிராய மிருக்குமானால, அநாதியாய் நாகரிகச் சிறப்பிற்றோந்த இந்துக்களுக்குள் இவ்வபிப்பிராயம முதலியன நன்றாய் நாட்டங் கொண்டு, சிஷ்டாசாரமென வம்ச பரம்பரையாய்க் கொண்டாடப்பட்டு வருவதும், உயர் ஜாதியாராகிய மேன்மக்கள் ஸ்திரீகளுக்குப் புனர் விவாகங் கூடாதெனத் தவிர்த்தலும் ஆச்சரியமோ? ஆனால, இதேமாதிரியாக பல துராசாரங்களும் பண்டை நாள் தொடங்கி இக்காலத்தில் வந்திருப்பது நமது துரதிருஷ்டமே. "காமத்தால் தஹிக்கப் படுவதைவிட மணம் புரிந்து கொள்ளல் உத்தமம்" என்று 'பால்' என்னும் சித்தர் சொல்லிய வார்த்தையிலடங்கிய எச்சரிக்கையைக் கருத்தில் வைக்காததினால் மதிமோசமாயிற்று. அன்றியும், இக்கொடிய வழக்கமானது ஆரியமதக்கொள்கைகளிலொன்றாகிய கர்ம சித்தாந்தத்தால் ஜனங்களுக் களிக்கப்பட்ட ஸ்வதந்திரத்திற்கு ஒவ்வாததாயிருக்கின்றது. ஒருவருடைய சக்தியும் யோக்யதையும் அவனுக்கேயுமையுமே யன்றி மற்றொருவருக்கும் [illegible] [illegible]

* காளிதாஸ மகா கவி விரசிதமான மாளவிகாக்னிமித்ரம் என்னும் நாடகத்தின் பிரஸ்தாவனையில் பாரி பார்சுவிகனென்பவன் இந்த நவீன நாடகத்தைப் பிரதர்சிப்பதிலும் பழைய நாடக மொன்றை யெடுத்தாடுவது நல்லதென்று சொன்னதற்கு ஸூத்திரதாரன் ஸமாதானமசொல்லிய சுலோகம் இதே தாத்பரிய முடையதாயிருக்கிறது. அந்தச் சுலோகத்தின் முதலிரண்டு பாதங்களின நேரான மொழி பெயர்ப்பென்று இந்தத் தமிழ் வாக்கியத்தைச் சொல்லலாகும் போலிருக்கிறது:—

పురాణ మిత్యేవ న సాధు సర్వం
న చాపి కావ్యం నవమిత్యవద్యం
సన్తః పరీక్ష్యాన్యతరద్భజన్తే
మూఢః పరప్రత్యయనేయబుద్ధిః.

பற்றி, "இல்லாதலைதக் கொண்டுவா, கல்லாத
தைப்பாடு" என்பதுபோல் தனது சக்திக்கு மிஞ்
சின காரியத்தைச் செய்யென்று எவரையும் பலவந்த
ப்படுத்துவது தகாது. அப்படிப்பட்ட காரியங்களை
யவர்கள்செய்யாவிடின் அது அவர்மீது குற்றமாகாது.
இது எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விஷயமே.
செய்பிழையாயினும் செய்யாப்பிழையாயினும அத
ஞல் கெடுதல் விளைவதானல்தான் குற்றமெனத்
தகும். கைம்பெண் ஒருத்தியை அவள் தாங்கமுடி
யாததை வஹிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினல் அது
அவளுக்கும் அவளிருக்கும் ஊராருக்கும தொலை
யாத் தீங்காய் முடியுமேயென்று நினைப்போமாகில்,
இம்மாதிரியான அஸந்தர்ப்ப வியவகாரம் நடக்குமெ
ன்று "அஹிம்ஸா: பரமோதர்ம:" வென முறையி
டும் சாஸ்திரங்கள் எதிர்பாாக்கவில்லை. உயிர்க்கிதஞ்
செய்தலே பாபம், உயிர்க்கிதஞ்செய்தலே புண்ய
மெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பலவந்தமாய்
வைதவ்யாசாரத்தை யனுஷ்டிக்கும்படி செய்தலி
ஞல அநேக இடங்களில பெருந் துன்பத்திற்குக்
காரணமாயிருக்கிறதென்று தெரிகிறது. ஆனல் இத்
துன்பமானது நமது ஸ்திரீகளுக்குள்ள அமரிக்கை,
பொறுமை, தெய்வபக்தி யென்னுங் நற்குண விசே
ஷத்தால மேற்கிளம்பாது அடங்கி யாறி யிருக்கின்
றது. சிலர் வைதவ்யம கூடாதென்றும், அது அநி
யாயமென்றும் விபரீதமாய் உரத்து ஓலமிடுவதினு
லும், இப்பொழுது நம்மவர் கற்றுவரும கல்வியின்
தன்மையினுலும மேற்கூறிய பொறுமைக்குணமும்
ஈசுவராதீனபுத்தியும நிலையாது தெறிபட்டோடும்படி
யான காலம் வரப்போகுதேயென்று மனம குன்றுகி
ரேம். தற்காலத்தில வழங்கிவருகிற ஐரோப்பிய
படிப்பினுக்கும் திருப்தி, பொறுமை யென்னும்
ஊருக்கும் வெகுதூரம். ரேநால்ட்ஸ் முதலானோர்
இங்கிலீஷில எழுதியிருக்கிற சிருங்கார லாவண்ய
மிகுந்து, காமக்குரோதாதிகளை மென்மேலுந் தூண்டி
மனதுக்கும் தேகத்துக்கும் இன்னு விளைவிப்பதற்
கிடமாயுள்ள "புதுமைகள்" என வழங்கும் கட்டுக்
கதைகளை நமது சிறுமிகள் வாசிக்கத் தலைப்படுவா
ரேல், அவர்களின் கதியும் நமது நாட்டின் கதியும்
என்னவாகுமோ நாம் நினைக்க மனம் தடுமாறுகின்
றது. பலவந்த வைதவ்யாநுஷ்டானத்தால் இப்பொ
ழுது நீதிக்குறைவுக்கு ஆஸ்பதமிருப்பதோடுகூட,
மேற்சொல்லிய துஷ்டசாதனங்களும் சகவாஸமும்
சேர்ந்தால் அநீதிக்காடு அடர்ந்து வளர்ந்து துன்று
மென மொழிவதற்குச் சந்தேகமில்லை. பெற்றோர்
களின் அம்மிதிட்டங்களுக் கிணங்காது ஊர்த்துமீறி
குடித்தனத்தை விட்டுக் குதித்தோடி, கலியாணச்
சந்தையில் விலைகூறி விற்பனைக்குத் தயாராயிருக்
கும் பஜாரி*ப்பெண்கள் இப்பொழுதுகூடச் சில
இருப்பதாய்க் காண்கிறோம். புருஷனேவெனின்
ஸ்வயகாரியத்தில மிகுந்த அக்கரையும் திருஷ்டியு
முள்ளவன்; அந்நியனை விட்டு ஆழம்பார்ப்பானே
யன்றி தான் தண்ணீரிலிறங்கத் துணியான்; படிப்
பது சூதசங்கிதையாயினும் அவன் இடிப்பது சிவன்
கோவிலே; போதிப்பது பரோபகாரமும், சீலமும்,
தவமுமாயினும் அவன் தன்னுபகாரமும், சொன்
னலமும், அவமும் தவிர பிறிதொன்றறியான். ஏது
மறியா இளமாதை அவளிருக்கும் வழியினின்றும
(ஒருவேளை அதுவே அவளுக்குச சௌக்கியமானதா
யிருந்தாலு மிருக்கலாம்) தன் துர்போதனையினல்
அவன் தப்பிவிப்பானேயொழிய, தான்மாத்திரம் ஒரு
க்காலும் அப்படிப்பட்ட நஷ்டத்திற் குட்படான்.
இருக்கிற சங்கதிகளைப் பார்த்தால, கொஞ்சம் முன
யோசனையையும புத்தியையுங் கூட்டுமிடத்து, கிரா
க்கி யில்லாதிருக்கையில் விற்பனைச் சரக்குப் பிடிப்ப
தற்கொப்பான இந்த விஷயத்தில் நாம் எச்சரிக்கை
யுடன் நடக்கவேண்டியது. ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன்
கலவி கற்பிப்பதற்குமுன்னர், தான் கற்கவேண்டி
யது வெகுவாயிருக்கின்றது. வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீ
கள் மாத்திரம் தடையாயில்லாவிட்டால், நவீனச்
சீர்திருத்த ஏற்பாடுகளை அநுசரிக்கலாகுமென்று
புருஷன் சொல்வது கொஞ்சமேனும் ஏற்றுக்கொள்
ளத் தகுந்ததாயில்லை. அப்படிச் சொல்பவனுடைய
மனைவியாவது தாயாராவது அவனுக்குள்ள மற்ற
துர்குணங்களைப்போக்க இதுவரையிலும நாடினவர்க
ளல்ல.

மாறுபாடும், ஸ்வதந்திர வாஞ்சையும் ஆரிய தர்
மாநுஸாரிகளின் மூளைக் கெட்டாததுமலல, ஒட்டா
ததுமல்ல வென்றும, ஆரிய தர்மமானது மாறுதலே
முக்கிய லட்சணமா யமைக்கப்பெற்று, அப்போ
தைக்கப்போது ஸந்தர்பானுசாரமாய்த் திரிந்தும்,
திருந்தியும் வருகிறதென்றும† மேலே வரையப்பட்
டுள்ள நியாயத்தால விளக்குவிக்க நாடி நிற்கின்
றனம்.

* பஜாரி=பஜார், அல்லது, கடைத்தெருவுக்கு வந்தவள்.

† நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற நியாய விசாரணை ஸ்தலங்க
ளாகிய கச்சேரிகளில்லாவிடின், 'ஸ்மிருதி' என்னும் நமது
லௌகிக நியாய சட்டமானது எவ்வளவு மாறுபாடடைத்
திருக்குமோ அறியேம். கச்சேரிகளில் நியாயாதிபதிகளின்
சித்தாந்த ஸாரமாயிருக் தீர்மானங்களினின்றும் காத்துக்
கொள்ளும் பொருட்டு நம்மவர்கள் எத்தனை பரியாயங்களும்
உபாயங்களுந் தேடுகிறார்கள்? சட்ட நிர்மாணாதிகாரிகள்
காலத்துடனொத்து அதற்கிசைய நடப்பதில்லை. ஒருக்கால்
அவர்களப்படிச் செய்வது சரியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம்.

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

தோற்றுவாய்.—கம்பநாடர் சரிதத்தை உள்ளபடி கோத்தெழுதுவதற்கான ஆதாரவுகள் ஒன்றுமிலது. பண்டைத் தமிழ்ப்பாவலர் சரிதங்களைக் கோத்தெழுதலாவதான சாதனங்கள் எவைதான் உள்ளன? "பழங்காலைத் தூர்க்காதே, புதுக்காலை வெட்டாதே" என்றோதிடுகின்ற நாட்டிலே ஜீவிய சரிதம் என்பதொன்றுண்டோ. பலபேர்களுடைய வரலாறுகளும் ஒரேஅச்சிலே வார்த்தெடுத்தாற்போல ஒருபடித்தாகத்தானே இருக்கும். எவரிடத்தேனும் சிலகுணங்குறிச் செயல்கள் சிறந்து தோன்றினால், அவைகள் கன்னபரம்பரையிலே பாரித்துத் தூரித்துப் போகின்றன, மாற்சரியத்தால் உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடி ஆவதும் உண்டு. (Mackenze) மெக்கன்சி என்னும் தண்டத்தலைவர் இரண்டு லக்ஷ ரூபா வரையில் செலவிட்டுச் சேகரித்த ஏட்டுப்பிரதிகளும் பாவலர் நாவலர்களை மூடியிருக்கும் அந்தகாரத்தைப் போக்கின பாடில்லை. துரைத்தனப் பணத்தை வாரியிறைத்துப் புராதன சிலாசாஸன ஆராய்ச்சி செய்கின்ற விற்பன்னர்களும் தமிழ்ப்புலவர்களுடைய ஜீவகாலக் கிரமத்தை இதுகாறும் வரையறை செய்ததுமில்லை. ஆயினும் நிகழும் சகாப்தத்தின் ஆதியில் வதிந்த மாணாக்கர்கள் இருந்த நிலைமையில் இப்பொழுது நாமிருக்க வில்லை. அச்சியந்திரம் ஒன்றிருந்தோ கொண்டு விட்டது. இருந்த இடமுந் தெரியாமல் பெட்டி பேழைகளில் உக்கி மக்கிக்கிடந்த பழம்பனுவல்கள் ஒவ்வொன்றாய் அச்சியந்திரத்தின் மீது ஏறி வருகின்றன. சிலாசாசனங்கள் முதலான சாதனங்களில் சிற்சில அச்சிற் கிடைக்கின்றன. புராதனப் புலவர்களில் சிலர் 'நாங்கள் இன்னின்ன காலத்தவர்' என இப்பொழுது கண்ணெதிர்ப் படுகின்றார்கள். நம்முடைய மைந்தரும் அவர் மைந்தரும் அப்புலவர்களை இன்னும் நன்குணரக் கூடும். புலவர் சரிதங்களையும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களையும் பலமுகத்தான் ஆராய்வது இன்னும் நமக்குக் கைவந்திலாத நவமான காரியமாகவே இராநின்றது. நூல்களின் குற்றநற்றங்களை ஆராய்வதற்கான கட்டளைக் கருவிகள் நமக்கு இன்னுஞ் சால்கில. புராதன கவிகளை இக்காலத்துக் கட்டளைக் கருவிகளான் அளந்து பார்ப்பதும் தக்கதொன்றன்று. ஆகவே இந்த வியாசத்தில் கம்பநாடரது ஜீவசரிதத்தை விரிவாக ஆராயப் புகுவதும் அவருடைய நூல்களின் தாரதரங்களைப் பலபடத் தேடித் துருவிப் பார்ப்பதும் ஆன நோக்கம் இல்லை. ஏனைக் கவிராயர்களில் இவர் எம்மாத்திரம், ஏனைக் காவியங்களில் இவருடைய இராமாயணம் எம்மாத்திரம், என்பன துணிவதே இந்த வியாசத்தின் ஒருதலையான நோக்கம். இவருடைய புலமையினையும் இவருடைய குணங்குறிகளையும் இராமாயணத்தால் அறியக் கூடுமாயின் அவற்றை ஆராய்வதும் இந்த வியாசத்தின் ஒரு புடை நோக்கமாம்.

காவியகதியின் பூருவோத்தரம்.—தமிழிலக்கியத்தின் இறந்தகால சரிதத்தை ஆராயப் புகுவோமாயின் ஆசிரியர் அகத்தியனார் காலத்துக்கு அப்பால் அடியெடுத்துவைக்க இயலாது. அக்காலம் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்த காலமாகும். அக்காலத்தில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் எனனும் மூன்று தமிழும் வழக்காறுடையனவாக இருந்தன. அம்மூவகைத் தமிழையும் வகைப்படுத்தி அகத்தியனார் அகத்தியம் எனத் தமது பெயரால் ஓர் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார். அவர் மாணாக்கர் பன்னிருவரில் முதன்மை பெற்றவரான தொல்காப்பிய முனிவர் அகத்தியத்தின் இயற்றமிழ்க் கூறுபாட்டினை ஆதாரமாகக்கொண்டு தம்பெயரால் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார். அகத்தியம் முதலாகவுள்ள இலக்கணங்களெல்லாம் இறந்தனவாக இன்றுகாறும் ஓரெழுத்தளவும் சிதைவுறாது எஞ்சிநிற்பது இத்தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணம் ஒன்றுமேயாம். நன்னூல் சின்னூல் முதலியவற்றைப் பெற்றெடுத்த இவ்விலக்கணம் எழுத்தையும் சொல்லையும் ஆராய்வதுடனே பொருளிலக்கணத்தை நிரம்பவும் ஆராய்கின்றது. இப்பொருளிலக்கணம் ஒன்றுமே தலைச்சங்கத்திற்கும் முற்பட்ட காலத்துக் கவிகள் கூறின பொருளைத் திறந்து காட்ட வல்லதான திறவுகோலாய் இராநின்றது, அப்பொருளாவது அகப்பொருளென்றும் புறப்பொருளென்றும் இரண்டு பாகுபாடுடையது. அவற்றுள், அகமாவது—"ஒத்த அன்பினாகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்து அக்கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர் அவ்விருவராலும் ஒருவருக் கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத்துணர்வினால மாத்திரமே அநுபவிக்கப்படும் இன்பமாம்". [ஆகுபெயரி லக்ஷணத்தால் இன்பம்பற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தை அகம் என்பர். அகம் - உள்] புறமாவது—"மேற்கூறிய ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாரா

லும் அநுபவித்து உணரப்படுவதாய் இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கு எடுத்துக் கூறப் படுவதாய் அறமும் பொருளும் என்னும் இயல்பினை உடையதாய்ப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கமாம். [ஆகு பெயரிலக்ஷணத்தால் அறமும் பொருளும் பற்றிப்புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைப் புறம் என்ப. புறம்-வெளி] ஆகவே அக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பாட்டிலமைத்துப் பாடினர் என்பது போதரும். இடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் கடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் எஞ்சி நின்றனவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தும் இது துணியப் படுகின்றது. தமிழ்நாட்டின் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை அமைத்து அறம் பொருளின்பங்களை விளக்கி அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலானோர் புகழினையும் சரிதங்களையும் விரித்துப் பாடிய நூல்கள் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள் என வரையறுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. காவியம் என்னும் பெயராவது காவிய லக்ஷணமாவது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டதில்லை. வடமொழியில் தானும் காவியம் என்பது தொல்லைநாளில், கவியொருவன் பாடினது யாது அதுவே காவியம் எனப்பொது வகையால் வழங்கினதல்லது யாதொரு வகைப் பட்ட நூலைச் சுட்டி வந்ததில்லை. வான்மீகிமுனிவர் அருளிச்செய்த இராமாயணம் சிறப்பு வகையால் காவியம் என வழங்கப்பெற்றது. அதுமுதலாக அத்துறைப்பட்ட நூல்கள் வடமொழியில் காவியம் என வழங்கலாயின.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலே வடமொழிவல்ல ஆரியரும் தென்மொழி வல்ல தமிழரும் நெருங்கிப் பழகுவாராயினர், வடமொழி வல்லவர் தங்கள் கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் தமிழர்களிடத்தில் எடுத்துப் பேசுவர். தமிழரும் வடமொழியை ஓதுவர். ஜைனரும் புத்தரும் இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் கைவந்தவர்கள், இதனால் வடமொழிப்போக்குகளும் கருத்துகளும் தமிழ் நூல்களில் விரவுவன ஆயின. தமிழ்க்கவிஞர்கள் வடமொழி நூல்களின் போக்கைப் பின்பற்றிக் கவிபாடுவா ராயினர். இங்ஙனஞ் செய்ய முற்றவர்களில் மிகச் சித்திபெற்றவர் திருத்தக்க தேவர் என்பவர், இவர் செய்த நூல் சீவக சிந்தாமணி. அவர்தாம் இயற்றிய நூலில் ஜைனமத சித்தாந்தங்களை அங்கங்கே ஏற்றுவதனையே ஒருதலைக் கருத்தாகக் கொண்டாராயினும், வடமொழிக் காவியப் போக்கினைத் தமிழில் கொணர்ந்து காட்டும் ஒருசார் கருத்தினையும் நிறைவுறுத்தினர். சிலப்பதிகார முதலிய தமிழ்ப்போக்கே போக்காக நூல்களுடனே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்த வேறுபாடு நன்கு புலப்படும். ஜைனர்கள் இயற்றிய ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் இவ்வடமொழிப் போக்கினையே பின்பற்றினவாம்.

திருத்தொண்டர் புராண முடையாரும் கந்தபுராணமுடையாரும் வடமொழிப் போக்கினையே கையாண்டவர்கள். கந்த புராணத்தை மொழி பெயர்த்த கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்கு இப்பால் சிலகாலங்கழித்துத் திருவவதரித்த கம்பநாடர், வடமொழிப் பயிற்சி ஒருசிறிதும் இலரெனினும், வடமொழிப் போக்கைப் பின்பற்றிய தமிழ்க்காவியங்களை ஓதி அவற்றின் கட்டுக்கோப்பின் மாமங்களை நன்குணர்ந்தவராகி, தமக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருந்த காவியங்களினுஞ் சிறந்த காவியம் பாடுவாராயினர். இது முதலாக ஏனைப் பிறகாலத்துக் கவிராயர்களுக்கும் கம்பராமாயணமே மேல் வரிச்சட்டமாகி விட்டது. சிந்தாமணி முதலாக இற்றை நாள் காவியங்கள் இறுதியாக உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் கம்பராமாயணம் சிரோரத்தினமாக விளங்குவதாயிற்று. இந்தச் சிறப்பினை உட்கொண்டு அக்காலத்தவர் கம்பநாடனைக் கவிச்சக்ரவர்த்தி எனக் கொண்டாடினார்கள்.

> அம்பிலே சிலையைநாட்டி அமரர்கள் றமுதமீய்ந்த
> தம்பிரா னென்னத்தானும் தமிழிலே தாலைநாட்டிக்
> கம்பநா டுடையவள்ளல் கவிச்சக்ர வர்த்திபார்மேல்
> நம்புபா மாலையாலே நருக்கின்றமுத மீய்ந்தான்.

என்றும் புகழ்ந்தார்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.—கவிச்சக்ரவர்த்தி யாகின்ற இவர் யார்? இவர் எக்காலத்தவர்? அவர் காலத்து ஏனைப் புலவர்கள் எவர்? இவர்க்கு ஓதலான நூல்கள் எவை? அவற்றில் எவற்றால் இவர் புலமை உருப்பெற்றது. இக்கவிராயரையும் இவருடைய புலமையினையும் சிறப்பெய்துவித்த இராமாயணத்தின் முக்கியாம்சங்கள் என்ன? இவர் அருளிச்செய்த ஏனை நூல்கள் என்ன? இவரைக்குறித்து இவர் இயற்றிய நூல்களான் ஏதேனும் அறியலாகுமோ? முன்னே தோற்றுவாய் செய்தபடி இந்த வியாசத்தில் விடுக்கப்புகுந்த விஷயங்கள் இவ்வினாக்களேயாகும். கைக்கெட்டலான சாதனங்களின் சார்பைக் கொண்டு, ஒருதலைச் சார்பாக ஒன்றுங் கூறாமல், நடுவு நிலைமையாகவே இயன்ற மட்டில் இவ்வினாக்கள் இங்கு விடுக்கப்படும். "எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

ஆசிரியர்பெயர்.—தமிழாசிரியர்களில் எவருடைய பெயர்தான் உள்ளபடி வழங்குகின்றது? புராதன கவீச்சுரர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் ஒட்டுப்பெயர்களாகவே இருக்கின்றன: அவரவர் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டினடியாகப் பிறந்த இடப்பெயராதல் ஒன்று, குணங்குறி செயற்கை விசேடத்தால் உண்டான காரண விடுகுறிப் பெயராதல் ஒன்று இவ்வாசிரியர் கதியும் இதுவாயிற்று. இவர் கம்பர் என்றும், கம்பநாடர் என்றும், கம்பநாட்டாழ்வார் என்றும் வழங்கப் பெறுவர். கம்பர் என்பது ஏகாம்பரமுடையாரது பெயரின் மரூஉ வென்பர் சிலர். காளி வரம்பெற்றுக் கவிபாடு முன்னே அறிவிலாச் சிறியராய்க் கம்பம்போல் இருந்தவராதலின் இவரை ஏனைச் சிறுவர்கள் கம்பன் (தடியன்) கம்பன் என்றழைத்து வந்த காரணத்தால் கம்பர் எனப் படுவாராயினர் என்பர் வேறுசிலர். இவர்கள் இளமையில் கல்வி பயிற்றுவித்த கணக்காயரது கம்பங் கொல்லையைக் காத்துவந்த காரணத்தால் கம்பர் எனப் பட்டார் என்பாருமுளர். காளிங்கராயன் குதிரையைச் சாவவும் வாழவும் பாடியதைக் கேட்டு அரசன் இவரை வருவித்த வளவிலே இவரும் கம்பங்கொல்லையைக் காத்த கம்பத்துடனே சென்றாராக இவரைக்கண்ட அரசன் இக்கம்பரோ அது செய்தவன் எனக் கேட்டதனால் உண்டான பெயர் என்று முரைப்பர். தஞ்சாவூரின் சமீபத்தில இன்றும் உளதாய கம்பநாடு இவருடைய ஜன்மதேசமாகையால் இவர் கம்பர் கம்பநாடர் என்றழைக்கப் படுவாராயினர் என்பதே உண்மை. இவர் இராமபக்தியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்த ஸ்ரீரங்கத்து வித்துவாம்சர்கள் இவரைக் கம்ப நாட்டாழ்வார் எனப் புகழ்ந்தார்கள். இவரைப் புகழ்ந்து பாடிய தனியன்களில "கம்பநாடுடைய வள்ளல்" என்றும் "கம்பநாடாழ்வான்கவி" என்றும் வருவன இதற்கு இயைந்த சான்றாகும். கம்பநாட்டில் இவர் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவராதலின் "மன்றே புகழுந் திருவழுந்தூர் வள்ளல்" எனச் சடகோபரந்தாதியிலும் "சீரணி சோழநாட்டுத் திருவழுந்தூரில வாழ்வோன்" இராமாயணத் தனியன் ஒன்றிலும் வருகின்றனவும் மேற்கூறினவற்றைப் பின்னும் வற்புறுத்தும்.

வமிசமரபு.—இவர் ஒரு அரசனுடைய புதல்வர் என்றும் ஓச்சன் வீட்டில் வளர்ந்தவர் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். திருவழுந்தூர்ப் பிடாரி கோயிற் பூசைசெய்யும் ஓச்சனுடைய பிள்ளையே எனக் கூறுவர் சிலர். இவர் தன்மகன் அம்பிகாபதியை அரசன்கொன்ற காரணம்பற்றிப் பழிவாங்கத் தருணம் பார்த்திருந்தவர், வேட்டையாடும்போது ஒருயானையால் துரத்திவரப்பட்ட அரசகுமாரனைக் "காட்டானை விட்டாலும் கவியானை விடாது" என்று ஈட்டியால் குத்திக் கொன்றனர் என்பதொரு கதையைக் கொண்டு, இவர் க்ஷத்திரியரலராயின் அங்ஙனஞ் செய்யத் துணியார் என யூகித்து, இவரை இராஜவமிசத்தில் பிறந்தவர் என்பர். இவர் உள்ளபடி க்ஷத்திரியராயின், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் ஒரொருகால் இவரிடத்து உளப்பற்றுடையராயிருந்ததனால், இவராயினும், இவர் புதல்வராயினும், புதல்வர்ப் புதல்வராயினும் யாதொரு நாட்டையாவது ஊரையாவது கொடுக்கப் பெற்று, அரசியல் நடத்தியிருக்கலாம், எல்லாரும் பாவலரும் நாவலருமாகத் தானே காலங் கழித்தனர். ஆகவே "மகனறிவு தந்தையறிவு" என்ற பிரமாணத்தைக் கொண்டு பார்க்குமிடத்தும் இவர் க்ஷத்திரியரல்லர் என்பதே துணியப்படுகின்றது. வெண்ணெய் நல்லூர் சடையப்ப முதலியார் முதலாயினாரும் மூவேந்தரும் கம்பருடனே சபாபந்தி போஜனம் செய்ததாகவும், கம்பருடைய மாணாக்கரான எசம்பவாண முதலியார் வீட்டிலே சிலநாளிருந்து விருந்துண்டதாகவும் கூறப்படுதலால் கம்பரை ஒச்சஜாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் பொருந்தாது. "உழுங்குலத்திற் பிறந்தாரோ உலகுய்யப் பிறந்தாரோ" என வேளாளரைப் புகழ்ந்துபாடிய ஏரெழுபதைக் கூலிக்குப்பாடியிருக்கலாம்; அல்லது "அழுவாருங் கொண்டு புலம்பா மனஞ் சுண்டது மறைத்தே, ரெழுவதுங் கொண்டு புகழ்க்கம்ப நாட னெழுப்பரா" என்ற தொண்டைமண்டல சதகச்செய்யுளின்படி ஏரெழுபதை வெண்குன்றத்தூராத தவராகிரி முதலியார் பொருட்டாகப் பாடியிருக்கலாம், என்று கொண்டு, கம்பரை வேளாளரல்லர் எனக் கூறவுங் கூடும். இவர் தமது அன்னதாதாவான சடையப்பரை இராமாயணத்தில் பலவிடத்தும் புகழ்ந்தாரேனும், தாமும் வேளாளரல்லரேல், திருவபிஷேகப் படலத்தில் "வெண்ணெயூர்ச் சடையன் றங்கள் மரபினோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி" எனப்பாடப் பொறுப்பரோ.

இளமையும் கல்விப்பயிற்சியும்.—காளிங்க ராயன் குதிரையால் இவர் காளிவரம்பெற்ற கதையைப் பலரும் கேட்டிருப்பார்கள். ஒரு பிரமராக்ஷசனுடைய உபதேசத்தால் கம்பர் கவிபாடுந் தெய்வப்புலமை பெற்றனரெனத் தஞ்சாவூர் ஸ்ரீவேலாயுத முதலி

யார் பதித்த ஏடொழுபது முகவுரையில் உரைத்திருக்கின்றது. இத்தன்மைத்தான கதைகளால் பெறப்படும் உண்மையாவது, அவர் இளமையிலே தானே கவிபாடுந் திறமுடையவர் என்பதே யாகும். இளமையில் சடையப்ப முதலியார் வீட்டில் வந்த படியால் அம்முதலியாருடைய மைந்தரோடு இவரும் ஒரு கணக்காயரிடத்தில் சிறிது கல்விப்பயிற்சி செய்யப்பெற்றனர் என்பதில் ஐயமின்று. இவர் வரகவி என்று கூறுவார் கூறுக. இவர் பலநூல்களையும் படித்தவர் என்பதற்கு இவருடைய இராமாயணமே சான்று பகரும். மற்றைப்படி இவர் இளமைப் பருவத்துச் செயல்கள் யாதொன்றும் கன்னபரம்பரையாகத் தானும் வழங்குவதின்று. முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முனனிருந்த மகாகவியான ஷேக்ஸ்பியரைக் குறித்து இங்கிலீஷ் சரித ஆசிரியர்கள் என்ன விசேஷங் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள்? ஷேக்ஸ்பியர் பிறந்த தேதியே இன்னும் சந்தேகாஸ்பதமாகத்தானே இருக்கிறது. ஆதிகவியாகிய சாஸர் இறந்த வருஷம் இன்னும் துணிந்தபடி இல்லையே. ஆகவே கம்பர் இளமையைக் குறித்து நாம் ஒன்றும் உணராமலிருப்பது அதிசயமாகுமா? கன்ன பரம்பரையும் கட்டுக்கதையுமே வழங்காநின்ற இந்த நாட்டில் கம்பருடைய காலவரையறை யாரினும் பரும படியாக வேனும் தெரிவதான சில ஏதுக்கள் உளவாயிருப்பது எவ்வளவு சிரேஷ்டம்.

கம்பர் காலம்.—இராமாயணத் தனியன் ஒன்று

எண்ணிய சகாத்தமெண் ணூற்றேழின் மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
பண்ணிய விராமகாதை பங்குனி யத்தநாளில்
கண்ணிய பாங்கர்முன்னே கவியரங் கேற்றினனே.

எனப் பாடியிருப்பது கொண்டு கம்பர்காலம் கிறிஸ்தாப்தம் 885-அதாவது 1,000 வருஷத்துக்கு முற்பட்டதென்று சொல்லலாம். ஆனால், "எண்ணிய சகாத்த முந்நூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு" என்றும் பிரதிபேத மிருத்தலால் இது ஒருதலையாத் துணிதல் கூடாததாக இராநின்றது. இராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தர் பாடினது என்பது உலகப்பிரசித்தம். புகழேந்தி ஒட்டக் கூத்தர் காலத்தவர் என்பதற்கு,

நூலாக் கலைவல்ல செம்பியன் கேட்ப
    நொடித்து மிக்க
சோலா கலனொட்டக் கூத்தனை யன்று
    தற் கோலியென்று
மேலாக் கவிசொல்லி வெய்த்தானத்தே சென்று
    வென்று கொண்ட
மாவாக லந்தைப் புகழேந்தியுரு
    தொண்டை மண்டலமே.

என்றும்போன்ற சான்றுகள் உள்ளன.

பாடும் புலவர் புகழொட்டக் கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
சூடுங்குலோத்துங்கச் சோழனென்றேயெனைச் சொல்லுவரோ.

எனற தனிப்பாடலால் குலோத்துங்க சோழன் ஒட்டக்கூத்தருடைய மாணாக்கன் என்பது தெரியப்படும்.

T. செல்வகேசவறய முதலியார், M. A.

(இன்னும் வரும்)

உ

சிவமயம்.

திருவானைக்காவுலா.

மிக்க விழாவரு வீதி வளநாடன்
செக்கர்வான் றிங்களணி சேகரத்தான்—நக்கதிரு

* ஆதிரையான் மூலமறை யத்தத்தா னம்மகத்தான்
ஓதமெறி, நாகைக் கா, றோணத்தான்—சோதியான்

† கிச்சதனி லாடியான் சேதகையொன் றுவணியான்
அச்சமனை யன்னுபுரட் டாதியான்—பிச்சை

அடார்ந்திட்ட மாமுனிவ ராச்சிரமந் தோறும்
படாந்திட்ட மையற் பசியான்—கொடுங்கூற்

றெங்கலைக்கு வந்தபிறந் தேங்காத் திகையான்
கடுக்கைத தொடைமார் கழியான—பொடிச்சுதையான்

வன்னி வளர்க்குஞ்சோ மாசியான் வஞ்சகமே
பன்னுமவர் நெஞ்சத்தற் பங்குனியான்—முநீரிற

நீவணத்த குஞ்சித் திரையான சிறவனையாள்
காவணத்த லேனோர்மை காசியான்—மூவரைவிட்

டப்புரத்தார் யார்க்கு மளித்தவுயி ராணியான்
மைப்புரத்தான் றங்கை வலத்தினன்—செப்பரிய

அம்பர வம்பரத்தா னப்பொற் சிலைச்சிலையான்
பைம்பணியி னும்பைம் பணியினன்—செம்பொறியின்

கோவான கோவான்மேற் கொள்ளு மவுயவத்தன்
மாவா ரணத்தான்மா வாரணத்தான்—சாவாசக்

* இதுமுதல் ஆதிரை, மூலம், அஸ்தம், மகம, ஓணம், சுவாதி என நாண்மீனின் பெயரமைதி காண்க.

† கிச்சு - நெருப்பு. இது தொடங்கி ஆடி முதல் ஆனி வரையும் மாதப்பெயர் முறையே தொனிப்பது காண்க.

கங்கையினன் கங்கையினன் காசியிலான் காசியிலான்
பைங்கடல்சூழ் பாரிடத்தான் பாரிடத்தான்—செங்கமல

அத்த னகத்திருக்கா ளத்தியான் கங்குறைத்த
அத்த னகத்திருக்கா ளத்தியான்—எத்திசையும்

வாவிச் சுவேத வனத்தினன் றேடரிய
வாவிச் சுவேத வனத்தினன்—சேவைக்

கரிய கமலா * லயத்தான மீவோன்
அரிய கமலா லயத்தான—வருக

நவிலுமா ணிக்க † நகத்தான் வாரி
நவிலுமா ணிக்க நகத்தான்—பவளமணிப்

பண்ணதி ரேகாம் பரத்தின னந்தமறைப்
பண்ணதி ரேகாம் பரத்தின—னன்னும்

நவமணியப் பஞ்ச நதியானென் றேத்து
நவமணியப் பஞ்ச நதியா—னொவ்வாயுமலர

திக்காமன் சோதிச் சிராமலையா னீன்றசெவ்வந
திக்காமன் சோதிச் சிராமலையான்—மைக்கோல

வாமத்தா னீலி வனத்தின னலகியமெய்
வாமத்தா னீலி வனத்தின—னமத்தா

னூறு கவியடைவெண் ணாவலா னேவலா
னூறு கவியடைவெண் ணாவலான—கோல

மருத வனத்தன் மழவை வயித்யன்
அருண கிரிக்க ணமலன்—மருகல்

பதியல் கொறுக்கை பழன மிவற்று
ளுறையு கிருத்த னொருத்தன்—மறைகொள்

அடவி யகத்து ளவியும் விளக்கை
முடுகு மெலிக்கு முடியுங்—குடையும்

அவனி யணைத்து மரசு மளித்த
சிவனிசை நக்கு செவியன்—அவனடியில

மெய்க்கணிட்ட வர்ச்சனைக்கு மெத்தமெச்சி விட்டவுக
சக்கரத்தை யுற்றளித்த தத்துவத்தன்—மிக்கதத்வ [கொர்

‡ மெட்டிரட்டி முப்பதிற்றி ரட்டிபத்தி ரட்டிதப்பு
சிட்டவெட்டு தித்தசித்த சிற்குணத்தன்—வட்டமிட்ட

செஞ்சடையன் சிங்கபுரஞ் சிந்துகொடுஞ் சிம்புளினன்
பஞ்சமுகன சங்கணியும் பைங்குழையன்—செஞ்சரணங்

குஞ்சிதவங் கங்கொளமென் கொம்புவிரும் புந்திறகின்
றஞ்சனடந் தந்தவினை கம்பலவன்—நெஞ்சினுறை

நாதன் பிறந்துழலு நாயேனை யாட்கொள்ளும்
பாதன் பரமன் பரஞ்சோதி—ஆதவன்சூழ்

ஆசைகொண்ட சம்புவின்கீ ழாறெண் சதுரியுகம்
பூசைகொண்ட சம்புவிற்ப் பூதேசன்—தே

முலவு மிடபக் கொடியேற்றி வீதி
யுலவுதிரு நாளி லொருநாட்—டலவலய

மூடுமிரு டீர முறைசெய்வான் மூரித்தே
ரோடு பரிதி யுதயமெழ—வாடகக்காற்

செச்சைப் பவளச் செழுந்தரள மாணிக்க
வச்சப்ர வாளசித்ர மண்டபத்துப்—பச்சை

மயிலை வடிவுடைய மங்கையை யின்சொற்
குயிலை யணைந்து குலாவுந்—துயிலை

மணத்தகடம் பன்கொடியு மாயோன்கைச் சங்கு
முணர்த்த வுணர்ந்தமளி யோவித் தணப்பிலாக்

கன்னி முகங்கருகக் கங்கை யுடல்வெளுப்பப்
*பொன்னி தனையழைத்துப் புல்லியபின †முன்னிகழ்ந்த

போதக மிணைமையாற் போதகத்தா லவ்வூரில்
வேதியர் பூசிக்க வேகொண்டு கீதப்

பனிமண டலமதியத கமபோற் பதிக்குந்
தனிமண டலர்ந்தத தவிசி—னினிதிருந்து

வேதமு மூவர் விளம்பிய கீத்தார
நாதமுங் கேட்டு நடநகண்டு—சோதிப்

புகையழலிற் றந்த புலிபப யருப்பத்
தகைய கலைமருங்கிற் சாத்தி—பகுவாய்

அரவ மணிக்கச் சதனமே லசைத்துச்
சரண பரிபுரமுஞ் சாத்திக—கரதலத்துக்

‡காகோ தரகங் கணங்கவினக் காண்டகுதோள்
மாகோ மளவலய மாட்சிதர—நாகேசன்

$ அன்றளித்த பேரார மாகத் தழகெறிப்ப
மின்றளிர்த்த பொற்றோடு வீறுபெறத்—தன்றிய

நக்ஷத்ர மாலை நவசந்த்ர மாலையுடன்
அக்ஷத் திருமாலை யாங்கிலங்க—வட்சத்

தலத்துத் திருமேனித் தாழ்வடங்க டாழ
மலர்க்கொத திதழித்தார் வாய்ப்ப—மலர்க்குவளைத்

தாமங் கமழச் சடைநீ ருவிகிரா
யாமென்று முந்நூலு மாங்கிலங்கச்—சோமக்

---

* லயத்தானுய் வேதற்கு - எனவும் பாடாந்தரம்.

† நகத்தான்வலாரி - எனவும் பாடாந்தரம்.

‡ எட்டிரட்டிமைகை; முப்பதிற்றிரட்டி=௬0; பத்திரட்டி=௨0; தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையு மியதிகளைந்த சிட்டனென்க.

* பொன்னி—காவிரிநீர், பார்வதியார்க்கும், கங்காதேவிக்கும் இயற்கையாயுள்ள கருமை வெண்மைகளை, பொன்னியை யழைத்துப் புல்லினமையா லுண்டாகிய கோபகாரணங்களாகக் கற்பித்திருக்கு மமைதிகாண்க.

† முன்பூசித்த புட்பவந்தனுகிய யானை.

‡ சர்ப்ப கங்களம்.

$ இவ்வாரத்தினது வரலாற்றை - 'அன்றரகன் மங்கைக்களித்த மணியாரம்' என்று தொடங்கிக் கூறிய வாற்றாற் காண்க.

கிரணுபி ஷேகங் கிளரக் கரமான்
தருணு ம்ருகமதன்மேற் ருவப் * பரிணுமச்
செக்கர் விசும்பிற் செறிந்தசிறு காரென்னத்
தக்க கருஞ்சட்டை சாத்தியெனத்—தொக்க
தருணியர் செங்கட் சகோரம் படிப்பான்
உருவிலியை யொட்டிருசதி யொப்பப்—பெருவரையின்
மங்கை முயக்கத்து மாமுலைமேற் கத்தூரிப்
பங்க மடங்கப் படிந்ததெனத்—தங்கருணை
யன்ப ருளத்திருளை வாங்கியன்பு செய்யாத
வன்ப ருளத்திலிட வைத்ததெனத்—தன் கண்கள்
மூன்றிகூக்கு மாறுக மூடிருணைக் கேடகமறித்
தான்றரித்து வைத்த தகைமையெனத்—தோன்றச்
சிவந்ததிரு மார்பிற் றிருச்சாந்து சேர்த்துக
கவின்றநல் வாசங் கமழப்—பவங்கொள்
தணிமா லயனுர் தலைமாலை போற்கின்
கிணிமாலை தம்மிற் செழுமப்—பணியின்
கிழல்பூத்த வேணியார் செற்றிக்க ணின்று
தழல்பூத்த நீறு தயங்க—வெழில்பூத்த
செல்விக் கமலத் திருமுகஞ் சோதிதரக்
கைவைத்த வீரமழுக் காட்சிதர—எவ்வமுகும்
உண்ணுடி மன்ப ருளத்துத் தியானம்போற்
கண்ணுடி காட்டுவதுங் கண்டருளி—வெண்ணுவல்
மாமுனியுந் தானுமா வருவதெனத் தண்டாளத்
தாம மணிக்கவிகை தானிழற்றச்—சேமத்
திருவாடு தண்மற் சிறந்தேரிக தேவர்
மருவா டகவாயில் வந்து—சுரலோக
வானென்னப் பூலோக மங்கை தலப்பேறு
தானென்ன மேருவெனத் தாருவென—ஞானக
கடற்கான சொங்கென்னக் காட்டுகதி யென்னத
தடக்கா சினிதப்பே றென்ன—விடைக்கோடிநின்
றுநேவ ரத்ந வலங்கார வாடகத்தே
ரூடு கவுரி யுடனேறி—நீடுதிருக்
கொற்றக் குடைசதுக்கங் கோலநிலைப் பந்தர்பல
துற்றக் கிரணவொளி சூழ்ந்தமைய—முற்றுகன
மந்திர வட்டத்து மயாந்தன வந்தனபோற்
சந்திர வட்டங்க டாந்தழைப்பச் சிந்துரமேற
பிச்ச மனேகம் பெருங்கடல் சூழ்
வைச்ச தரங்க வகைமான—மெச்சியவ
ராசுபுடை வீசுசாந் தாற்றியினுல் வட்டமிட
மாசறு முத்தி னடைப்பைவரப்—பாசமும்

அங்குசமுங் கொடுங்கொண் டைந்துகரத் தண்ணலார்
வெங்க ணடலாரு மீதேறச்—செங்கண்மால்
கந்தன் விரிஞ்சன் * சகவாக னத்தேற
இந்திரன் சாத்த னிபத்தேறப்—† புங்கவங்கள்
தோறு முருத்திரர்க ளேறத் தொகையன்னத்
தேற வசுக்க ளெரிக்கடவுள்—மாறில்
ஒரு ‡ மைமி லேற § வொலிகலை யேற
எருமையி லேற வியமன—வருணன்
சுறவேறக் கோளரியிற் றுர்க்கை யினிதேற
எதிருல வைரவர்நா யேறத்—திறல்படைத்த
காளி கூடி யேறச் சந்திருவ ருஞ்சுரரு
மூளு வெழிலி முதுகேற—நீளருகர்
சேரக் கழவேறத் தென்மதுரை || பேரிஞேன்
ஆரச் சிவிகை யதுவேறப்—பூரிக்கப்
பாடும் || புலவன் பரிவேறப்—பாணியிற்று
ணேடுந் திறம்பா || வுரைத்தோனுங்—கூடலிலே
சம்புப் பரியழைத்த || தக்கோனுந் தண்டேறச்
செம்பொற் றடமவுலிச் சேகரனுன்—வெம்புரவி
மேவிவா வில்லவரு மீனவரு மெய்த்தவத்தோர்
யாவரு மேதகி யிறைஞ்சிவரப்—பூவி
லெதிரின் றியநாறபத தெண்ணு யிரரும்
பதினெண் மடத்திற் பயிலு முதலிகளும்
வேழஞ்செய் பூசைபுரி வெள்வரையிற் கௌசிகருஞ்
சோழன் கொணர்ந்திருச் சோழியரு—மாழிசூழ்
தந்த்ரப் பெரிய சரண மறையோரு
மந்த்ரச் சிவமா மறையோரு—மெந்தைமுடிக்
கங்கா குலமரபில் வந்துசிவ காரியங்கள்
தங்காத லாற்புரியுந் தக்கோரும்—பைங்காவ
லாரிய பட்டர்களு மன்பா லகங்குழைந்து
சிரிய பாட்டோதுந் திருப்பேரு—நேரிலன்
சுந்தரனை யாண்டநாட் டொல்லா வணவோலை
வந்தவையில் வாசித்த மந்த்ரிகளு—மிந்துநுதற்
கன்னனுரை கொவ்வையிதழ்க் காரணகப் பாரதனத்
தன்னநடைத் தேவ ரடியாரு—மன்னும்
குமாரராங் கோயிற்கைக் கோளர் குழாமும்
உமாபதியாங் கண்காணி யோருஞ்—சமூகப்
படைவயிர ராகப் படையும் பரன்று
ளடையு மகம்படியார் யாருங்—கடலுலகத்

* இதுமுதல் திருமார்பிற்றிருச் சாந்து சேர்த்து என் பதுவரையுள் ஒருதொடர்.

* ககம்=பறவை; இங்கே முறையே கருடன், மயில், அன்னம்.

† புங்கவம்=எருது.

‡ மை=ஆடு § வாயுதேவன் மானேற,

|| ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய நம்பிகள், ஆளுடைய வரசுகள், ஆளுடையவடிகள். (மீரபதியாதார் ஆளுடைய வடிகள் என்பதை ஆளுடைய வடிகள் மை யென்பர்.)

துள்ள தயோதனரு முட்சமயத் தோர்யாருந்
தெள்ளிய * பாடலருஞ் சென்னியரும்—வெள்ளமென

எங்குந் திரண்டுவர வேற்றுக்கொடி யீண்டச்
சங்குங் குழலுந் தடமுரசம்—வங்கியமு

மத்தளமும் பேரிகையு மண்ணளவும் விண்ணளவ
மெத்திசையு மொத்திசைப்ப யாழ்முரல—வொய்த்துச்

சகமேவுந் தேவர்க ளம்பிரான் வந்தான்
மகமேரு வில்வளைத்தோன் வந்தான்—பகவிப்

படியிடந்து மாலறியாப் பாதத்தோன் வந்தான்
வடிவழகுக் காருமொவ்வான் வந்தா—விடுநூற்

சிலந்திமுடி சூட்டினோன் சிவன் வந்தான் செவ்வி
மலர்ந்த முகமுடையான் வந்தான் † நலம்புகழ்ந்த

தாளுயர்க்கும் புள்ளூர்தித் தம்பிரான் வந்தானென்
றாளுமொற்றை யெக்காள மாப்பெடுப்பக்—கூளுகுறள்

சுற்றங் கவர்ந்துவரத் துள்ளுமக ரத்துவசன் [யார்
வெற்றிச், சிலைகொடுசே, வித்துவரப்—பொறறொடை

தோரண வீதிதனிற் றோன்றினன் றோன்றுதலும்
ஆரணஞ் சூட்டி லரம்பையரு—நாரணனூர்

வைகுண்ட லோகத்து மங்கையரும் ‡ வாகனமாம்[ரின்
பெய்கொண்ட லோனுலகிற் பெண்படையு—மொய்கதி

மண்டலக் கன்னியரு மாநாக மங்கையரு
மெண்டிசை வெற்பினுள வேழையருங் கண்டுருகி

யானுட மங்கையராய் மண்டபத்துஞ் சேரபுரத்து
மீனுடை விள்ளடோய விடுதளத்தும்—ஏனைக்

கடையினு முன்றிலினுங் கற்புரிசை சூழும்
இடையினும் வீதியினு மெய்தி—மடவீர்

விருதேற்ற வேள்பரவ வெண்ணுவ வீசர்
வருதேர்ப் பவனிதொழ வாரீர்—§ எருதேறி

தும்பைச் சடைப்பிறையைச் சூழசெக்கா வான்போலு
செம்பொற் றிருவா சிகைபாரீர்—வெபாபணத்தில் [ஞ்

விவேகசிந்தாமணி பிரசுரங்கள் *

சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் கிலை கொண்டிருக்கும் "அறிவைப் பரவச்செய்யும் சங்கத்தின் காரிய தரிசியாகிய ஸி. வி. ஸ்வாமிநாத அய்யரவர்கள் தம்மால் வெளியிடப்பட்ட இப்புத்தக ரத்னங்களை எமது விமரிசைக்காக அனுப்பியதற்கு அவருக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். இவைகளை வேறு வேறாயும் விவரமாயும் விஸ்தரித்து விமரிசை செய்வதற்கு நமது பத்திரிகை இடங்கொடாதாதலின், பொதுவாய் நாம் சொல்லக் கூடியதென்னவெனில், கல்வியிற் சிறந்து, பொறுமையும் ஊக்கமும் அமைந்து, 'விவேகசிந்தாமணி' யெனும் நன்னடைத்தமிழ்ப் பத்திரிகை யொன்றை மாதந்தோறும் பிரசுரித்துக்கொண்டு, இத்தகைய புத்தகங்களையும் வெளியிட்டு வருகின்ற நமது நண்பராகிய ஸி. வி. ஸ்வாமிநாதய்யருக்கு எல்லோரும் வேண்டிய சகாயம் புரிந்து உற்சாகப் படுத்தக் கடவரென்று நம்புகிறோம். படாடோபமின்றி, அடக்கத்துடன் அவர் செய்து வரும் வேலையை நமது தமிழ் நாட்டுச் சீமான்கள் அபிமானித்தருள வேண்டும். இவரது விடா முயற்சியின் பயனாக, தமிழ் என்றால் கண்ணையும் வாயையும் இறுக மூடிக்கொள்ளும் சுபாவ மேற்கொண்ட பட்டப் பரிக்ஷைகளிற் றேர்ந்த கலாசாலாவித்வான்களிற் பலர் இப்பொழுது தமிழ் பாஷைக்கு முன்றணையாக ஏற்பட்டு, கதைகளெழுதியும், இங்கிலீஷிலிருந்து மொழி பெயர்த்தும் பலவாறாகத் தமிழ் பாஷையை அபிவிருத்தி செய்யக் கங்கணங் கட்டினவர்களானார்கள். இவர்கள் எழுதும் நடையும், பத்ததியும் தமிழர்களுக்குப் புதுமையாயிருப்பினும், அவை எல்லோராலும் நன்கு மதிக்கத் தக்கவைகளா யிருக்கின்றன வென்று காணகிறது. கதைகள் வெகு இனிமையாயும், ஸ்திரீபாலர்களுக்குப் பொழுது போக்காயும், நீதி போதகமாயு மிருக்கின்றன. புஸ்தகங்களும் வெகு சேர்த்தியாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டார் இந்தப் பரோபகாரமான கனகாரியத்திற்குத் துணை நிற்பாராக. சுபமஸ்து.

* கமலாம்பாள் சரித்திரம்	விலை	ரூபா.	1—8—0
கோல்பெர்ட்டு சரித்திரம்	,,	,,	0—5—0
விவேகரஸத்தாலாட்டு	,,	,,	0—0—6
சத்திய தேவதை கதை	,,	,,	0—5—0

பிழை திருத்தம்.

முந்திய நு-ம் இலக்கப்பத்திரிகையிற் போந்த கைவல்லியோபநிஷத் திராவிட இரத்நப்பிரகாசிகையிற் கண்ட பிழை திருத்தம் வருமாறு:—

98-ம் பக்கத்து வலப்பாகத்தின் 48-ம் வரியோடு 100-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்தின் 47-ம் வரியைச்சேர்த்து, 102-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 9-ம் வரி இறுதியாக வாசிக்க. VIII-ம் பிரிவு முடியும் இந்தவிடத்திலே அடியிலுள்ள கையடையாளங்கொண்டதைச் சேர்த்துவாசிக்க.

☞ 100-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 46-ம் வரியோடு 102-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 10-ம் வரி தொடுத்துச் சேர்த்து வாசிக்க. 103-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 26-ம் வரியோடு IX-ம் பிரிவு முடிந்தது.

* பாவலரு மெனவும் பாடம்.

† நலமளந்த வெனவும பாடாந்தரம்.

‡ இந்திரன் - பெய்கொண்டலாம் வாகனத்தனென விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக.

§ நண்டுப்பெயர்.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the G. N. PRESS, 4, Guruvappen Street, Black Town, and Published by T. A. SWAMINATHA AIYAR, Armenian Street,

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானஸம்பந்தகுரவே நம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1897ஆம் டிசம்பர்மீ 21உ { இலக்கம்-எ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

மனத்தி லெழுகின்ற மாயைநன் னாடன்
நினைத்த தறிவ னெனில்தா நினைக்கிலர்
எனக்கிறை யன்பில னென்பர் இறைவன்
பிழைக்கநின் றார்பக்கம் பேணிநின் றானே. (உ௨)

(இதன்பொழிப்புரை.) உயிரின் கண்ணே (நினைக்குந் தோறும்) உதயமாகின்ற (சுத்த) மாயையாம் நல்ல பிரதேசத்தை யுடையராகிய சிவபிரானை (எவ்வெவரும்) நினைப்பதை அறிகின்றாரென (வேதாகமங்கள்) சொல்லுமாயின், (பின் யாதினால் அவரெல்லாம்) தாம் அவரை நினைக்கின்றாரில்லை; (அவ்வவரெல்லாந் தனித்தனியே) எனக்கு இறைவராகிய சிவபிரான் அன்பிலராயினார் என்பர்; (அவ்வாறு உரைத்தல் பழுதாம், யாதினாலெனில்) உய்யவேண்டித் தம்மிடத்தெயினர் உறவைத் தாம் விரும்பிநின்றார் (ஆதலினென்க.)

(குறிப்புரை.) ஆன்மாவின் அந்தரியாகஞானபூசை வாயிலாகச் சிவபிரானைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவர் அவ்வான்மாவின் கண்ணே விளங்கித் தோன்றுவர். இது நோக்கியே அருணந்தி சிவாசாரியர் "சிந்தையினிற் பூசித்துச் சிவனை ஞானத்தாற் சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க வந்திடு மொளிபோல வரவர வந்திடுவன் பின் மலமானதறுமே" என்று அருளிச் செய்தார். இவ்வுண்மை "மனத்தி லெழுகின்ற மாயை நன்னாடன்" என்றதனால் உணரற்பாற்று. குண்டலினி எனப்படும் சுத்தமாயையே பிரணவமெனப்படும். இந்தப் பிரணவம் தேவர்களெல்லோர்க்கும் பிறப்பிடமாயும், சிவபெருமான் ஒருவர்க்கு இருப்பிடமாயும் போந்ததென்பது,

ஈசன மேவரு பீடமா யேனையோர் தோற்றுமா
வாசமா யெலா வெழுத்திறுதி மறைகட்கு முதலாய்க்
காசி தன்னிடை முடிபவர்க் கெம்பிரான் கழறு
மாசி றாரகப் பிரமமா மதனைப் பயந்தான்.

என்பதனால் உணரப்படும். இதனால் சுத்தமாயாப் பிரதேசம் சிவபிரான் ஆதீனத்ததாயிற்று. இதுபற்றியே, ஈண்டுத் திருமூல நாயனார் சிவபிரானை "மாயைநன்னாடன்" என்றார்.

பஞ்சாரம சக்ரம் பரிவர்த்ததே ப்ருது |

என்னும் யசுர்வேதீய ஆரணியக மந்திரத்துக்கு வியாசருளிய உபப்பிருமணத்தினால், பிரமசக்கரம் விஷ்ணுசக்கர முதலியவைகளிற் போந்த பிரணவங்கள் கவுணப்பொருளினவே போந்தனவாம் என்றும், முக்கியமாய் சாந்தோக்கிய முதலிய பாசுபதோபநிடதங்களிலே முயந்துப் பேசப்பட்ட உத்கீதையாம் பிரணவமே அதர்வ சிகையினால் முடித்துக் காட்டப்பட்ட ஆகாய மத்தியஸ்தரிய சிவபிரானைப் பொருளாகக் கொண்டதாய், பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசுவர சக்கரம்நான்கிறகும் மேலாய்நின்ற சதாசிவ சக்கரத்தின் பாலதாய்நின்ற பிரணவத்திலே முக்கியப்பொருளிலே போந்தன

மென்று அறியப்படுகின்றது. எவ்வெவர் எவ்வெவற்றை உன்னினும் அவ்வவற்றை யெல்லாம் உடனிருந்து சிவபிரான அறிகின்றானென்று கொண்டன்றோ ஸ்ரீ அப்பமூர்த்திகள்,

உள்குவா ருள்கிற றெல்லா முடனிருந் தறிதி யென்று
வெள்கினேன் வெள்கி நாணும் விலாவிறச் சிரித்திட் டேனே.

என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுண்மை "நினைத்ததறிவன்" என்றதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் பரப்பிரகிருதி ரூபசுத்தமாயைக்கும், பரப்பிரகிருதிக்குக் கீழுள்ள சூக்குமப் பிரகிருதியினின்றுதித்த கலாதத்துவத்திற் பிறந்த மூலப்பிரகிருதியின்பாலதாய் (ஏகான்ம வாதிகளுடைய) சாத்துவிககுணச் சுத்தமாயைக்கும் பேதம் பெரிதாமெனக. இதனால் பரப்பிரகிருதிச் சுத்தமாயையின்பாலராம் ஈசர் மூலப் பிரகிருதிச் சாத்துவிககுண சுத்தமாயாப் பிரதிவிம்ப 'ஈசன்' அல்லராமென்று கடைப்பிடிக்க. சிவபிரான் அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதாயும், அன்பே சிவமாயும், அமர்ந்தாராதலினாலும், அவரை அன்புகொண்டே உறிதல் முறையாய விடத்தும், அன்பில்லாதான் ஒருவன் தனக்குச் சிவபிரான அருளிற்றிலரென்று பிதற்றுவான என்பதை உணர்த்துதற்கே "எனக்கிறை யன்பிலனென்பார்" என்று குறிக்கப்பட்டது. தம்மிடத்திலே (சிவபெருமானிடத்திலே) உய்யவேண்டும் என்ற கருத்தினால் "அடைந்தாரை அவர்க்குவரும் ஏதத்தை நீக்கி ஆதாரமாய் நின்று பேணுவது தலைமைக்குணமுடையார்க்குக் கடமையாமாதலின்," "சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர்கடனாதல்" என்று சிவஞான போதமும் "சார்ந்தார்க் கின்னமுதானானே" என்று திராவிட சுருதியும் கூறின. அவ்வுண்மை "பிழைக்க நின்றார் பக்கம் பேணிநின்றானே" என்றதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

வல்லவன் வன்னிக் கிறையிடை வாரண
நில்லென நிற்பித்த நீதியு ளீசனை
யில்லென வேண்டா மிறையவர் தம்முத
லல்லும் பகலு மருளுகின் றானே. (உ௫)

(இ-ரை.) அக்கினிக்குத் தெய்வமாகிய சிவபிரான் சர்வகர்த்திருத்துவமுடையவர். (சாவல்லமை யுடையார்); (தேவர்களைத் துரத்தி போந்த கயாசுரன் என்னும்) யானையை (அவர்மேல் அடராது) நில் என்று (தமபாதத்தினால் உதைத்துத் தடுத்து) இடைக்கண்ணே நிற்பித்த நீதியுளராகிய சிவபிரானை (நம்பிடத்து அன்பு வைக்க) வில்லை என்று சொல்ல வேண்டியதின்றாம்; தமது (ஆன்ம) நாயகராகிய சிவபிரான (தம்மைப் பிரியாதுடனின்று) அல்லும் பகலுந் திருவருள் பாலிக்கின்றார் (ஆதலினெனக.)

(கு-ரை.) சிவபிரான் அக்கினிக்கு இறைவராயினாராதலினன்றோ "உருத்திரனை யுடைத்து அக்கினி" என்பது பொருள்பட,

த்வமக்நே |

என்று சுருதி கூறியதாமெனச் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் "அக்நிம்" என்றற்றொடக்கத்த எழுபத்தைந்தாம் சுலோகத்தினால் உரைத்தது. "பொருப்பிடையான் செருப்பிடையான்" என்றது திராவிட சுருதியுமாமெனக. இது "வன்னிக் கிறை" என்பதனால உணர்த்தப்பட்டது. கயாசுரனென்பான் ஒருவன் யானை வடிவமுற்றுத் தவத்தினரை யெல்லாம் துரந்துசெல்ல, அத்தவத்தினரெல்லாம் ஸ்ரீகாசிவிசுவேசுரப் பெருமானைச் சரணபுகுவாராக, சிவபிரானார் உக்கிர வடிவமொன்று கொண்டு விரைந்து தவத்தினர்மீது தொடர்ந்த கயாசுரன் எனனும் அந்தயானையைத் தம்பாதத்தினால் உதைத்துக்கொன்று அதன் தோலைக் கிழித்துப் போர்த்து உயிர்களிடத்துக் கொண்ட அன்பை விளக்கினார் என்பது போதரவே, "வாரணநில்லென நிற்பித்த நீதியுளீசனை யில்லென வேண்டாம்" என உரைத்தனர். சிற்றறிவு சிறுதொழிலுடைய ஆன்மாக்கள் ஐம்பொறிப் பாலனவாய விஷயங்களைத் தனித்தனியே அவாவி அறிந்து செய்து கொண்டிருக்கும் சகலாவஸ்தையினும் (பகலினும்), கருவிகளெல்லாங் கழன்று அதனாற் சிற்றறிவு சிறுதொழில் வெளிப்படற் கேதுவின்றிக் கிடக்கும் கேவலாவஸ்தையினும் (அல்லினும்), சிவபிரான அவ்வவ்வான்மாக்களுக்கு அவ்வவ்வான்மாக்களினும் இனியராய்ப் பேராதுநின்று காத்தருளுகின்றாராதலில் "அல்லும் பகலு மருளுகின்றானே" என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் இரவும் பகலுமாகிய எக்காலமும் நமக்கு உயிர்க்குயிராய் நின்று அருளுகின்றாராதலின் அவரை அன்பிலரென்று கூறுதல் அடாதென்பதாம் எனக.

போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி
தேற்றுமின் என்றுஞ் சிவனடிக் கேசெல்வ
மாற்றிய தென்று மயலுற்றுச் சிந்தையை
மாற்றிநின் றார்வழி மன்னிநின் றானே. (உ௪)

(இ-ரை.) ஆதிமல முத்தராகிய சிவபிரான திருவடியை வாழ்த்தியும் புகழ்ந்தும் (சிந்தையைத்) தெளிவியுங்கள்; சிவபிரான திருவடிக்கே எக்காலமும் (செல்லும்) செல்வமாகச் (சிந்தை) நேர்பட்டதாமென மோகமுற்றுச் சிந்தையைப் (பசுகரணத்தினின்று சிவகரணமாமாறு) மாற்றி நின்ற ஞானிகளுடைய சனமார்க்க நெறியின்பாலராய் நின்றார் சிவபிரான.

(கு-ரை). உலகியல்பெல்லாந் தூர்த்துபோகத் தம்சிந்தை உருக உருக வாழ்த்திப் புகழ்ந்து நிற்கும் மெய்யடியாரிதயம் இன்பமாய்த் தெளிந்திருக்குமாதலின் ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் அருளிய "பாரூர்பாடலார் பேரின்பமே" என்னுந்திருவாசகத்துக்கு இசைவுறவே; "போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி தேற்றுமின்" என்று உரைக்கப்பட்டது. இதுபற்றியே திராவிடசுருதியும் "தேறினார் சித்தத்திருந்தார் தாமே" என்று கூறிற்று. ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "காணுங் கரணங்களெல்லாம் பேரின்பமெனப், பேணுமடியார் பிறப்பகல" எனவும், உய்யவந்த தேவநாயனார்

பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும்
காலனையன் றேவிக்க ராக்கொண்ட—பாலன்
மரணந் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போ லல்லாமை காண்.

எனவும், அருண்மொழித்தேவர் "உணர்வு சேர்பெற வருஞ் சிவபோகம்" எனவும், "அளப்பருங் கரணங்களுஞ்சிந்

தையேயாக" எனவுங் கூறிய உண்மைபோதர "சிந்தையை மாற்றிநின்றார்வழி மன்னிநின் றானே" என்றுரைக்கப்பட்டது. ஈண்டு (நெறி) வழி என்றது கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என்னும் சன்மார்க்க நெறியின்பாலதாம்.

பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரரு ளாள
னிறப்பிலி யாவர்க்கு மின்ப மருளுந்
துறப்பிலி தன்னைத் தொழுமின் தொழுதால்
மறப்பிலி மாயா விருத்தமு மாமே. (உரு)

(இ-ரை). பிறப்பில்லாராகிய பிஞ்ஞகராம் சிவபிரான் பேரருளுடையர்; இறப்பிலராகிய இந்தச் சிவபிரான் எல்லோர்க்கும் பேரின்பமளிப்பாராயினார்; துறக்கற்பாலரலலராகிய இந்தச் சிவபிரானைப் பிரியாது தொழுமின்கள்; அவ்வாறு தொழுதால் (நம்மை ஓர் காலத்தும் பிரியாது) மறவாதுடனிற்கும் சிவபிரானால் (நம்மைப் பற்றிய) மாயை நீங்கி விடுதலுமாம்.

(கு-ரை). சிவபிரான் பிறவாதவரென்பது போதரச் சுவேதாசுவதரோபநிடதம் "அவர் பிறவாதவரும் நித்தியருமாம்" எனப் பொருள்படும்.

அஜம் த்ருவம் |

என்று கூறிற்று. இதனாற் சிவபிரான் "பிறப்பிலி" எனப்பட்டார். சிவபிரான் இறவாதவர் என்பது போதரப் பிருகதாரணியோபநிடதம் "இந்தப் பெரிய மகானாகிய பரமான்மாவானவர் (சிவனார்) ஐரையில்லாதவரும், இறவாதவருமாயுள்ளார்" என்பது பொருள்பட

ஸவாஏஷமகாநஜ ஆத்மா ஜரோமர: |

என்று கூறிற்று. "பிறப்பிலியை யிறப்பிலியைப் பேராவாணி விணணவரை" எனவும்,

"பிறவாது மிறவாதும் பெருகி னானைப்
பேய்பாட நடமாடும் பிதகன் றன்னை
மறவாத மனத்தகத்து மன்னி னானை
மலையானைக் கடலானை வனத்து ளானை"

எனவுந் திராவிடசுருதிகள் கூறுமாற்றால், சிவபிரான் "பிறப்பிலி" எனவும், "இறப்பிலி" எனவும் பட்டார். சிவபிரான் கங்கைசந்திரன் அரவு முதலிய அமைந்த சடாமுடியையுடையராதலில் திராவிடசுருதி "பிடித்தவன்காண் பிஞ்ஞகனுமவேடத்தான்காண பிணையல்வெறிதமழ்கொன்றை யரவுசென்னிமுடித்தவன்காண்" என்று கூறினமைக்கிசைய அவர் "பிஞ்ஞகன்" எனப்பட்டார். எந்தெந்த இடங்களிலே எந்தெந்தக்காலங்களிலே எந்தெந்த யோனிவாய்ப்பட்டு நாம் பிறக்குங் காலத்தும் அந்தந்த இடங்களிலே அந்தந்தக் காலங்களிலே அந்தந்த யோனிகளிலே தாமும் பிரியாது பெத்தநிலையிலே தாம் நம்முள்ளே மறைந்து நமக்குப் பின்னாகியும், முத்திநிலையிலே நம்மைத் தம்முள்ளே அடக்கித் தாம் நமக்கு முன்னாகியும் இப்படியே என்றும் துறக்கப்படாது உபகரித்து நின்றமையால் "துறப்பிலி" எனப்பட்டார். சிவபிரான் இவ்வாறு பெத்தமுத்திநிலைகளிலே துறக்கப்படாது என்றும் உபகரித்து நிற்கும் இவ்வியல்பு இருபாவிருபஃதிற் போந்த "கோலங்கொண்டவாறுணராதே" என்னுஞ் செய்யுளால் அறியப்படும். சிவபிரான் தம்மை மறந்த சத்துருக்களாயினோரையும் தாம் மறவாது நினைந்தருளுகின்றாராதலில் பெரியோர் "அடையாதார்க்கு நீடருள் புரியுநித்தன்" என்றும், "என்னலாரையு நினைந்தருள் புரிதருநிமலன்" எனவும் கூறியவுண்மை "மறப்பிலி" என்றமையினால் உணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாறே திராவிடசுருதியும் "மறப்பிலியை மதியேந்து சடையான்றனை" என்று கூறிற்று. அவ்வாறு மறவாது எத்துங்கால் மாயாவினைகளெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்ற கருத்தினால் ஸ்ரீஞானசமபந்தர்.

உய்யலுறுவீர்கா
ளையனுருரைக்
கையினறதொழ
கையும்வினை தானே.

என்று கூறிய உண்மை "மாயாவிருத்தமுமாமே" என்றதால் குறிக்கப்பட்டது.

தொடர்ந்துநின் றானைத் தொழுமின் றொழுதாற்
படர்ந்துநின் றான்பரி பாரக முற்றுங்
கடந்துநின் றான்கம லம்மலர் மேலே
யுடந்திருந் தானடிப புண்ணிய மாமே. (உசு)

(இ-ரை.) (நம்மைப்பிரியாது) தொடர்ந்துநின்ற சிவபிரானைதொழுங்கள்; அவ்வாறுதொழுதால் அவர்(நம்மை)நினையாநிறபர்; எப்புறமும் பிரபஞ்சமெல்லாம் கடந்து நின்றாராய்ப்பின் இதயகமலத்தின் கண்ணே அமர்ந்திருந்தார், (இது) அவர் திருவடிப் புண்ணியமேயாம்.

(கு-ரை) ஆன்மாக்களைப் பெத்தமுத்தி இரண்டினும் பிரியாது தொடர்ந்து நின்றாராகிய சிவபிரானை எக்காலமும் மறவாதிருத்தல் கடமையாம் என்பது பற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,

எழுமை யெழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு.

என்று கூறினார். இவ்வுண்மை கடைப்பிடித்துச் சிவபிரானைத் தொழுதால் நனறி மறவாமையாய் முடியுமென்பது போதர, "தொடர்ந்துநின் றானைத தொழுமின்" என்று கூறியதாம். அண்டமோரணுவாம் பெருமைகொண்டு நினற சிவபிரான அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமைகொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் பொருட்டு உள்ளக் கமலத்தின் கண்ணே பிரியாதுளாராயினார் என்பது போதர, "பரிபாரகமுற்றுங் கடந்துநின்றான் கமலம்மலர்மேலே யுடந்திருந்தான்" என்று உரைக்கப்பட்டது. தாமே பிரமம் தாமே பிரமம் எனப் பிரமாவும் விஷ்ணுவும் அன்னரூபமும பன்றி ரூபமுமுற்று விண்ணிற் பறந்தும் மண்ணையிடந்தும் காண்டற் கரியராய் அண்டங்களை யெல்லாம் மேருவெனும்படி கடந்துயர்ந்துநின்ற சிவபிரான் தம்மைத் "தொடர்ந்துவிடாத தொண்டர்க், கனியன சேயனதேவர்க் கையாற ணடித்தலமே" என்றும் "பண்டானைப் பரந்தானைக் குவிந்தான்றன்னை" என்றும் ஸ்ரீ அப்பமூர்த்திகள் அருளியவாறு, அடியவர் உள்ளக்கமலத்தின்கண் ஆயினமை அருட் புண்ணிய விசேஷமாமன்றி மற்றியாது

பின்றும் என்னும் அருமை உணர்த்தி "அடிப்புண்ணியமாய்" என்றுரைக்கப்பட்டது.

சந்தி யெனத்தக்க தாமரை வாண்முகத்
தந்தமி லீசனரு ணமக் கேயென்று
நந்தியை நாளும் வணங்கப் படுமவர்
புந்தியி னுள்ளே புகுந்துநின் றானே. (உஎ)

(இ-ரை.) சந்தியின்கண் உண்டாகிய செவ்வானின் எழிலை யுடைய கமல மலர்போலும் ஒளிபொருந்திய வதனத்தை யுடைய முடிவிலாச் சிவனார் திருவருள் நமக்கேயா மென்று, அச்சிவபெருமானைத் தினந்தோறும் வணங்குகின்றாரது சிந்தையின் கண்ணே (அவர்) புகுந்த (பிரியாது) நின்றார்.

(கு-ரை). சிவபிரான் அந்தியின்கண் உண்டாகிய செவ்வானெழிலையுடைய அம்பலத்தின் கண்ணுள்ளாகிய பரமனும் என்பது "அந்தியின்வாயெழிலம்பலத்தெம்பரன்" என்றுமாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் "ஆகாத நஞ்சுண்ட வந்திவண்ணா" என்று வாகீசரும் கூறிய கருத்திற்கிசையவே "அந்தியெனத் தக்கவந்தமிலீசன்" என்று குறிக்கப்பட்டது. தன்னைத்தானே ப்போதும் சிவபிரானை மறந்தால் உய்வில்லையாமாதலால் உயிரின்பொருட்டுச் சிவபிரானை வணங்குதல் நெறியாமென்பது போதர ஸ்ரீவாகீசர் "அம்பலக்கூத்தனைத் தில்லைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துயவனோ" எனவும், 'நாடோறும் நவின்றேத்த நன்மையாமே" எனவும் உணர்த்திய உண்மை "நந்தியை நாளும் வணங்கப் படுமவர் புந்தியினுள்ளே புகுந்து நின்றான" என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இணங்கிநின் றானெங்கு மாகிநின் றானும்
பிணங்கிநின் றான்பின்முன் னாகிநின் றானு
முணங்கிநின் றானம ராபதி நாதன்
வணங்கிநின் றார்க்கே வழித்துணை யாமே. (உஅ)

(இ-ரை) உயிரின் கண்ணே உடங்கியைந்து நின்றாராய்ப் பின் எங்குமாகி நின்றோரும், சமீபத்தினராய் நின்று (பின் என்பவைகளெல்லாம்) பின்னும், (முன் என்பவைகளெல்லாம்) முன்னுமாய் நின்றோருமாகிய சிவநாதர் (யாண்டும்) மறைந்து நின்றார்; (அங்ஙனமாயினும்) தம்மை வழிபட்டவர்க்கு வழித்துணையாவர்.

(கு-ரை). சிவபிரான் ஆன்மாவுக்கு உயிராயினார், அதனால் அவருக்கு ஆன்மா உடலாயிற்று என்பது போதர, பிருகதாரண்யோபநிடதம்,

யஸ்யாத்மா சரீரம் |

என்று கூறியதற்கிசைய "இணங்கிநின்றான்" என்று உணர்த்தப்பட்டது. சிவபிரான் எங்குமாகிநின்றான் என்பது "இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமானனா யெறியுங் காற்றுமாகி, யருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி யாகாசமா யட்டமூர்த்தியாகி" எனவும், "எல்லாவுலகமுமானாய் நீயே" எனவும், "ஊனா யுயிரானா யுடலானா யுலகானாய், வானாய் நிலனாய் கடலானாய் மலையானாய்" என்றற் றொடக்கத்த ஸ்ரீவாகீச ஸ்ரீசுந்தர சுருதிகளினாலே உணரப்படும். சிவபிரான் நம்மை நெருங்கிச் சமீபத்துள்ளாராய், பின்னர் அவர் முந்தியனவெல்லாம் பிந்த முந்துபவராயும், பிந்தவனவெல்லாம் முந்தப் பிந்துபவராயும் நின்றார் என்பது போதர, ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் "முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே" எனவும், ஸ்ரீவாகீசர் "முன்னுமாய்ப் பின்னுமாய் முடிவானான காண்" எனவும், கந்தபுராணம் "முன்னதின் முன்னென மொழிதமேயெனில் பின்னதிற் பின்னுமாய்ப் பேசநிற்றியால்" எனவும் போந்த உண்மை, "பின்முனனாகி நின்றான்" என்பதனால் உணரப்படும். "அமராபதி" என்பதைச் சிவனார்க்குப் பெயராய்க்கொண்டு "சிவநாதன்" என்று பொருள்படுத்தப் பட்டது. இஃதொழிந்து அமராபதி என்றதை இந்திரனுக்குப் பெயராக்கொண்டு இந்திரனுக்கு நாயகராகிய சிவனாரென்று பொருள் கோடலுமாம். சிவபிரானை வணங்கினார்க்கே வழித்துணை யாவர் என்னும் உண்மை ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி நாயனாரருளிய "வானநாடனே வழித்துணை மருந்தே" என்றதனால் அறியப்படும்.

காணநில் லாயடி யேற்குற வாருளர்
நாணநில் லேனுன்னை நானுமு தகொளக்
கோணநில் லாத குணத்தடி யார்மனத்
தாணியாய் நின்று பாரந்து நின்றானே (உகூ)

(இ-ரை.) (சுவாமீ) நீவிர் எனக்குக் காணநில்லீர்; அடியேனுக்கு உறவாவார் நீவிரன்றி மற்றியார்; அறிவினாலே நும்மை நான் தழுவிக்கொள்ளத் தாழ்க்க மாட்டேன். நேர்பட்ட குணத்தினை யுடையாராகிய (ஞானிகள்) அறிவின் கண்ணே பசுமரத்தாணி போலாயமர்ந்து (விளங்க) நின்றவரே.

(கு-ரை.) சிவபிரான் ஊனக் கண்ணுக்குப் புலப்படாது உள்ளக் கண்ணுக்கே புலப்படுவார் என்னும் உண்மை போதர, நெஞ்சுவிடுதூது "விடையேறும், உள்ளச் சமயன்ற பெருஞ்சோதி—யுள்ளக் கண்ணுக், கல்லாது தோன்று வமலன்" எனவும், பட்டினத்தார் "உள்ளக்கணணுக் கல்லாதுன் கணணுக்கொருமதோ" எனவும் உணர்த்திய திருவாக்குகளுக்கிசைய, சிவபிரான் உள்ளக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு நிற்றல் வேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனையினாலே "காணநில்லாய்" என்று கூறப்பட்டது சிவபிரானே ஆன்மாக்களுக்கு மிக்க இனியராய உற்றவுறவினராய் நிற்பவராதலின், அச்சிவபிரானையே தமக்கு எப்பொருளுமாமெனக்கொண்டு, மற்றையுலகினரை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாது மெய்யடியார் சிறந்து நிற்பாராதலின், அக்கருத்துக்கொண்டே சுந்தரமூர்த்திநாயனார் "திருவுமெய்ப்பொருளுஞ் செல்வமு மெனக்குன் சீருடைக்கழல்களென்றெண்ணி, யொருவரை மதியாதுறாமைகள் செய்து மூடியு முறைப்பனாய்த் திரிவேன்" எனவும், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்,

வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையுந்
தானந் துளங்கித் தலைதடு மாறிலென் றண்கடலு
மீனம் படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலைநஞ்சுண்
டுனமொன் றில்லா வொருவனுக் காட்பட்ட வுத்தமர்க்கே.

எனவும், பட்டினத்தடிகள் "யாவரே யிருந்தும யாவரே வாழ்ந்தும் யாவரே யெமக்குறவாயும், தேவரீரல்லாற் றிசை

முகமெனக்குத் திருவுளமறிய வேறுளதோ" எனவும் அருளிய திருவாக்குகளுக் கிசையவே "அடியேற்குறவார்" என்று குறிக்கப்பட்டது. அருணகிரிநாதர் "அறிவையறிவது பொருளெனவருளிய பெருமாளே" எனவும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் "தாயிலாகித் தழுவு மென்னாவியே" எனவும் உரைத்தமைக் கிசையவே, ஸ்ரீமூலர் "உள்ள நாணகில் லேனுன்னை நாணறழு விக்கொள்ள" என்றருளிச் செய்தார். சாத்துவிக ராசச தாமசம் என்னும் முக்குணங்களும் ஏகதேசக்காட்சிகளிற் சென்று கோணிகில்லாது வியாபகமுறல் வேண்டும் என்று கொண்டு "விரிந்திடு மறிவுங்காட்டி வீட்டையு மளிப்பன மேலோன்" எனவும், "குணமொரு மூன்றுந்திருந்து சாத்துவிகமே" எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக் கிசையவே "கோணமில்லாத குணத்தடியார் மனத்தது நின்றான்" எனக் கூறப்பட்டது. மெய்யடியார் தம்முள்ளத்தைச் சிவபிரானிடத்து ஒப்புவிக்குங்கால் சிவபிரான் அவர் உள்ளத்தைப் பிரியாது தாம் அவர்க்கு அபின்னமாயது தமது பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வ முழுதும் பதித்து நின்றார் என்பது உணர்த்த, ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் "ஆனந்த வாகழலே, யொப்பாக வொப்புவித்த வுள்ளத்தா ருள்ளிருக்கும்" என்று கூறிய திருவாக்குக் கருத்துள்படு "அடியார் மனத்தாணிய ளுகி யமர்ந்துநின் றனே" என்று உரைக்கப்பட்டது.

வானின் றழைக்கு மழைபோ லிறைவனுந்
தானின் றழைக்குங்கொல் லென்று தயங்குவா
ரானின் றழைக்கு மதுபோலென் னந்தியை
நானின் றழைப்பது ஞாலங் கரியே. (௩0)

(இ-ரை.) ஆகாயத்தினின்று (இடி இடித்து) அழைக்கும் மேகம்போல, (சிவபிரான்) தாம் நின்று நம்மை (உரத்த சத்தத்தினால்) அழைப்பாரோ என்று (பலர்) வருந்துகின்றார்; (அஃது பொருந்த மாதின்றாம்); தலையீற்றுப் பசுவானது (கன்றை நினைந்து கதறி) நின்றழைக்குமாறு போல, என் சிவபிரானை நான் (தலையன்பினால்) நின்று அழைப்பதற்கு ஞாலமே சான்றாம்.

(கு-ரை.) தலையீற்றுப் பசுவானது அன்பு மிகுதியினாலே தன் கன்றை நினைந்து கதறி அழைத்தல் ஞாலத்திலே வழக்கமாதல்போல, கசிந்துருகும் மெய்யன்பு ஒன்றே வேண்டி ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "குறறாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கிழ்க் கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே" என்று அருளியவாறே, ஸ்ரீமூலரும் சிவபிரானையுற்றுக் கசிந்துருகி நின்றாரென்பது போதரவே "ஆனின்றழைக்குமது போலென்னந்தியை நானின்றழைப்பது ஞாலங்கரியே" என்றார்.

மண்ணகத் தானொக்கும் வானகத் தானொக்கும்
விண்ணகத் தானொக்கும் வேதத்தி னொக்கும்
பண்ணகத் தின்னிசை பாடலுற் றானுக்கே
கண்ணகத் தேநின்று காதலித் தேனே. (௩க)

(இ-ரை.) சிவபிரான் பூவுலகத்துள்ளார் போல்வர். புவலோகத்துள்ளார் போல்வர். சுவலோகத்துள்ளார் போல்வர். பிரணவத்துள்ளார் போல்வர். (அங்ஙனம் யாண்டும் வியாபித்துளாராயினும்), பண்ணின் கணுள்ள இன்னிசைகொண்டு (யாழ்கொண்டு) கானஞ் செய்யும் சிவபிரானுக்கே (உள்ளக்) கண்ணிடமாக நின்று யான் அன்பு செய்தேன்.

(கு-ரை.) மண், வான், விண் என்னும் மூன்றிடம் ஈண்டு குறிக்கப்பட்டமையால், இம்மூன்றும் முறையே காயத்திரியின் மூன்று வியாகிருதிகளினாலே குறிக்கப்பட்ட பூலோக, புவலோக, சுவலோகமாமென்று பொருள்கோடலே சால்பாம். ஈண்டுப் பூலோகம் என்றது பிருதிவியாயப் பிரமாண்ட ரூபத்தையும், புவலோக மென்றது அந்தரிக்ஷமாய்ச் சூக்குமப்பிரகிருதி மாயாபதத்தையும், சுவலோக மென்றது ஆகாசமாயச் சிவதத்துவத்தின்பாலதான பரமாகாசபதத்தையும் குறித்ததாமெனக் கோடற்பாற்று. "பூலோக புவலோக சுவலோகமாய்ப் பூதங்களாய்" என்று திராவிடசுருதியுங் கூறிற்று. எனவே, ஆன்மதத்துவ வித்தியாதத்துவ சிவதத்துவங்களின்பாலராயினார் சிவபிரான் என்பது சொன்னதறகே "மண்ணகத்தான்," "வானகத்தான்," "விண்ணகத்தான்" என்று கூறி, இம்மூன்றும் அகார உகார மகார வியஷ்டிப் பிரணவத்தினாற் குறிக்கப்படும் என்று காட்டற்கே "வேதத்தினான்" என்றும், இப்பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் மகாசங்கார காலத்தில் ஒடுக்கிவிட்டுத் தாம் ஏகராய நாதாந்தத்தில் விளங்குவார் என்பது கொண்டு ஸ்ரீவாகீசர் "பண்ணாரப்பல்லிலயம் பாடினான்காண்" எனவும்,

பெருங்கடன் மூடிப் பிரளயங்கொண்டு பிரமனுமபோ
யிருங்கடன் மூடி யிறக்கு மிறந்தான்க ளேபாமுன்
கருங்கடல் வண்ணன்க ளேபர முங்கொண்டு கங்காளராய்
வருங்கடன் மீளநின் றெம்மிறை நல்வீணை வாசிக்குமே.

என்று கூறிய கருத்தற, "பண்ணகத் தின்னிசை பாடலுற்றான்" எனக் கூறப்பட்டது. இவவாறு சமஸ்தப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஒடுக்கின்ற இப்பெரு வெளியின் கணே ஆன்மாச் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் இசைந்து பேரின்பந் துய்க்குங்கொல்லாம் என்பது போதரப் பட்டினத்தார் "பூதமுங் கரணம் பொறிகளும்புலனும் பொருந்தியகுணங்களோர்மூன்றும், நாதமுங் கடந்தவெளியிலே நீயுநானுமாய் நிற்குநாளுளதோ" என்று உரைக்கும் கருத்துக் கிசைய "பாடலுற் றானுக்கே கண்ணகத் தேநின்று காதலித் தேனே" என்று உரைக்கப்பட்டது.

தேவர்பி ரானம்பி ரான்றிசை பத்தையு
மேவுபி ரான்விரி நீருல கேழையுந்
தாவுபி ரான்றன்மை தானறி வாரில்லை
பாவுபி ரானருட் பாடலு மாமே. (௩உ)

(இ-ரை.) தேவநாயகராகிய சிவபிரானே நமது நாயகர்; பத்துத் திசையையும் வியாபித்து நிற்கும் சிவபிரான விரிந்த நீர்மையையுடைய சப்தலோகங்களையும் கடந்து நின்றார்; அவரது இயல்பைத்தான் அறிகின்றாரில்லை (ஆதலால்) அறிக்கற பாலராம் சிவபிரானுடைய அருட்பாக்களும் (அவரை அறிதற்கு) வாயிலாம்.

(கு-ரை.) தேவநாயகராகிய சிவபிரான் பத்துத்திசைகள் பொருந்திய பூவுலகத்தையும் அதற்கு மேல் நின்ற சப்த லோகங்களையுந் தாண்டி நின்றாராதலில், அவர் பெருமை யார்க்கும் அறிதற் கரிதாகிய பெரும்பெற்றியதாம் என்றுணர ஸ்ரீஞானசம்பந்தர "ஆயினும் பெரிய ராரறிவாரவர் பெற்றியே" என்றும், அருண்மொழித்தேவர்,

ஆயி னும்பெரி யாரவ ரென்பது
மேய விவ்வியல் பேயன்றி விண்முதற
பாய பூதங்கள் பல்லுயி ரண்டங்க
ளோயும் யாவு மிவர்வடி வென்றதாம்.

பின்பு மாரறி வாரவர் பெற்றியை
யென்ப தியாருணர் வானுஞ்சென் றெட்டொணு
மன்பெ ருந்தன்மை யாரென வாழ்த்தினு
ரன்பு சூழ்சண்பை யாண்டகை யாரவா.

எனவும், ஸ்ரீவாகீசர் "இறையவன் காணேழுலகு மாயினான் காண்" என்றும் கூறிய கருத்துக்கிசையவே "உலகேழையுந் தாவுபி ரான்றன்மை தானறி வாரில்லை" என்றருளினார் ஸ்ரீமூலர். அங்ஙனமாயினும் காமுகனானவன் காமுகிவாயினின்றும் பிறக்கின்ற இனிய மொழியினால் வசப்பட்டாற் போலச் சிவபிரான் தம்மெய்யடியார்களுடைய வாயினின்று பிறக்கும் அருட்பாக்களினாலே வசியப்படுவாரென்பது சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் மாணிக்கவாசகசுவாமி முதலாயினோருடைய சரித்திரங்களாலும் பாக்களினாலும் அறிதல் கண்கூடாமாதலில், பசுகரணமுற்றார் போலிமருட்பாக்களை ஓதாது பதிகரணமுற்றாராய மெய்யடியாரருளிய அருட்பாக்களை ஓதுகின்றவருளத்திலே சிவபெருமான் தயிரில் நெய்போல விளங்கி நிற்பார். "பாவுற்ற பாட்டுகப் பார்தாமே" என்று திராவிட சூக்தி கூறிறது. இதனை உணர்த்தவே "பாவுபி ரானருட் பாடலுமாமே" என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

பதிபல வாவது பண்டிவ் வுலகம
விதிபல செய்தொன்று மெய்ம்மை யுணரார்
துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரு
மதியிலர் நெஞ்சினுள் வாடுகின் றாரே. (௩௨.)

(இ-ரை). பண்டே இவ்வுலகமானது (வேதத்துக் கருமகாண்டம் பற்றி) அக்கினி தேவன முதலிய பதிகள பலனையுடையதாய் முறறியது; அவ்வேத) விதிகள் பலவறறைச் செய்தும் மெய்ப்பொருளாகிய சிவபிரானைச் சேரும் மெய்ந்நெறியுய உலகினர் ஓராராயினர்; சாமகான முதலிய ஸ்துதிகள் பலவற்றை ஸ்தோத்திரமாகக் கோஷிக்க வல்லவரும் (அச்சிவபிரான் உண்மையை) உணரமாட்டாராய்ச் சோர்வடைவாராயினா.

(கு-ரை). அன்னம் பிரமம், மனம் பிரமம், விஞ்ஞானம் பிரமம், அக்கினி பிரமம், இந்திரன் பிரமம், ஆதித்தியன் பிரமம், நாராயணன் பிரமம் (நிர்க்குண) ஆன்மா பிரமம், என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் பல பதிகள் முதல்வராக வேதத்திலே கூறப்படுகின்றமையில் இவரெல்லாம் அவாந்தர பதிகளாக, சிவபிரான் ஒருவரே முழு முதற் கடவுளாகிய பதி என்பது போதர ஸ்காந்த புராணம்

சர்வேஷாம் ஜநக: சம்பு: பரமாத்மேதி விச்ருத: |
ஹவீயாசோ ஹவிரா காரோ ஜநகோ ஜாதவேதச: |
கர்த்தா யஞ்ஞஸ்ய தேவோயம் ரக்ஷகோஸ்ய ஜகத்ப்ரபு: |
சிவ ஏவேதி வேதாந்தா நாந்யோ ஸ்தீதி வதந்தி |
அஸ்தி சேதத்ர யஜ்ஞேச: சமுத்தி ஷ்டது மத்புர:||

புங்கவ ரெவர்க்கு நல்கும் புவிபுக ழவிகொள் வானு
மங்கியின் முதலும் வேள்விச் சதிபனு மளிக்கின் றானுஞ்
சங்கரன் றனே வேதஞ் சாற்றுமான் மகத்துக் காதி
யிங்கொரு தேவுண்டென்னி னெழுகெனவுரைத்திமாதோ.

என்று கூறினமையால், சிவபிரானே முழுமுதற் கடவுளென்பது அறியப்படுகின்றது என்னும் இவ்வுண்மை அறிந்து அவரோடு அத்துவிதமுற்று மெய்ம்மை யுணர்தல் அரிதாம் என்றுங் கொண்ட கருத்தினாலன்றோ ஸ்ரீமூலர் "பதிபலவாவது பண்டிவ்வுலகம், விதிபல செய்தொன்று மெய்ம்மை யுணரார்" என்று கூறினர். இக்கருத்தை அநுசரித்தே சிவதத்துவ விவேகம்

நதிஸ்தவம் ப்ராப்தாநாம் புரகா ஜநிம ப்ராம்மணகுலே விசேஷாத் தேதஸ்மிந்யுக இதிபுராணேஷு வ்ருத்தம் | அதஸ்த் யக்த்வைவாதவாம் ஜடமதிருபாஸ்தே யமபரம் ஸவிப்ர: பாபீயாந் பவதமபி தேவம் நலபதே||

"வேதியர் குலத்திற் பிறந்தவர் தமக்கு விசேடமா யிக்கலியுகத்தில, வேதநீ தெய்வ மெனப்புரா ணங்கள் விளம்பவுமன் பினுனன்றன், பாததா மரையை வழிபடா தேனைப் பண்ணவர் தமைவழி படுவோர், பாதக மறையோர் மூடர்களவர்க்குப் பயன்றரா பரதெய்வங் களுமே."

என்று கூறிற்று, சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுளென்று சிவஞானத்தினாலறிந்து மெய்யன்பு செய்யமாட்டாதார் வேதாத்தியயனங்களெல்லாம் பொருள்படுமாறின்றும் என்பது போதர, ஸ்ரீவாகீசர்

வேத மோதலென் சாத்திரங் கேட்கிலெ
னீதி நூல்பல நித்தல்ப யிற்றிலெ
னோதி யங்கமோ ராறுமு ணரிலெ
னீச னையுள்கு வார்க்கன்றி யில்லையே.

எரி பெருக்குவ ரவ்வெரி யீசன
துருவ ருக்கம தாவது ணர்கில
ரரிய யற்கரி யானைய யாதுப்போய்
நரிவி ருத்தம தாகுவர் நாடரே.

அருக்கன் பாதம்வ ணங்குவ ரந்தியி
லருக்க னாவா னரனுரு வல்லனோ
விருக்கு நான்மறை யீசனை யேதொழுங்
கருத்தி னைநினை யார்கன் மனவரே.

தாயினு நல்ல சங்கர னுக்கன்ப
ராய வுள்ளத் தமுதரு நப்பெறார்
பேயர் பேய்முலை யுண்டுயிர் போக்கிய
மாயன் மாயத்துப் பட்டம னத்தரே.

கூவ லாமை குரைகட லாமையைக்
கூவ லோடொக்கு மோகட லென்றல்போற்
பாவ காரிகள் பார்ப்பரி தென்பரால்
தேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே.

நூறு கோடி பிரமர்க ணொந்தினா
ராறு கோடி நாராயண ரங்ஙனே
யேறு மங்கை மணலெண்ணி லிந்திர
ரீறி லாதவ னீச னொருவனே.

செத்துஞ் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
வத்த னென்றரி யோடு பிரமனுந்
தத்து வஞ்செய நின்றநற் சோதியே

என்னுந் திருவாக்குக் கிணங்கவே மதியில்லாதவர் வேதங்கள் கொண்டு கீதங்கள் பாடியும் சிவபிரானைப் பரமபதியாகக் கொண்டு இலக்காக்காமையால் அவரெல்லாம் நிரதிசய பேரின்பமுற்று உய்யமாட்டாது சோர்வுறாப் பதியைப் பசுவென்றும் பசுவைப் பதியென்றுங் கொண்ட அதிபாதக காரணத்தால் செனனங்கடோறும் துன்புறுவர் என்பது "துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரு மறியிலா நெஞ்சினுள் வாயி னின்றாரே" என்று கூறினார்.

சாந்து கமழுங் கவரியின் கந்தம்போல்
வேந்த னமரர்க் கருளிய மெய்ந்நெறி
யார்ந்த பட ரன்ன வாயிர நாமமும்
போந்து மிருந்தும் புகழவென் றானே. (௫௪)

(இ-ரை). சந்தனத்திலே கமழுகின்ற கஸ்தூரி வாசம் போல யாண்டும் வியாபித்து நின்ற சிவபதியானவர் தாம் தேவர்களுக்கு அருளிச்செய்த மெய்ந்நெறியார்ந்த திவ்யதை நிகர்த்த சிவசகசிரநாமத்தையும் நடந்தாலும் இருந்தாலும் துதிக்க என்று அருளிச்செய்தார்.

(கு-ரை). சிவபிரான அருட்பாக்களைப்பாடி அவரைச் சேர்கல் முறையாம், அஃதன்றி மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த சாமகானங்களினாலே சிவபிரானை அடைதலும் முறையாம், அஃதன்றிச் சிவபிரானருளிய ஆயிரந் திருநாமங்களையும் நிற்கும்போதும், இருக்கும்போதும், கிடக்கும்போதும், உண்ணும்போதும், துயிலும்போதும், விழிக்கும்போதும், இமைக்கும்போதுமாகிய எக்காலமும் சிந்தையோடுற அன்போடுற "உமாபதயே," "அம்பிகாபதயே," "நீலகண்டரே," "கங்காதரரே," "சிவபரம்பொருளே" என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய எண்ணில்லாத சகச்சிரநாமங்களை அன்போடுருகி உச்சரித்துவரில், அவ்வாசகமாகிய மந்திரசபதத்துக்கும் வாச்சியமாகிய சிவத்துக்கும் பேதமில்லாமையால், சந்தனத்திற் கலந்துள்ள கஸ்தூரியானது சந்தனத்தினின்று வேறுபடாதுநின்றாற்போல சமஸ்த சேதனசேதனப பிரபஞ்சங்கடோறும் அபின்னமாய் வியாபித்து நின்ற சிவபிரான் சேதனனாகிய ஆன்மாவானவன் செபிக்கும் சிவநாமமந்திரவாயிலாக அச்சிவபிரான் கடைந்தபொழுது தோன்றும் அக்கினி போல வெளிப்பட்டு நின்றருளுவார் என்பது காட்டற்கே "ஆயிர நாமமும் போந்து மிருந்தும் புகழவென் றானே" என்று சூசித்தார். திராவிட சுருதியும் அக்கருத்துப்பற்றியே "பேரவன்காண்பேராயிரங்களுத்தும் பெரியவன்காண்" என்று கூறிற்று.

ஆற்றுகி லாவழி யாரு மிறைவனைப்
போற்றுமின் போற்றிப் புகழ்மின் புகழ்ந்திடில்
மேற்றிசைக் குங்கிழக் குத்திசை யெட்டுக்கு
மாற்றுவ னப்படி மாட்டுமு மாமே. (௫௫)

(இ-ரை). எவரும் ஆகும் நெறியினாலே செய்யவேண்டின் சிவபிரானைப் புகழுங்கள்; அப்படியே புகழ்ந்தால் அவரும் தமக்கு அவ்வாறு புகழாகிய (பிரசாதத்தை) உப்பரிகையைமேற்றிசைக்கும் கிழக்கும் இறுதியாம திசைகள் எட்டுக்குமாகப் பரந்து நிற்பச் செய்விதாக உயர்த்திவிடுவார்.

(கு-ரை). சற்குரு வாயிலாக ஆகா நெறியை ஒழித்து, ஆம் நெறியைக் கடைப்பிடித்து சத்தியாதி சதாசிவ பரியந்தமாகப் போந்த தத்துவங்களெல்லாங் கடந்து அப்பாற் பட்டாராக வேதாகமங்களால், ஒரே முழக்கமாய் முழக்கப்படும் "எல்லையில் புகழ் எந்தை" யாராகிய சிவபிரானைத் துதித்தால், "புகலூர் பாடுமின் புலவீர்கா, ளிம்மையே தருஞ் சோறுங் கூறையு மேத்தலா மிடர் கெடலுமாம், மம்மையே சிவலோகமாள்வதற்கியாது மையுறவில்லையே" என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரருளியவாறு, சுத்த தத்துவங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாய் நின்ற பரப்பிரம சிவலோகத்தின் கண்ணே "ஒருக்கால் வணக்குறீரானை யென்றும் வானவர் வணங்க வைப்பன்" என்று அருளிய நெறியானே இம்மையில் எல்லையிலலாப் புகழையும், அம்மையில் எல்லையிலாப் பேரின்ப போகத்தையும் சிவலோகமாம் மகா உப்பரிகையின் கண்ணே "தம்மைப்போலத் தம்மடியார்க்கு மின்ப மளிப்பார்" என ஸ்ரீஞானசமபந்தர் உணர்த்திய பொருட் கிசையவே "புகழ்ந்திடின் மேற்றிசைக்குங் கிழக்குத் திசை யெட்டுக்க மாற்றுவனப்படி மாட்டுமுமாமே" என அருளப்பட்டது.

அப்பனை நந்தியை யாரா வமுதினை
யொப்பிலி வள்ளலை யூழி முதல்வனை
யெப்பரி சாயினு மேத்துமி னேத்தினா
லப்பரி சீச னருள்பெற லாமே. (௫௬)

(இ-ரை). அப்பரும், நந்தியும், ஆராவமுதும், ஒப்பிலாதவரும், வள்ளலும், ஊழி முதல்வருமாகிய நாதரை எவ்வாறாயினும் துதியுங்கள்; அவ்வாறு துதித்தால அந்தப் பிரகாரஞ் சிவபிரானார் திருவருள் பெறலாம்.

(கு-ரை). மேலே சொல்லியவாறு எப்பிரகாரத்தினாலேனும் பிதாவும், ஆராவமுதமும், ஒப்பிலாதவரும், வேண்டியவேண்டியாங்கு கொடுக்கும் வள்ளலாரும், ஊழி முதல்வருமாம் சிவபிரான அவ்வவர்க் கிசைய அவ்வப்பரிசே அருளுகின்றார் என்பது போதரவே "எப்பரி சாயினு மேத்துமி னேத்தினா லப்பரி சீச னருள் பெறலாமே" என்று கூறப்பட்டது.

நானுநின் றேத்துவ னாடொறு நந்தியைத்
தானுநின் றானழற் போலொக்கு மேனியன்
வானுணின் றார்மதி போலுட லுள்ளுவந்
தூனினின் றாங்கே யுயிர்க்கின்ற வாறே. (௫௭)

(இ-ரை). நானும் என்னந்தியை நாடோறும் துதிப்பேன், அப்போது அக்கினி திவ்விய சரீரியாகிய சிவபிரான் பிரத்தியக்ஷமாவார்; அவர் உடலகத்தே உவந்து நின்று பிரத்தியக்ஷ

மாய் விளங்குமாறு ஆகாயத்திலே உதித்து நிற்கும் பூரண சந்திரனை யொலாம்.

(கு-ரை). சிவபிரானுடைய தாளிணையைத் தலைக்கொண்டு அச்சிவபிரானை நேர் நோக்கித் தொழுது துதித்து நிற்கும் மெய்யடியார் உள்ளத்தின் கண்ணே வீணைகானத்தையும், சந்திரனையும், தென்றலையும், இளவேனிலையும், பொய்கையையும் ஒத்துக் குளிர்ந்து விளங்குவர் என்பது போதர அருண்மொழித் தேவர்

....வீங்கிளவே னிறபருவந்
தைவருதண் டென்றலினை தண்கழுநீர்த தடம் போன்று
மெய்யொளிவெண் ணிலவலர்ந்து முரன்றயாழொலியினதா
யையர் திருவடி நீழ லருளாகிக் குளிர்ந்ததே.

எனவும், திருநாவுக்கரசுநாயனார்

மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிளவேனிலு
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
யீச னெந்தை யிணையடி நீழலே.

எனவும், "மாலை யெழுந்த மதியே போற்றி" எனவும், "வானகத்தில் வளர் முகிலை மதியந் தன்னை" எனவும் கூறிய கருத்துக் கிசையவே, "வானுளினரூர் மதிபோலுட னுள்ளுவந் தானினின் றங்கே யுயிர்க்கின்ற வாறே" என்று கூறப்பட்டது.

பிதற்றொழி யேன்பெரி யானரி யானைப்
பிதற்றொழி யேன்பிற வாவுரு வானைப்
பிதற்றொழி யேனெங்கள் போரந்தி தன்னைப்
பிதற்றொழி யேன்பெரு மைத்தவன் றானே. (௩அ)

(இ-ரை). பெரியாரும், அரியாருமாகிய சிவபிரானைத் துதித்தலாம் பிதற்றுதல் ஒழியேன்; பிறவாத்திருமேனியுடையாரைத் துதிப்ப தொழியேன்; எங்கள் புகழ் படைத்த சிவபிரானைத் துதிப்ப தொழியேன்; பெருந் தபசுடையாரைத் துதிப்ப தொழியேன்.

(கு-ரை). பாலரைப் போல அறவொழிதலும், உன்மத்தரைப்போல ஒருகாற் செய்து ஒருகால் ஒழிதலும், பேய்பிடியுண்டாரைப் போலச் செயலிழப்பினின்று செயதலுமாகிய குணங்களைப் பொருந்திப் பரமானந்த மேலீட்டினாலே பாடலாடல்களாகிய தொழில்களைச் செய்தியலுஞ் செயவர்கள் ஞானிகள் என்ற கருத்தினாலே, "பாலருடனுன்மத்தர் பசாசர்குண மருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்" என்ற திருவாக்கின் பொருள் ஈண்டுப் "பிதற்றொழியேன்" என்ற சொல்லாற் சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

வாழ்த்த வல்லா மனத் துள்ளூறு சோதியைத்
தீத்தனை யங்கே திளைக்கின்ற தேவனை
யேத்தியு மெம்பெரு மானென் றிறைஞ்சியு
மாத்தஞ் செய் தீச னருட் பெறலாமே. (௩௯)

(இ-ரை). வாழ்த்த வல்லாருடைய மனத்தின் கண்ணே பற்றி நிற்கும் சோதியரும், தீர்த்தரும், ஆங்கே அநுபவிக்கப் பெறுகின்ற தேவருமாயுள்ளாரை (நாளும்) துதித்தும், எம் பெருமானென்று வணங்கியும், ஆப்தமாகியும் (விசுவசித்தும்) அதனால் சிவனார் திருவருளைப் பெறலுமாம்.

(கு-ரை). சிவபிரானை உள்ளுருக்கி நினைந்துருகி யொன்றிய சிந்தையோடு வாழ்த்தினால் சிவபிரான் அவ்வன்புடைமை வாயிலாகக் காணுதி காரணராம் சிவபிரான் அருளம்மையாரோடு பிரத்தியக்ஷமாவாராக, அவரை அவ்வாறு வாழ்த்துதல் அரிதாம் என்றும், அவ்வாறு வாழ்த்தவல்லாருளரேல் அச்சிவபிரான் அவர் உள்ளத்தின் கண்ணே உள்ளூறக்கலந்து நிற்பாரென்பது போதர "வாழ்த்த வல்லார் மனத்துள்ளூறு சோதி" என்று உரைக்கப்பட்டது. இந்த அன்போடுதித்த துதியினாலே பிரீதிகொண்டு மெய்யடியார் உருகிய சிந்தையின் கண்ணே சிவபிரான் கலந்து நிற்குங்கால் ஆன்மாக்களுடைய மாயாபாசபடல மெல்லாம் கிழிந்தொழிந்துபோம் என்பது உணர்த்தற்கே "தீர்த்தன்" எனும் பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஈண்டுத் "தீர்த்தன்" என்றபாலது "தீத்தன்" என நின்றது. "தீர்த்தனகாண் டிருமாலோர் பங்கத் தான்காண்" என்றது திராவிட சுருதியுமாமென்க.

குறைந்தடைந் தீசன் குரைகழ னாடி
நிறைந்தடை செம்பொனி னேரொளி யொக்கு
மறந்திடஞ் செய்யாது வாழ்த்த வல்லார்க்குப்
புறஞ்சடஞ் செய்யான் புகுந்து நின்றானே. (௪0)

(இ-ரை.) சிறுமைகொண்டு நணுகி, சிவபிரான் திருவடியை நாடுமின்; அவ்வாறு நாடில், அவர் நிறைந்து அடைந்த செம்பொற் பிரகாச மொத்து விளங்குவர்; மறத்தல் செய்யாது வாழ்த்த வல்லவர்களுக்கு (அந்நியமாய் நின்று) புறமாய நின்று கபடஞ் செய்யாராய், (அநன்னியமாய்) அகத்தே புகுந்துநின்றார்.

(கு-ரை.) "குறையுடையார் குற்றேவல் கொள்வான்றன் காண்" எனவும், "குறையுடையார் மனத்துளான் குமரன்றாதை" எனவும் ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையார் அருளியவாறே குறைவுடையாராம் ஏழை அடியார்களுடைய பாபமெல்லாம் போக்கிச சிவபிரான் உள்ளத்தின் கண்ணே விளங்கியருளுவார் என்ற கருத்தினால், "குறைந்தடைந்தீசன் குரைகழல் நாடும்" என்று உணர்த்தப்பட்டது.

இரண்மய: புருஷோத ருச்யதே |

"பொன்மயமாயுள்ள சிவபிரான் (புருஷர்) காணப்படுகின்றார்" என்று சாந்தோக்கிய சுருதி முதலியவைகளும், "பொன்னார் மேனியனே" என்றற் றொடக்கத்தனவாகப் போதரும திராவிட சுருதிகளுங் கூறியவைக்கிசையவே, ஈண்டு "செம்பொனி னேரொளியொக்கும்" என்று குறிக்கப்பட்டது. பொய்யருடைய மனத்தின்கண்ணே சிவபிரான் விளங்காராய்ப் புறம்பாகி, எக்காலத்தும் மறவாது வாழ்த்துகின்ற மெய்யடியாருடைய அறிவின்கண்ணே அகத்தாகி விளங்கி நிற்பார் என்று ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையார் "பொய்யர் மனத்துப் புறம்பாவான்காண்" எனவும், "மறவாதே தன்றிறமே வாழ்த்துந் தொண்டர் மனத்தகத்தே யனவரதம் மன்னி நின்ற திறலானை" எனவும் அருளிய திராவிட சுருதிகளுக் கிசையவே, ஈண்டு "மறஞ்சிடஞ் செய்யாது வாழ்த்த வல்லார்க்குப் புறஞ்சடஞ் செய்யான் புகுந்து நின்றானே" என்று கூறப்பட்டது. 'மறஞ்சு'-'மறந்து' என்பதின் போலி; 'மறைந்து' என்பதின் போலியாகக்கொண்டு ஏற்பப் பொருளுரைத்தலுமமையும்.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருவேநமஃ

ஸ்ரீதாயுமானஸ்வாமிகள் திருப்பாடற்றுரை.

முன்முறையிற்பிழைதிருத்தம்.

131-ம் பக்கம் வலப்பாகம் 34-ம வரி.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—சம்புத்தீவ. . .. .

புட்கரத்தீவு. என்பதைக் கீழ்வருமாறு கொள்க.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:—

குருகண்டம்.

* * * *

இரணியகண்டம்.

* * * *

இரம்யகண்டம.

* * * *

கேதுமால * இளாவிர்த * பத்திராசுவ

* · * *

கண்டம * கண்டம் * கண்டம்

* * * *

அரிவருஷகண்டம்.

* * * *

கிம்புருஷகண்டம்.

* * * *

பாரதகண்டம்.

இவற்றுள் நடுவிலுள்ள இளாவிர்தகண்டம் மேருமலையைச் சூழ்ந்துள்ளது. அதற்கும், அதற்குவடக்கிலுள்ள மூன்று கண்டங்களுக்கும் இடை யிடையில் முறையே, நீலகிரி, சுவேதகிரி, சிருங்ககிரி, என்னும் மூன்று மலைகளும, மேற்கிலுங் கிழக்கிலுமுள்ள ஒவ்வொருகண்டத்திற்கும் இடையில், முறையே கந்தமாதனம், மாலியவான், என்னு மிரண்டுமலைகளும், தெற்கிலுள்ள மூன்று கண்டங்களுக்கும இடையிடையில் முறையே நிஷதகிரி, ஏமகூடகிரி, இமயகிரி, என்னும் மூன்று மலைகளும உள்ளன. இவ்வெட்டுமலைகளும அஷ்டகுல பர்வத மெனப்படும. இந்நவகண்டங்களுங் கூடியதே ஜம்புத்தீபம் அல்லது நாவலந்தீவு எனபது.

மௌனகுருவணக்கம்.

ஆசைநிகளத்தினைத் தறித்துவிட்டதுதறி
யாங்காரமுளையையெற்றி
அத்துவிதமதமான மதமாறுமாறாக
வக்கையின் விலாழியாக்கிப்
பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்த்துமேற்
பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டுமுக
படாமன்ன மாயையுரித்
தேசுபெறநிலவுசின் முத்திராங்குசச்
செங்கைக்குளேயடக்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம் படிந்துநின்
றிருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறு சீர்பாத மீந்தனையொருஞான
மத்தகஜமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ராசாரியனே! யோக தந்த்ராசாரியனே! திருமூலர்மரபிலெழுந்தருளிய மௌனதேசிகனே! ஆசையாகிய விலங்கைப்பொடியாக்கி, அகங்காரமாகிய முளையைப் பிடுங்கியெறிந்து, அத்துவிதமாகிய மதத்தையுடையதாய், புறச்சமயங்கள் ஆறும் நதிபோலத் துதிக்கையுமிழும் நீராக்கி, பாசமாகிய விருளைத்தனனிழலென்று கோபித்து, ஆரவாரித்து, மேலேபார்த்து, பரவியமனதைப் பெருங்கவளமாய், நிறையவுண்டு நெற்றிப்பட்டம் போன்ற மாயையையழித்து, ஒளிபெறநிலவுகின்ற ஞானமுத்திரையாகிய வங்குசத்தைத்தரித்த திருக்கரத்திலடங்கி, ஞானமயமாகிய பேரின்ப வெள்ளத்தின் மூழ்கி, உனது திருவருளின் நிறைவாகிய வாசயோக்கியமான கூடத்தில் என்னையொரு ஞானமதயானை யென்னும்படி வளர்த்தாய். எ-று.

தந்த்ரம்-நூல். திருமூலர் - திருமந்திர மருளிச்செய்த திருமூலநாயனார். ஆறுமதம்.—உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பஞ்சராத்திரம், பாட்டசாரியம என்பன, மதமாறுமாறாக விலாழியாக்கியென்றது அவற்றைப் பூர்வபக்கஞ்செய்தது என்றபடி. தன்னை யானையெனக் கூறியதற்கேற்ப, ஆசை முதலியவற்றை நிகள முதலியவாக வுருவகஞ்செய்தனர். (க)

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனாதமு
மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க
ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநானதுவாயிருக்கநீ
செய்தசித்ரமிகநன்றுகாண்
எந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழ்கவரு
ளியநந்திமரபுவாழ்க
எனறடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
பிரண்டில்லையொன்றென்னவே
வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) "வடவால நிழற்கீழ் எழுந்தருளிய எந்து தந்தையாகிய பரமாசாரியர் வாழ்க. யாவரும் பெருவாழ்வடையவருளிய திருநந்திதேவர் மரபுவாழ்க" என்று அன்பர்கள் மனமகிழும்படி, 'வேதமுடியும சிவாகமமுடியும, தம்முள் முரணுவனவல்ல; ஒப்பனவே' என்று எம்மனோர்க்கருளிச் செய்ய வந்த தேசிகனே! சர்வோத்தமமாகிய சிவஞானமானது சித்

திப்பதற்குரிய மார்க்கத்தைச் சொல்லாது சொல்லுகின்ற குருநாதனே! மந்த்ரகுருவே!..............'ஐந்து வகையாகிய பூதமுதல் நாதமீறாகிய தத்துவங்களையெல்லாம் விளங்க ஆராய்ந்து, அறியாமையுமறிந்து முதலியவற்றைப் பிரித்த றிய வல்லவர், அறிவுருவாகநின்ற நிலையிலே நீமனச்சேட்டையறகில்' என்று என்னைச்சும்மா விருக்கச்செய்து,அதன் மேலும் ஞானமயமாகிய ஆனந்த வெள்ளத்தை நிறைத்து அதை நானனுபவித்து, அதன்மயமா யிருக்கும்படி நீசெய்த விசித்திரம் மிகவு நன்று! எ-று.

ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கும், வித்தியாதத்துவமேழும், சிவதத்துவமைந்தும், ஆகிய முப்பத்தாறினையும், பூமிமுதல் நாதபரியந்தமென்பது வழக்காறுதலால் அவற்றை, 'ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுதல் நாதமும்' என்றார். வேத சிவாகமங்களின் முடிபு ஒன்றே என்பதை "வேதமொடாகம மெய்யா மிறைவனூல், ஓதுமபொதுவுஞ் சிறப்புமென்னுன்னு-, நாதனுரையிவை நாடிலிரண்டந்தம், பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்க பேதமே" என்னுந் திருமந்திரததாலுணர்க. ஸ்ரீகண்ட பரமசிவன், திருநந்திதேவர், சனற்குமார முனிவர், சத்தியஞான தரிசனிகள், பரஞ்சோதிமாமுனிவர், மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியர், உமாபதிசிவாசாரியர், என்பது குருமரபாதலால், 'வடவாற் பரமகுரு வாழ்க, வாழவருளிய நந்திமரபுவாழ்க' என்றார். இம்முறையை, மேல் எங்காட்கண்ணியில், குருமரபு வணக்கத்தில் ஆசிரியர் விதந்தோதியவாறுணர்க. (௨)

ஆதிக்கநல்கினவ ராரிந்தமாயைக்கெ
 னதிவின்றியிடமிலலையோ
அநதரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
 ரவசரததுபயோகமோ
போதித்தநிலையையு மயக்குதேயபயநான்
 புககவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென
 புந்திக்குளிந்தரஜாலஞ்
சாதிக்குதேயிகனை வெலலவுமுபாயநீ
 தந்தருளவதெனறுபுகலவாய்
சண்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
 சமரசநிர்வாகநிலையு
மாதிக்கொடடைப் பரப்பெலாமறியவே
 வநதருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
 மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) ஆறுசமயங்களையுந் தாபிக்கும பாண்டித்ய நிலையையும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குள்ள சமரசத் தன்மையை நிர்வகிக்கத்தக்க நிலையையும், பெரிய திசையோடுகூடிய உலகமெல்லாம் அறியும்படி எழுந்தருளிவந்து, அடியேனுக்கருளிச்செய்த ஞானதேசிகனே! மந்த்ரகுருவே!.............. இந்தமாயைக்கு இத்தனை யேற்றங் கொடுத்தவரார்? இதற்கு (அதிகாரஞ்செலுத்த) என்னறிவையல்லது வேறிடமில்லையோ? நீயெனக்குப்போதித்த வுண்மை நிலையையும், மயக்குகின்றதே. நான் அபயமாகவடைந்த திருவருள் தோன்றாதபடி, அநித்தியமாகிய பிரபஞ்சத்தை நித்தியமாக வலியுறுத்தி, யென்னறிவினிடத்தல் இந்த்ரஜாலவித்தை விளையாடுகின்றதே! ஆகாயத்தாமரையும், கானறசலமும், ஓர் அவசரத்துக்கு உபயோகப்படுமோ? ஆதலால், இம்மாயையை வெல்லுதற்குமொரு உபாயத்தை நீர்அநுக்கிரகிப்பது எந்நாள்? சொல்வீராக. எ-று.

சண்மதங்களாவன:—வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவம், என்பன. இவற்றை 'அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய்' என்னுஞ் சித்தியார்த் திருவிருத்தத் தானாற்காண்க. மாயை தனுகரண புவன போகங்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது. மாயைநித்தியமாயினும் அதன்காரியமாகிய பிரபஞ்சம் நிலையாமை யுடையதாதலால், 'பொய்யானவுலக' மென்றும், அதை மெய்யென்று கொள்வது வியர்த்தமென்பார், 'அநதரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோரவசரத்துப யோகமோ' என்றுங்கூறினார். மயக்குது, சாதிக்குது, என்பன மரூஉ; 'ஏங்குதே நெஞ்சம' என மேல் வருவதுமிது. (௩)

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
 விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
மின் னார்களின்பமே மெய்யென்றுமவளர்மாட
 மேல்வீடுசொர்க்கமென்றும்
பொன்னையழியாதுவளர் பொருளென்றுபோற்றியிப்
 பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவுதறவீத லாதிநற்குணமெலாம்
 போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தனவிகாரிலோபாதி யாம்பேய்பிடித்திடத்
 தரணிமிசைலோகாயதன
சமயநடைசாராமல் வேதாநதசித்தாந்த
 சமரசசிவாநுபூதி
மன்னவொருசொறகொண் டெனைத்தடுத்தாண்டன்பின்
 வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
 மரபில்வருமௌன குருவே.

(இ-ள்.) மின்னலையொத்த நிலையாமையுடைய வுடம்பை நிலையுள்ளதென்றும், மையுண்டு விளங்கும கண்களைக்கொண்டு, காமவிலங்கிடுகின்ற மாதரைக்கூடுதலே பேரின்பமென்றும், உயர்ந்த மாளிகைகளின் மேலுப்பரிகைகளே சுவர்க்க லோகமென்றுங் கொண்டு, செல்வத்தை யழியாமல் வளர்கின்ற பொருளென்று காத்து, இப்பொய்க்கேற்ற வேடத்தை மிகவும்பூண்டு, பொறுமை, அறிவு, துறவு, ஈகைமுதலிய நற்குணங்களையெல்லாம் விபரீதவழியிற் செல்லவிட்டு, தனக்கொப்பிலலாத லோபமுதலிய கொடிய பிசாசுகள் பிடித்துக்கொள்ள, பூமியில் உலோகாயதனுடைய சமயவொழுக்கத்தை நான்சேராமல் அன்பாற்றடுத்து, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசபாவமாகிய சிவாநுபவ நிலையையடையும்படி, ஒரு சொல்லால் ஆட்கொண்டு என்னை வாழச்செய்த ஞானதேசிகனே! மந்த்ரகுருவே! எ-று.

உலோகாயிதன் 'தேகமே ஆன்மாபோகமே முத்தி' என்பவன். "ஒருசொற்கொண்டு" என்பதை 'ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கும்' எனவும், 'உன்னஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொ லுரைத்தனையே' எனவும், மேலுங் கூறுவதனுற் காண்க. (௬)

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
புசிதற்கிருக்குமதுபோற
புருஷார்பெறுதர்மாதி வேதமுடனுகமம்
புகலுமதினுலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுமானமுத
னுனவிதங்கடேர்ந்து
நானுனெனக்குளறு படைபுடைபெயர்த்திடவு
நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
றணுபக்ஷசம்புபக்ஷம்
ஆமிருவிகற்பமு மாயாதிசேவையு
மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்
மானதவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுநமது
மரபென்றபரமகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ர குருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மடைப்பளளியில் உண்ணுதற்கு வேண்டிய பொருள்களிருப்பதுபோல, மக்களடைதற்குரிய அறமுதலிய புருஷார்த்தங்களை வேதசிவாகமங்கள் கூறுநிற்கும். அதனுலாகும் பயனையும், ஞானநெறியாகிய முக்கிய நெறியையும், பிரத்தியக்ஷம் அநுமானமுதலிய பலவகை அளவைகளையும் ஆராய்ந்து, நான் நான் என அகங்கரிக்கும் குழறுபடையை யொழித்திடவும் சாதன சதுஷ்டயத்தை யுணர்ந்து, முத்திக்கு நேர் வழியாகிய சரியை முதலிய சோபானங்களை யடைந்து, அணுபக்ஷம் சம்புபக்ஷமென்கிற பேதங்களையும், மாயை முதலியவற்றின் சேவையையுந் தெளியவுணர்ந்து, இரண்டொன்று என்னும் மனோவிகற்ப மொழிய வெறறிகொண்டு நிற்பதுவே நமது மரபென்றருளிச்செய்த பரமாசாரியனே! மந்தர குருவே! எ-று.

வேதம் அறம்பொருளின்பம் வீடென்னும் புருஷார்த்த நான்கையும், ஆகமம் அவற்றுள் வீடொன்றினை மாத்திரமுங் கூறுமென்க. சாதன சதுஷ்டயமாவன:—நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம், இகமுத்தார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷட்க சம்பத்தி, முமுக்ஷுத்வம் என்பன; இவற்றை யடைந்தபின் னரே சரியையாதிகளுக்கு அதிகாரியாந்தன்மை போதருமென்பதை "நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்,டானநெறியாஞ்சரியையாதி சோபானமுற்று" என்பதனுல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. சோபானம்-படிக்கட்டு. அணுபக்ஷம் - ஆன்மாக்கள் தாமே பக்குவப்பட்டடையு நெறி; சம்புபக்ஷம்-இறைவன் திருத்த அவை பக்குவப்பட்டடையு நெறி. மாயை முதலிய தத்துவங்கள் இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்திகளாதலின், அவை அவ்விறைவன் திருக்குறிப்பைநோக்கி நிற்குநிலையினை மாயாதி சேவையென்றார். "ஒன்றாகாமலிரண்டாகாமல், ஒன்று மிரண்டு மின்றாகாமல்" என்பது அத்துவித இலக்கணமாதலின் 'இரண்டொன்றென்னு மோர் மானதவிகற்பமற' என்றார், 'என்றும நிற்பது நமது மரபென்ற' என்று சொன்னினுமமையும். (௭)

கலலாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசிறிதேதுமில்லாக்
காட்சியுங்கொலைகளவு கட்காமமாட்சியாக்
காதலிதுமுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதுநன்மைகள்
பொருந்துகுணமேதுமறியேன்
புருஷர்வடிவானதே யல்லாதகனவிலும்
புருஷார்த்தமேதுமில்லேன்
எலலாமறிந்தநீ யறியாததன்றெனக்
கெவ்வண்ணமுய்வண்ணமோ
இருளையிருளௌறவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மெனக்குநினருடாரகம்
வல்லானெனும்பெய ருனகுள்ளதேயிந்த
வஞ்சகனையாளநினையாய்
மநதரகுருவேயோக தந்த்ர குருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!...... ....(பதி நூற்களைக்) கல்லாத அறிவும், கேளாத கேளவியும், சிறிதாயினுந் தயையில்லாத தோற்றமும, கொலை, களவு, கள், காமம், இவற்றையே யுரிமையாக விரும்புமனமும், கொடிதாகிய பொய்வார்த்தையும், அல்லாமல் நன்மை பொருந்திய குணங்கள் யாதுமறியேன. புருஷரூபங்கொண்டதே யனறிச் சொப்பனத்திலும் புருஷார்த்தஞ் சிறிது முடையவனல்லேன். இது யாவுமறிந்த நீயறியாததனறு. எனக்கு உய்யும் வகை யெவ்வாறோ அறியேன். இருளை யிருளென்று கொண்டவர்களுக்கு ஒளியானது ஆதாரமாகும்; அதுபோலவுன்னையடைந்த எனக்கு உன்திருவருளே யாதாரமாகும். எல்லாம் வல்லவனென்னும் திருநாமம் உனக்கேயுள்ளது. ஆதலின், இந்தவஞ்சகனை யாண்டருள நினைவாயாக. எ-று.

"பசு நூல்கற்கும் பிச்சரைக்காணுகண்," "அறிவு நூல் கல்லாதுலகநூலோதுவதெல்லாங் கலகலகூஉந்துணை" என்பராதலால், பதிநூற்களைக்கல்லாத அறவென்று பொருள் கூறப்பட்டது. (௮)

கானகமிலங்குபுலி பசுவொடுகுலாவுநின்
கண்காணமதயானைநீ
கைகாட்டவுங்கையா னெடிக்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேர்திவருமே
போனகமமைந்ததென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியினின்றுசொரியுமே
புவிராஜர்கவிராஜர் தவராஜனென்றுனைப்
போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணுகர முகங்கண்டபோதிலே
நவநாதசித்தர்களுமுன்
நட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதன்
ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்

வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
மகிமையது சொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!...... .....உமது அருள் நோக்கம் பட்டால் காட்டில் சஞ்சரிக்கின்ற புலி பசுவோடுகூடி விளையாடும். நீர் கைகாட்டின வளவில், தீ மூட்டத்திற்காகப் பெரிய மரக்கட்டைகளை மதயானை துதிக்கையால் அன்போடு சுமந்து வரும். அந்தக் காமதேனுவானது, உமது பொன்னடியின்கீழ் நின்று, உணவு சித்தமாயிருக்கிறதென்று விண்ணப்பிக்கும். புவிவேந்தர்களும், கவிவேந்தர்களும், உம்மைத் தவவேந்தரென்று துதித்து, ஜயவிஜயீபவ! எம்மைக்காத்தருள்க! என்பார்கள். ஞானத்துக்குங் கருணைக்கு மிருப்பிடமாகிய உமது திருமுகத்தைக்கண்ட மாத்திரத்தில், சத்தியநாதர் முதலிய வொன்பது சித்தர்களும், உமது நட்பை விரும்புவார்கள். சுகர், வாமதேவர் முதலிய ஞானிகளும், உம்மைக் கொண்டாடுவார்கள். விண்ணுலகத்தாரும், மண்ணுலகத்தாரும், வந்து எதிரே நின்று தொழுகின்ற வுமது பிரபாவமானது சொல்லற் கெளிதாமோ! ஆகாது எ-று.

அருட்செல்வராகிய நம்முடைய பரமாசாரியர் சந்நிதானப் பெருமையைக்கூறிய முகத்தால் சிவஞானிகளுக்குள்ள, எல்லாம் வல்ல தன்மைவிளக்கிய வாறாயிற்று. "விரும்புந் திருத்தில்லை யம்பலத்தானருண மேவிலொரு, துரும்பும் படைத்தளிக்கு மகிலாண்டத்தொகுதியையே" என்றுபிறர் கூறியவாறுங் காண்க. (எ)

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியலலாற்
சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளநிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத
தன்மையரனந்தகோடி
இருவினைகளற்றிரவு பகலெனபதறியாத
வேகாந்தமோனஞான
இன்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
யெய்தினர்கட்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசை
கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டெனமனக்
குறையெலாந்தீரும்வண்ணம்
மருமலரெடுத்தனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மந்த்ரகுருவே!... .....உலர்ந்த இலைகளையும், நீரையுமுண்டு, தவஞ்செய்பவர்க ளொருகோடியும், அல்லாமல், சகோரபக்ஷிகளைப்போல வெண்மையாகிய மதியினின் றொழுகுகின்ற அமிர்ததாரையையுண்டு, அழியாநிலைபெற்ற யோகிக ளநேககோடியும், இருவினைகளுநீங்கி, இராப்பகலென்பதை யுணராமல், தனிமையில் மௌன நிலையோடிருந்து, சுகமயமாகிய ஞானநிஷ்டையுடையவர்க ளொருகோடியும், மணிமந்த்ரசித்தி நிலைகளை யடைந்தவர்க ளொருகோடியும், சூழ்ந்திருப்ப மாணிக்கமிழைத்த சிம்மாசனத்தின்மீது திருவோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருக்கு மும்மை யென்மனக்குறையெல்லா மொழியும்படி கைகுவித்து, அநேகமுறை நமஸ்கரித்து, மணம்பொருந்திய மலர்களைக்கொண்டு, உமதிரண்டு திருவடிகளையு மர்ச்சிக்கும்படி, அடியேனை வாவென்று தேவரீர் அழைத்தருள்வது எந்நாளோ! எ-று.

சகோரபக்ஷி - நிலாமுகிப்புள்; இது சந்திரிகையையுண்டு யிர்வாழ்வது. "தண்ணிலாவுக்கொண் சகோரமென நின்றவன்" என்பதனாலுங் காண்க. யோகத்திருப்போர் மதிமண்டல வமுதத்தை யுண்டு கொண்டிருப்பவராதலால், அவர்களுக்குச் சகோரபக்ஷியை உவமித்தார. (அ)

ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேயபாழ்த,
வாணவத்திலும்வலிதுகாண்
அறிவினைமயக்கிடு நடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
தாங்காதுமொழிபேசு பரிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுந்
தடையற்றதேரினச் சாணிபோலவே
தன்னிலசையாதுநிற்கும்
ஈங்காரெனக்குநிக ரெனப்ரதாபித்
திராவணாகாரமாகி
இதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசநாடுசெய்
திருக்குமிதனுடனெந்நேரமும்
வாங்காநிலாதடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபிலவருமௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மௌனோபதேசகுருவே! மந்த்ரகுருவே!.. ... ,...... .. அகங்காரமென்கின்ற குலவேடரையொத்த கொடியபேயானது, பாழான ஆணவத்திலும் வலியது. அது என்னறிவை மயக்கும்; நடுவு நிலைமையை யறியவொட்டாது; யாதொரு பொருளைப்பற்றினு மதன்மயமாய நின்று சகிக்காமல் வார்த்தை சொல்லும்; அரியப்பிரம்மாதிகளோடு நான் சமமாவேனென்னும்; தடையறச் செலுந் தேரினச்சாணியைப்போலத் தன்னிடத்தசையாமல் நிற்கும்; இவ்வுலகத்திலென்னை யொப்பார் யாவரென்று வீரமபேசி யிராவணருபங்கொண்டு, இதயாகாசமெல்லாந் தன்னரசநாடாகச்செய்துகொண்டிருக்கும். இதனுடனெப்போது நீங்கிநில்லாமலுனதடிமையாகிய நான் போராடிக்கொண்டிருக்க முடியுமோ (முடியாது). எ-று.

ஆதலாலிதனை யொழித்தருள்வாயாக வென்பதுகுறிப்பெச்சம். "ஒருபொருளுங்காட்டா திருளுருவங்காட்டும், இருபொருளுங் காட்டாதிது" என்பது ஆணவத்தன்மையாதலால் பாழ்த்தவாணவமென்றார். (கூ)

(இன்னும்வரும்.)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897ஞு டிசம்பர்மீ 21வ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:

சிதம்பர இரகசியம்.

(உரு) அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய இறை சுவயம்பிரகாசமாய்த் தன்னுண்மையினிற்கும் தன்மையில் சிவம் எனவும், உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய உயிர்களின் வழிநிற்குந் தன்மையில் சத்தி எனவும் இருதிறப்பட்டு, பின் பராசத்தியோடிசைந்து சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யுந் தன்மையில் பதி எனவும் பெயர் பெற்றுநிற்கும். இந்தச் சிவம் பதி என்னும் ஈரியல்பையுமுறுச் சர்வஞானோத்தரம்,

(91) பதிச்சகிம் விதோஞேய: சாதிகாரப தேஸ்திதஃ | சிவச்சகிதிருச: ப்ரோக்தோ யோதிகார விவாச்சித: |

(பராசத்தியோ டிசைந்து பஞ்சகிருத்திய) அதிகாரத்து நிற்கும் அவசரத்துப் பதி எனவும், அவ்வதிகாரமெலா மொழிந்து நிற்கும் அவசரத்துச் சிவம் எனவும் பெயர் போதரும் என்று போந்த்த வாறுயிற்று. சைவபுராணம்,

(92) விச்வதாத்ரீத்வஜாக்யாச சைவீ சித்ப்ரக்ருதி:ஸ்ம்ருதா |

உலகங்களுக்கெல்லாம் தாயாரும, பிறவாதவரும், ஞானப்பிரகிருதி (சிதபிரகிருதி) யாயு முள்ளார் சிவை (பராசத்தி) என்றும்,

(93) யாமாத: பரமம் வ்யோம பர:ப்ரக்ருதி யோகத: | பரப்பிரகிருதி யோடிசைந்து நின்றமைபற்றி அந்தச் சாந்தியாதீதை பரமவியோமம் (பரமாகாசம்) எனப்படுமெ என்றும், கூர்மபுராணம்

(94) த்வயைவ சங்கதோ தேவா: ஸ்வாத்மாநந்தம் சமச்நுதே | த்வமக்ஷரம் பரம்வ்யோம மதச் சோதிர் நிரம்சநம் | பராசத்தியாம் உம்மோடிசைநதே சிவனார் ஆனந்தம் அடைந்தார், (நீவிரே) பாசரகிதராகிய பெருஞ் சோதியினராயப் பரமவியோமம் பரமாகாசம் எனப்படுபவருமாம் என்றும்,

(95) யோகிநாம மிருதம் ஸ்தாநம் வ்யோமாக்யம் பரமாக்ஷரம் | ஆநந்த மைச்வரந்தாம சாகாஷ்டா ஸா பராகதி: | யோகிகளுடைய அமிர்தமாம ஸ்தானம் ஆனந்தைசுவரிய சோசமும் (மொக்ஷ நிலையும்) அக்ஷரமுமாயுள்ள பரமவியோமம் (பரமாகாசம்) எனப்பெயர் பெறும் என்றும் இதுவே முடிநத எல்லையாம என்றுங் கூறிற்று. ஆனந்தைசுவரியம் என்றது சர்வஞ்ஞாதி மங்கல குணங்களினீங்காத சிவசத்தியின் பெயராய்ப் போந்த தென்பது மேலே உதாரித்த அதர்வசிகோபநிடத உபப்பிருமமணங்களாலே அறியப் படுதலால், பரமவியோமம் என்றது அப்பராசத்தியின் பெயராயே முடிந்ததாமென்க. கூர்மரால் எடுத் தாளப்பட்ட பௌதிகமாகிய சகுணம் சாங்கியமாகிய நிர்க்குணம் என்னும் இரண்டு பாவனைகளின் மேலாய் நின்ற அத்தியாசிரம பாரமேச்வரி எனப்படும் பாவனை இந்தப் பிராம்மியாகிய பரமவியோகததிலே முற்றுமாமெனவும் ஓர்க.

(உசு) உலகங்களையெல்லாம் சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்து பாலிக்கும் பொருட்டேனும், மெய்யன்பர்கள் தம்மை உபாசித்து உய்யும் பொருட்டேனும், சிதம்பர சத்தியாம் பரமானந்த ஆகாயமத்தியிலே இருப்பவராகக்கொண்டு அதர்வசிகோபநிடதம்

(96) சர்வைச்வர்ய சம்பந்ந: சர்வேச்வர: சமபுராகாசமத்யே த்யேய: |

சர்வஞ்ஞாதி கல்யாணகுணங்களை யுடைமையால் சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவுமாயுள்ளார் ஆகாசமததியிலே தியானிக்கற்பாலர் என்று கூறியதாம் என்றும், பிரபஞ்சத்தை யெல்லாஞ் சிவபிரான் தமது பராசததித் துவாரமாக நின்றே சிருட்டியாதி கிருத்தியஞ் செய்து உயிர்களை ரக்ஷிப்பார் என்றுங் கொண்டு, அந்த அதர்வசிகோபநிடதப் பொருளுக்கிசைய ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகள் "உடையாணடுவு ணீயிருத்தி" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்என்றும், இப்பொருள்கொண்டே உய்யவந்ததேவநாயனார்

....நாடனைத்து
நங்கையினுற செய்தனிக்கு நாயகனு—நங்கையினு
நம்பியாய்த் தானடுவே நாட்டப் பெறுமிதுகா
ணெம்பெரு மானுர் தமியல்பு.

என்றும அருள, தைத்திரீய பிரமானந்தவல்லி

(97) யோவேத நிகிதம் குஹாயாம் பரமேவ்யோமந் |

"எவர் தமது உள்ளக் குகையின்கண்ணே (சிதம்பர) பரமாகாயததில் இருப்பவராகப் (பரசிவ) பிரமத்தைத் தோகின்றுரோ" என்றுந் தொடங்கிக் கூறிப் போந்தது. இவ்வாறு இதயமாகிய உள்ளக்குகையின் கணணே சிதாகாயத்து ஆனந்த பரப்பிரம நடனவிலாசத் தானந்தத்தை உணர்த்திய உபநிடதங்களுக் கியையத் திருஞானசமபந்த நாயனார் தமது திராவிடவாக்கத்திலே

கோலமாய நீண்மதிற் கூடலால வாயிலாய்
பாலனாய தொண்டுசெயது பண்டுமின்று முன்னையே
நீலமாய கண்டனே நினையன்றி நித்தலுஞ்
சீலமாய சிந்தையிற் றேர்வதில்லைதேவரே.

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய பொருளைச் சேக்கிழார்நாயனார்

ஒன்றுமே யுணர்வு மில்லே னெறிவற நிறைந்த கோல
மன்றினுள் மறைக ளோத்த மானுட னுய்ய வேண்டி
நின்றநீ யாடல் செய்கை நினைப்பதே நியம மாகு
மென்று பூம்புகலி மன்ன ரின்றமிழ்ப் பதிகம் பாட.

என்று இவ்வனம் விளக்கியருளினர். பிருதிவியாதி தத்துவ சமூகங்களெல்லாம் சிவபெருமானுக்கு ஸ்தூல சரீரமும், ஆன்மா சூக்குமசரீரமும் சிவசத்தியார் அதிசூக்கும சரீரமாம் (ஆகாய சரீரமாம்) என்ற கருத்தினலன்றே, பிருகதாரணியோப நிடதமும் தைத்திரீயோபநிடதமும்

(98) ஆகாச ஏவ யஸ்யாயதநம் |
ஆகாச சரீரம் ப்ரம்ம |

பிரமத்துக்கு ஆகாயந்தான் (சிதம்பரந்தான்) ஆலயம் (சரீரம்) என்றும், அப்பிரமம் ஆகாய சரீர முடையது என்றுங், கூற, மைத்திராயணோப நிடதம்

(99) க்ருத்யாகாச மயம் கோச மாநந்தம் பரமாலயம் |

இந்தப் பிரமம் இதயத்துள்ள ஆகாச மயமும், கோசமும் (சர்வ கல்யாண குண பொக்ஷமும்), ஆனந்தமும, பரமாலயமுமாம் (சிவாலயமுமாம்) என்று கூற, இரத்தினத்திரய பரீக்ஷையுடையார்

(100) யஸ்ய ஸாபரமா தேவீ சக்திராகாச சம்ஞிதா |

"சிவபெருமானுடைய பராசத்தியார் ஆகாயம் என்னும் பெயர் பெறுவர்" என்று கூர்ம புராணப் பிரமாண மெடுத்துக் கூறினராக, கோயிற்புராணம் வாயிலாக உமாபதி சிவாசாரியர்

அத்தன் பாதத் துவனித நடத்
    தமரும் பொதுவின் பெயர் மன்றமலஞ்
சத்தும் பரிரண மயகோ சமகந்
    தனிபுண் டரிகங் குகைகங் ககனஞ்
சுத்தம பரமற் புதமெய்ப் பதமச்
    சுழுனு வழிஞா னசுகோ தயநற்
சித்தம் பரமுத திபரப் பிரமந்
    திகழுஞ் சபைசத் திசிவா லயமே.

என்று அருளிச் செய்ய, சிதம்பர மான்மியம் வாயிலாகச் சூதாசாரியா

(101) யத்ர ந்ருத்யதி தேவேச: பரமாநந்த விக்ரக: |
தஸ்ய தேசஸய நாமாநி ச்ருதாந் யேதாநி பூதலே | அமலம் சத் பரம் நித்யம் மகாந் கோசோ கிரணமய: | அந்த: புரம் விவிக்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் | ககநம் பரிசுத்தஞ்ச பரமத்புத முத்தமம் | சத்தி யாஸ்பதம் சுசும் நாயா மாத்ம ஞாந சுகோதய: | சிதம்பரம் சுவ முக்திச்ச லசத் ப்ரமம சுரோத்தம | சக்திச்ச மகதி திவ்யா விபுலச்ச சிவாலய: |

என்று கூறிய சுலோககங்களால் தத்துவா தீத சிவபிரான் அனவரததாண்டவத்திலே திருவுளம் பொருந்தப் பெற்ற அம்பலத்தின் (சிதம்பரத்தின்) பெயர்களாவன சத்து. பரம், நித்தியம், இரண்மய கோசம், மகத்து, விவிக்தம், புண்டரீகம், குகை, ககனம, பரிசுத்தம, அற்புதம், சத்தியமாயதநம் (சத்தியாஸ்பதம்) ஞானனந்தம் (ஞானசுகம்), சிதம்பரம், பரப்பிரமம், சபை, சிதி, சிவாலய முதலியவாம் எனச் சொல்லியருளினர். சத் என்னும் பதம் சாமவேதிய சாந்தோக்கியோபநிடதத்து ஆருவது பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்து முதன் மந்திரத்திலும், பரம் என்னும் பதம் கிருஷ்ணயசுர்வேதிய சுவேதாசுவதரோப நிடதத்து மூன்றும் அத்தியாயத்து ஏழாம் மந்திரத்திலும், இரண்மயகோசம் என்பது இரண்டாவது முண்டகத்து இரண்டாம் கண்டத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்திலும், மகத்து என்னும் பதம் வாசசநேயபிருகதாரணியோபநிடதத்து நான்காம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்துப் பன்னிரண்டாம் மந்திரத்திலும், விவிக்தம் (தனி) என்னும் பதம் கைவல்லியோப நிடதத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்திலும், புண்டரீகம் என்னும் பதம் கைவல்லியோபநிடதத்துப் பதினொராம மந்திரத்திலும், சாந்தோக்கியோப நிடதத்து எட்டாம் பிரபாடகத்து முதலாம கண்டத்து முதலாம் இரண்டாம் மந்திரங்களிலும், மகாநாராயணோபநிடதத்துப் பத்தாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்தரத்திலும், குகை எனனும் பதம் தைத்திரீயோபநிடதத்துப் பிரமானந்தவல்லி முதலாம் அனுவாகத்திலும், ககனம் என்னும் பதம் மகாநாராயணோபநிடதத்துப் பத்தாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்திரததிலும், சுத்தம என்னும் பதம் பிருகதாரண்ணியோப நிடதத்து ஏழாம அத்தியாயத்துப் பதினன்காம் பிராம்மணத்து எட்டாம் மந்திரத்திலும, அற்புதம் என்னும பதம மகாநாராயணோப நிடதத்து இரணடாம் பிரிவின் ஏழாம் மந்திரததிலும் கைவல்லியோப நிடதத்து இருபத்து மூன்றும் மந்திரத்திலும், சததியமாயதனம் (சத்தியாஸ் பதம) என்னும் பதம் தலவகாரோப நிடதத்து நாலாம் கண்டத்து எட்டாம் மந்திரத்திலும், ஞானனந்தம் என்னும் பதம் தைத்திரீயோப நிடதத்துப் பிரமானந்த வலலியிலும், பரமவியோமம (சிதம்பரம்) என்னும பதம தைத்திரீயோப நிடதததுச் சிக்ஷாவல்லி பிரமானந்தவலலி பிருகுவல்லி களிலும, சபா என்னும் பதம சாந்தோக்கியோப நிடதத்திலும், சத்தியம் என்னும் பதம் சுவேதாசுவதரோப நிடததது ஆறும அததியாயத்து எட்டாம் மந்திரத்திலும், பரமாலயம் (சிவாலயம்) என்னும பதம் தைத்திரீயோபநிடதத்து ஆருவது பிரபாடகத்து இருபத்தேழாம மந்திரத்திலும காணப்படுவனவாம. சிகரிணி மாலையுடையார் "இருதயகமலம் இரவி விம்ப முதலிய வவ்வெவ்விடங்களில் சிவபெருமானைத் தியானிக்கினும் அவ்வவ்விடங்கள் அனைததிலும சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து, அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவபெருமானைத் தியானிக்க" என்னுங் கருத்தோடு

(102) இருதயகமல ரவிவிம்பாதிசு யத்ர யத்ர சிவஸ்ய த்யாநந் தத்ர சர்வத்ராபிச் யோதிர்மயம் கைலாசம் விபாவ்ய தந்மத்ய விருத்திதவேந சிவோத்யேய: |

என்று கூறியது போல, தானியாகுபெயரால் சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் சேதன அசேதனங்களும் அவ்வப்பெயர் பெறுமாமென்பது தெளியப்படுகின்றது. இதுபற்றியே திருமூலநாயனர் "அம்பலமாவது சராசரம் என்றும், அம்பலமாவது சிவன்றிருவடி என்றும், அம்பலமாவது அப்புத் தேயு மண்டலங்களாம் என்றும், அம்பலமாவது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம்" என்றுங்கொண்ட பொருளினுல்

அம்பல மாவ தகில சராசர
மம்பல மாவது வாதிப் பிரானடி
யம்பல மாவது வப்புத்தீ மண்டல
மம்பல மாவது வஞ்செழுத் தாமே.

என்றருளிச் செய்தார். சாந்தோக்கியோபநிடதத்து எட்டாவது பிரபாடகத்திலே "பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்திலேயுள்ள தகரமாகிய (சூக்குமமாகிய) புண்டரீக வீட்டினுள்ளேயிருக்கும் ஆகாயத்தை நாடவேண்டியது" என்பது முதலாகத் தகரவித்தை சொல்லப்பட்டதன்றோ. இந்தஇதயத்துள்ள அந்தராகாசம் எனப்படும் இந்தச் சூக்குமாகாசத்தின் இடைவெளி மிகு நுண்ணியதாயினும் பூமி, ஆகாயம், அக்கினி, வாயு, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், நக்ஷத்திர முதலியவாய்ப் புறத்தே யுள்ளனவும் இல்லனவுமாய எவையெல்லாம் சேரினும், அவையெல்லாம் அடங்கிநிற்கும் அத்துணை விரிவுடைய ஆகாயசத்தாம் என்பது போதர, அச்சாந்தோக்கியோபநிடதம்

(103) அயமாகாசஸ்தாவா நேசோந்தா கிருதய ஆகாச உபே அஸ்மிந் த்யாவா பருதிவீ அந்தரேவ சமாகிதே உபா வக்நிச்ச வாயுச்ச சூர்யாசந்த்ர மசாவுபௌ விதயுந்நக்ஷத்ராணி யச்ச ஸ்யேகாஸ்தி யச்சநாஸ்தி சர்வம ததஸ்மிந் சமாகிதமிது |

என்று கூறிற்று. மனவாசகங் கடந்தார்

தோறறந் துடியதனிற் றோயுந்திதி யமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா
யூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.

மாயை தனையுதறி வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ்
சாய வமுக்கியரு டானெடுத்து—நேயத்தா
லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்தல
தானெந்தை யார்பரதந் தான்.

என்றருளிய திருவாக்கினால் ஆகாசத்துச் சிவத்தைப் பிரியாத பரையடியாம் என்பது பெறப்பட்டதாயிற்று. ஸ்ரீவாகீசர் "வானைக் கடந்தண்டத் தப்பான் மதிப்பன.......... ஐயாற னடித்தலமே" என்றும், "அரைமாத்திரையி லடங்குமடி அகலமளக்கிற் பாரில்லாவடி" என்றும், "மூசுவண்டறை பொய்கையும் போன்றதே யீசனெந்தை யிணையடிநீழலே" என்றும், "சிறுமானேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச் சென்றங்கிறுமாந்திருப்பன் கொலோ" என்றும், "தேடிக்கண்டுகொண்டேன் திருமாலொடு நான்முகனுந் தேடித் தேடொணாத் தேவனையென்னுள்ளே தேடிக்கண்டு கொண்டேன்" என்றும், "மாடமாளிகை சூழ் தில்லையம்பலத் தாடிபாதமென் னெஞ்சுளிருக்கவே" என்றும், ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் "உலகேத்தச்செய் யானுறை கோயில் சிற்றம்பலந்தானே" எனவும், "சிற்றம்பலமேய விறைவன் கழலேத்து மின்பமின்பமே" என்றும், "சிற்றம்பலமேத்த மாலுநோ யெல்லாம் வாளா மாயுமே" என்றும், "சிற்றம்பலமேய நட்டப்பெருமானை நாளுந் தொழுவோமே" என்றும், திருவள்ளுவநாயனார் "மலர்மிசையேகினான் மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடுவாழ்வார்" என்றும், ஸ்ரீமூலநாயனார் "தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடில்லை" என்றுங் கூறிய திருவாக்குக்களாலும் இவைபோன்ற மற்றைய நாயன்மார் வாக்குக்களாலும், சிவத்தை நாடுக என்றேனும், சிவன் திருவடியை நாடுக என்றேனும், (சிற்றம்பலத்தை) நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலத்துமேய திருவடியை நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலமேய நட்டப்பெருமானை நாடுக என்றேனும், தன்னை நாடுக என்றேனும், சிற்றம்பலமேய நட்டப்பெருமானடியை நெஞ்சுள்ளே நாடுக என்றேனும் பொருள்பட நிற்பனவாக, வைதிக சைவர்கள் சிற்றம்பலம், நட்டப்பெருமான், நெஞ்சு, ஆன்மா, அருள், திருவடி, சிதம்பரம், சிவம என்பவைகளுள் ஒன்றையேனும் கெடுக்காது, அதற்கிசைய வைதிகசைவ வேதவியாசர் சூதாசாரியர் முதலாயினோர் கருத்துக்கு மாறுபடாது பொருள் கொள்ள வல்லுநரே யாவர். ஏகான்மவாதிகளாகிய மாயாவாதிகள் ஆன்மா, (சிதம்பரம) பரமாகாயம், பிரமம் (சிவம்) என்பன காணப்படும் இடங்கடோறும், ஒன்றை (பிரமத்தை) மாத்திரம் நிலைக்கவிட்டு, மற்றிரண்டையும பொய்க்கா தொழியின் அவர்கள் ஏகான்மவாத சித்தாந்தம நிலைக்காதாமாதலில் ஒன்றொழித்து மற்றவைகளைத் தங்கள் சாங்கியோபநிடதப்படி கெடுத்துவிடுவார். ஈசகேநாதியுபநிடதங்கள் சிதம்பரோபநிடதங்களாய் அருட்சிதம்பரசத்தியின் மாட்சியே பெரிதும் வைதிக பரிபாஷா சப்தங்களால் விளங்குவனவாக, இந்த உபநிடதங்களைத் தமது மாயாவாதோபநிடத நெறிகொண்டு பொருள் போதிக்கப் போந்து, மேலே சொல்லிய

(104) ப்ரம்ம யோவேத நிகிதங் குகாயாம் பரமே வ்யோமந் |

குகை எனப்படும பரமாகாயத்தே அமையப்பெற்ற பிரமத்தை எவர் அறிகின்றாரோ என்று பொருள்பட்ட தைத்திரீய மந்திரத்துக்குச் சங்கராசாரியா தமது மாயாவாத பாஷ்யத்திலே "மேலாகிய அவ்வியாகிருதம எனப்பெயர் பெறும் ஆகாசமாகிய குகையின் கண்ணே பிரமத்தை எவர் அறிகின்றாரோ" என்றற் றொடக்கத்ததாகப் பொருள் படுத்தினார். சங்கராசாரியரால் சொல்லப்பட்ட "அவ்வியாகிருதம" என்பது அஞ்ஞான மாயையாய் அவித்தியா சடசத்தி எனப் பொருள்படும். படவே, சங்கராசாரியர் அறிந்த (சிவப்) பிரமம் அஞ்ஞான பாதக் குகையிலே யாமெனபது பெறப்படுகின்றது. இதற்குப் பிரமாணம் வேண்டுமென்று கொண்டே சங்கராசாரியர் தாம் சூதசங்கிதையைப் பதினெட்டுத்தரம் படித்து ஓர் பிரகாரம் மாற்றியபோது

(105) சமசாரகே குகாவாச்யே மாயாஞாநாதிசம்ஞிதே |
நிகிதம் ப்ரம்ம யோவேத பரமவ்யோம சம்ஞிதே |

"பிரம சொரூபத்தை மாயை அஞ்ஞான முதலிய பெயர்களையுடைய பரமாகாசம் எனப்படும் சம்சாரமாகிய குகையிலே பிரத்தியக் சொரூபமாக எவன் அறிகின்றானோ" என்றற்றொடக்கத்ததாகப் பொருள்படப் பிரமகீதை மூன்றாம அத்தியாயத்து முப்பத்திரண்டாம் சுலோகம் தடுமாறிப் போக மாற்றப்பட்டமை நன்கு வெளிப்படுகின்றது. மேலே சொல்லிய சூதசங்கிதா கற்பனா சுலோகத்தின கண்ணே பரமாகாசத்தை மாயை அஞ்ஞானம் என்று கூறுதலோடமையாது, பின்னரும் அப்பரமாகாசம் பலவாறாகக் கூறப்படும் என்றகருத்தினால் "முதலிய" எனப் பொருள்படும் "ஆதி" என்னும் பதம் சொல்லப்பட்டமை காரணமாக, "அவித்தியா" "சடசத்தி" முதலிய பெயர்களும் அதற்குச் சொல்லப்படும் என்றும், இதுவே (பரமாகாசமே) அவ்யாகிருதம் என்றும் சங்கராசாரியர் சீஷர் வித்தியாரணியர் தமது ஆசாரியர் மாயா

வாத பாஷ்யக் கருத்தோடு இணங்கி விரித்துப் பொருள் கூறினார். சுருதியிலும் அதன் உபப் பிரும்மணங்களாகிய புராணங்களினும "ஆகாயம் என்னும் பதம் சிவசத்திக்கும், அபேதத்தினால் சிவத்துக்கும் பெயராகச் சென்ற விடத்தும் இந்தச் சூதசங்கிதையில் மாத்திரம் அவ்வாகாசத்தை மாயை எனவும், அஞ்ஞானம் எனவும், அவித்தை எனவும், சடசத்தி எனவும் அவ்வியாகிருதம் எனவும் பொருள்படக் கூறியதற்கு, "சொன்னதைச் சொல்லுங் கிளி" என்றபடி படியாது மிக ஆராய்வோர் ஏகான்மவாத விசாரஞ் செய்பவராய்க் "சொன்னதெல்லாஞ் சரி சரி எனக் கேட்கும" அவிவேக மூளையிலாராயுமுள்ள சென்னை ஆரியனாரும் அவர் இனத்தாரும் யாது சமாதானம் விடுப்பாரோ? இந்துஸ்தானி பாஷையின் "தோகா" என்னும் கவிகளிலே போல "சம்ஞிதே, சம்ஞிதே" என்று இறுதிப் பிராசத்தோடு மேலே போந்த சுலோகத் திரடிகளும சொல்லப் பட்டமைக்குக் காரணம் என்னையோ? அப்படிச் சூதாசாரியர் சுலோகஞ் செய்தற்குப் போந்த அவசரம் இஃதானோ? சொல்லுவாராக. இது இடையிலே மாற்றிக்கொண்டு போங்காலத்துச் சங்கராசாரியர் தவறிவிட்ட பிழையேயாம். பதினெட்டுத்தரம் படித்தவர் இப்படிப்பட்ட பிழைகளை எதிரிகள் கண்களுக்குப் புலப்படாது திருத்தி வைத்தற்குப் பத்தொன்பதாந்தரஞ் சூதசங்கிதையைப் படியாத வழுவினால் நேர்ந்ததேயாம். இப்போது அச்சுப் புஸ்தகங்களிலே கரதலாமலகம் போல விளங்குமாறு எட்டுப்பிரதிகளிலே அந்த இறுதிப் பிராசப் பிழை கண்டுணர அவரால் இயலாமற் போயிற்று. இப்படியே சூதசங்கிதையிலே சிவசத்தியின் பெயர்களை யெல்லாம் பரபிரமத்தின் பெயராக்க வேண்டிச் "சம்ஞிதா" என்றும் "ஆக்கியம்" என்றும் "சம்ஞம்" என்றும சுலோகத்துக்குச் சுலோகமாக அடிக்கடி பிரயோகித் திருக்கின்றார். மேலே போந்த முதலாம அடி இறுதியும, இரண்டாம அடி இறுதியும் "சம்ஞிதே" "சம்ஞிதே" என்று ஒரே சொல்லாய் முடிவதைச் சென்னை ஆரியனார் தமது தெலுங்கெழுத்துச் சூதசங்கிதை வியாக்கியானத்து முன்னூற்றுப் பதசாம பக்கத்து முப்பத்திரண்டாஞ் சுலோகத்தை உடனே திருப்பிப் பார்த்து, அச்சுலோகம் சங்கராசாரியர் தமது மாயாவாத பாஷ்யத்துக்கியைய மாற்றிப் புகட்டப்பட்ட கட்டுச் சுலோகமாம் என்று பார்த்தேனுங் கேட்டேனும உணர மாட்டாது போவார்.

(உஎ) கார்க்கி என்பாள் யாஞ்ஞவல்க்கிய முனிவரை நோக்கி ஆகாசத்துக்கு மேலுள்ளதும, பூமிக்குக் கீழுள்ளதும, இவ்விரண்டுக்கும் இடையிலுள்ளதும, பூமி ஆகாசமாகிய இவ்விரண்டும் இறப்பெதிர் நிகழ் வெனப்படடவும் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குள்ளதென்று வினவ, அதற்கு முனிவர் "இவையெல்லாம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் ஆகாசத்திலே என்று கூற, ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றதென்று பின்னர்க் கார்க்கி வினவ, அதற்கு முனிவர் பருமனல்லாததும், சிறிதல்லாததும், நீட்சியல்லாததும், குறுக்கலல்லாததும், சிவப்பல்லாததும், பச்சையல்லாததும், நிழலில்லாததும், இருளல்லாததும், காற்றல்லாததும், ஆகாயமல்லாததும், பற்றில்லாததும், ரசமல்லாததும், கந்தமல்லாததும், கண்ணல்லாததும், காதல்லாததும், வாக்கல்லாததும், மனமல்லாததும், ஒளியல்லாததும், பிராணனல்லாததும், முகமல்லாததும், அகத்திலாததும், புறத்திலாததும், ஒன்றையும் அயிலாததும், ஒன்றால் அயிலப்படாததுமாயுள்ள அக்ஷரத்தினுடைய (பிரமத்தினுடைய) ஆஞ்ஞையினாலே கார்க்கியே சூரிய சந்திரர் என்போர் (திருதி என்று ஐதரேயோபநிஷத்தினாலே சொலலப்படும சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ பிரஞ்ஞான சைதன்னிய சிதம்பர பராசத்தியாகிய ஞானகாயமாம்) விசேஷதிருதியுற்று உறுதியுடையனவாய நிலைத்தன, அந்த அக்ஷரத்தின் (பிரமத்தின்) ஆஞ்ஞையினாலே பூமியும் ஆகாசமும் இறுகின்றன. இந்த அக்ஷரத்தினுடைய ஆஞ்ஞையினாலே நிமிஷங்களும் முகூர்த்தங்களும், பகற்போது இராப்போதுகளும். ஒருமாச அமாமாசங்களும், இருதுக்களும், வருஷங்களும் உறுதிகொண்டிற்றன, இந்த அக்ஷரத்தின் ஆஞ்ஞையினாலே கார்க்கியே கீழே நதிகள் சுவேத பருவதங்களிலே நின்று மேலைத்திசை நோக்கியும், மேலை நதிகள் கீழைத்திசை நோக்கியும், மற்றவைகள் மற்றைத்திசை நோக்கியும் பாயாநின்றன. இந்த அக்ஷர (பிரமத்தினுடைய) ஆஞ்ஞையினாலே கார்க்கியே ஈவோரை மநுஷர் போற்றுகின்றார். தேவர்கள் எசமானன் வசப்படுகின்றார். பிதிர்கள் ஓமத்தின் வசத்தராகின்றார் என்று பிரமவித்துக்கள் சொல்கின்றார்கள்" என்று உத்தரமளித்தாராகப் பிருகதாரணியோபநிஷத்து ஐந்தாம் அத்தியாயத்து, எட்டாம் பிராமணத்து, ஐந்தாம் ஆறும ஏழாம எட்டாம் ஒன்பதாம் மந்திரங்கள் கூறுமாற்றால் சர்வஞ்ஞத்துவாதி விசிஷ்ட தருமமுடையது பிரமமெனப் பிரதிபாதித்தது, இந்த அக்ஷரத்திலே கார்க்கி ஆகாசமானது (சிதம்பராகாசமானது) குறுக்கும் மறுக்குமாய் நின்றதென்று சொல்லப்பட்டதென்றும், இந்த ஆகாயம் புறத்தே காணப்படும பூதாகாசமாகாது (புறத்தேயுள்ள வாயுவாம் வாதவியாபகத்தினும் வியாபகமாய சடாகாயம் நின்றாறபோல, மாயாவாதிகளுடைய பரமாகாசமாகிய சடசத்தியாம் அவித்தியா அஞ்ஞான அவ்வியாகிருத மாயாவாதசத்திவாதத்தினும் வியாபகமாய் அதனாற் பரமாய் எவற்றையும் வியாபித்துத் தாங்கி நடாத்தும) பராசத்தியாகிய பரமசத்தியே ஆகாயம் எனப்படும் என்றும், இதுவே சிதம்பரசத்தி என்றும், அதனால் இந்தக் கார்க்கி ஆகாயம் (சிதம்பர சத்தி), (மாயாவாதிகளுடைய) கூடஸ்த பிரமத்திலே போய் முற்றுதென்று இரத்தினத்திரய பரீக்ஷை வாயிலாக விளக்கினவர் யாரெனில், சைவசித்தாந்திகளுடைய சகுணப்பிரமங்களாகிய திரிமூர்த்திகளுட்பட்டருத்திராசாதவராய், சங்கராசாரியருடையவும் இவர் இனத்தனராம் சென்னை ஆரியனாருடையவும் மாயாவாதோபநிஷத நெறியானே மாயாப்பிரதிவிம்பராயுற்ற உருத்திரரின் அம்சராய்ப் பிறந்தாரென்று அச்சென்னை ஆரியனாரால் "சங்கராசாரியரது அவதார மகிமை" யிலே போற்றப்பட்ட சங்கராசாரியர் அவதாரத்தினும் (உருத்திரரின் மிக மிக மேலானவராம்) அட்ட வித்தியேசுரருடைய அவதாரரெனச் சிவரகசியத்தினாலே பெறப்படும் ஸ்ரீ அப்பயதீக்ஷித யோகியரேயாமென்க.

(இன்னும்வரும்)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருவேநம:

பூர்வீக சமய நிலை.*

கனவான்களே!

உங்களுக்கு மதவிஷயமாகச் சில பிரசங்கங்கள் செய்ய வேண்டுமென்பது என்னுடைய கருத்து. எப்படிப்பட்டவர்களும் முக்கியமாகக் கொண்டாடுகின்ற அரிய விஷயமாகிய மதத்தைப்பற்றி நாம் ஒன்றுகூடி ஆலோசிப்போம். நாம் அவ்விஷயத்தை, தத்துவ விசார மூலமாகவும், தெய்வ விசார மூலமாகவும், கவனிப்போம். இவ்விஷயமாக நம்ம பூர்வீகர்கள் பொதுவாக அநுஷ்டித்து வந்த முறை யின்னதென்று ஆராய்வோம். பூர்வகாலத்து ரிஷிகளும், தத்வஞானிகளும், கையாண்டுவந்த கருமங்களும் பிரமாணங்களும் இதனுண்மைய வென்பதை யூன்றி யுணர்வோம். இவ்வுலகத்தில் ஜனிக்கிற ஒவ்வொருவருக்கும், எல்லாம் வல்லவரும் யாவையும் படைப்பவரும் பரமபிதாவுமாகிய கடவுள்பிரகாசிக்கிற மெய்ஞ்ஞானவொளி யேதேனும் நம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் எங்காகிலும் ஒருவேளை யினினும் காணக்கூடுமா என்பதையும் நமக்குள் ஆழ்ந்து ஆராய முயல்வோம்.

கனவான்களே! உண்மையை அறிய முயலவதும், அறிந்தபின் அச்சித்தாந்த வுண்மை நெறியிலொழுகுவதும், அவ்வுண்மை வரம்பு கடவாமையும், ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய கடமையாம். நிகிருஷ்டமான யுகத்திற் பிறந்ததற்காக, ஒருவனையும் கடவுள் நிதியதண்டனைக்கே ஆளாகும்படி செய்யமாட்டார். என்றாலும், உண்மை நெறியை யறியவும், அறிந்து அதனை யந்தக்கரணசுத்தியாய் அநுஷ்டிக்கவும், ஒவ்வொருவனையும் பொறுத்த கடமையாம். ஒருவன் அநித்யமாகிய இவ்வுலக இன்பத்திற்காகப் பாடுபட்டுக் கடவுளோடு ஐக்கியமாகி அநுபவிக்கும் நித்தியானந்த வாழ்வாகிய பெரும்பேற்றை யடைவதற்கேற்ற சாதனங்களைக்கைவிட்டு நடப்பானாகில், அவன் ஈசுவரதண்டனைக்கு ஆளாவான்.

கனவான்களே! பூர்வத்தில் சமயநிலையின் இருப்பையும், அதன் சுபாவத்தையும் பற்றி மனிதர்கள் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை மிகவும் பழமையான சரித்திராதாரமாக விசாரிக்கத் தொடங்குவோம். ஆகவே, இந்தப் பிரசங்கம், தத்துவவிசார ரூபமாகாமல் சரித்திர ரூபமாகவே யிருக்கும். நான் காட்டப்போகிற பிரமாணங்கள் மிகவும் நம்பத்தக்கவைகளே. சந்தேகமானவைகளை நான் முற்றிலுந் தள்ளிவிட்டேன், ஏனெனில் உண்மை விஷயத்திற்குக் கற்பனையாகிய பகட்டலங்காரம் வேண்டியதில்லையே. இந்தப் பிரமாணங்களில், கி. மு. 2000 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த பூர்வீகர்களால் நமக்குக் கிடைத்துள்ள புராதன ஸ்தோத்திரங்களே முக்கியமாயுள்ளன. மனிதர்கள் ஆதியில் அநுசரித்தது ஒரு தெய்வ வழிபாடேயன்றிப் பலதெய்வ வழிபாடேயன்றிப் பலதெய்வ வழிபாடல்ல என்னும் உண்மைக்கு அவைகள் ஆதாரமாகும்.

தெய்வத்தினிருப்பைப்பற்றி மனிதஜாதியாருடைய சித்தாந்தம்.

கனவான்களே! இவ்வுலகத்தில் தோன்றியொடுங்கினவர்களாகிய பழய ஸெமிடிகர், எகிபதியர், ஆரியர் முதலியோரையும், இப்போது ஐரோப்பா முதலிய எல்லாக்கண்டங்களிலும் வசிப்போரையும் நான் வரவழைத்துக் கீழ்வரும் கேள்விகளைக் கேட்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.—தெய்வ முண்டா? இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தாள்பவரும், சர்வஜனபிதாவும், துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்பவரும், எல்லையற்றவருமாகிய வொருபரமாத்மாவுண்டா?—"ஆம், கடவுளிருக்கிறார்" என்னும் மறுமொழியே நிச்சயமாய்க்கிடைக்கும். ஆகவே கடவுளுண்டென்பதையொத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்தவுணர்ச்சியும் நம்பிக்கையும் நம்முடைய இருதயத்தில் செவ்வையாகவேரூன்றியிருக்கிறது. இவ்வளவு அற்புதமான உலகத்தைப்படைத்தவர், ஒருவர் இல்லையென்று சொல்லும்படி நாம் அத்தனை அவிவேகத்தையை அடைந்திருக்க வில்லை. ஏனெனில், தான்காணுகிற சகல வஸ்து நிலைமைக்கும், காரியத்திற்கும் காரணத்தையும் கர்த்தாவையும் நிர்ணயித்துத்தெளிய, விரும்பும் உற்சாகமானது மனுஷனுக்கு எந்த நிலையிலிருந்தபோதிலும், எந்தவர்க்கத்தானாயிருந்தபோதிலும், இயற்கையாகவே மூண்டுகொண்டிருக்கிறது. மனுஷன் மிகத்தாழ்ந்த நிலையிலிருந்தபோதும் "காரணமின்றிக் காரியமில்லை" என்று முண்மையறிந்ததே; ஒருமாளிகையைக் கண்டபோது அதைக்கட்டினவனையும், ஒருபடத்தைக் கண்டபோது சித்திரக்காரனையும், ஒரு விக்கிரகத்தைக் கண்டபோது சிற்பி

* மங்களூர் வித்யாசாலையில் ரெவரெண்ட் ஜு. பர்ட்டோலி துரையவர்கள்செய்த பிரசங்கங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.

யையும் அவை நினைப்பூட்டும். அதுபோல உன்னதமான பர்வதங்களும், வளப்பமான வனங்களும், ஏரிகளும், நதிகளும், அமைந்துள்ள இப்பூமியும், காணுதற்கரிய ஆழமுடையதாய் ஓயாது மோதுகின்ற அலைகளையும், காலக்கிரமமான ஸ்திதியையும், பயங்கரமான ஜலசரங்களையுமுடைய சமுத்திரமும், ஜோதிமயமாய், மகத்தான எண்ணிறந்த அண்டங்களோடுகூடிய ஆகாசமும், ஆகிய, இவையெல்லாம் அளவற்ற அற்புதங்களுக்குக் காரணபூதமாய் சர்வ வல்லமையுள்ளவோர் மூலப் பொருளையே காட்டுகின்றன. இக்காரணப் பொருளயாது? இவ்வற்புத காரியங்களெல்லாம் தாமே அமைந்தனவா? இல்லை, சிருஷ்டிக்கப்பட்ட எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் 'எம்மைப்படைத்தவர் வேறொரு கடவுளே' என்று தெளிவாக உரைப்பதுபோல விளங்கும். இதுவுண்மைதான: அவைகள் தம்மைப் படைத்துக்கொள்ளவுமில்லை; அவைகள் கடவுளுமல்ல. பூமிதெய்வமன்று; கடல் தெய்வமன்று; ஆகாசம் தெய்வமன்று; ஏனெனில், இப்படைப்புகளெல்லாம் காலதேச வரையறையுடையவைகள்; கடவுளோ அகண்டமாய் முடிவற்றவர்; இவையெல்லாம் அநித்தியமானவை; கடவுள் நித்தியமானவர்; இவைகளெல்லாம் அடிக்கடி பலவிகாரங்களையடையும்; கடவுள் நிர்விகாரி; இவைகளுக்கு அறிவுமில்லை இச்சையுமில்லை கடவுள் ஒப்புயர்வில்லாத சுவதந்திரப்பொருள். அவருடைய அறிவும், சங்கல்பமுமே இக்காணப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களுக்குங் காரணமாகும்.

சனவான்களே! இது நான் யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த துணிபாம். கடவுளென்னும் பொருள்படும் சொல்லொன்றில்லாத பாஷையேயில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயுள்ள அப்பரம்பொருள் உண்டென்பதை முன்னும் துணிந்திருக்கிறார்கள்; இன்னும் துணிகின்றார்கள். மனுஷஜாதியினுடைய ஆதிநிலையிலிருந்து படிப்படியாய், அசசாதியடைந்துள்ள பலவகை நிலைகளையும் கவனியுங்கள்; ஆசாரம், ஜாதி, வகுப்பு, முதலியவற்றையும்விடாது பாருங்கள்; நாகரீகம் பெற்றநிலைமையும், நாகரீகமுறாநிலையையும் பாருங்கள். ஆப்பிரிக்காகண்டத்தின், மணல்வெளிகளில் குடிசைபோட்டுக் கொண்டிருக்கிற சீரழிந்தஜனங்களுள்ளும், அமெரிக்காவின் வனாந்தரங்களில் திரிந்துகொண்டிருக்கும் அநாகரீக கூட்டத்தாருள்ளும் ஆராய்ந்துபாருங்கள். கடவுள், கடவுள்என்னுநாமம் எங்குங்கேட்கலாம். பலசாதியாரும், பரமாத்மாவினிடத்தநம்பிக்கையும் அவர்க்காக ஆலயங்களும், பலிபீடங்களும், குருமாரும், உற்சவங்களும், பலிகளும் ஏற்படுத்திக் கொண்டாடுதலுங் காணலாம். எவ்வளவு அநாகரீகமாயிருந்தாலும், ஏதேனும் ஒருவகையான தெய்வ வழிபாடில்லாத ஜாதியேயில்லை. இக்காலத்தில் எது வுண்மையோ அப்படியே பத்தொன்பது நூற்றாண்டுக்கு முந்தியு மிருந்தது. அப்போது கிரேக்கதேசத்துப் பெரியோருகிய ப்ளூடார்ச என்பவர் கீழ்வருமாறு எழுதுகிறார். 'நகரங்களும், கலவியும், சட்டங்களும், அரண்மனைகளும், செல்வமும், வித்தியாசாலைகளும், நாடகசாலைகளும், இல்லாத அநேக நகரங்களைக் காணலாம்; ஆனால் கோயில்களாவது, தெய்வங்களாவது இல்லாததும், பிரார்த்தனையும்பிரமாணமும் அநுஷ்டிக்காததும், குறிகேட்காததும், தெய்வானுக்கிரகத்தைப் பெறவும், வருகின்ற துன்பங்களை நிவர்த்திக்கவும் ஆசைகொண்டு பூசை செய்யாததும், ஆகியவொருநகரையேனும் யாரும் எப்போதுங் கண்டதில்லை. ஆகாயத்திற் கட்டப்பட்டவொரு நகரத்தைக் கண்டாலுங் காணலாம். ஏதேனுமொரு மதப்பற்றில்லாத ஜனத்தைக்காண்பது அரிது' என்பதாம். நூதன தத்துவசாஸ்திர முடிவுகளும் இவற்றோடு மாறுபட்டனவல்ல. டைலரென்னும் பெரியவர் சொல்வதாவது:—"மதக்கொள்கையேயில்லாத சில ஜனங்கள் உண்டென்று சொல்வது ஊன்றிப்பாராமையினாலும், கருத்தறியாமையினாலுமே. ஏதேனுமொரு பரவஸ்துவினிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவொரு ஜாதியையாவது, கூட்டத்தையாவது, இதுவரையிலுங் கண்டதில்லை. அவர்களுடைய இருப்பைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பிரயாணிகளுடைய சொல்லும் வாஸ்தவம் வெளியானபோது பொய்யாய்விட்டது. ஆகலால் தெய்வபக்தியென்பது மனுஷஜாதிக்கே சகஜமானவோர் மனோபாவமென்று பொதுவாகக்கூறுவது நிராக்ஷேபமானது." தெய்வமுண்டென்னுந் துணிபு உண்மையில் மனுஷஜாதிக்கு சகஜமான மனோபாவந்தான். ஏனெனில், மனிதனைச் சிருஷ்டித்த கடவுள், அவன் கேவலம் அறிவற்ற மிருகத்தன்மையடைந்து கொடும்பாவச் சேற்றில் சிக்கியலைந்தாலும், கடவுள் திருநாமத்தைத் தன்னையறியாமல் உச்சரிக்கவும், அநாதியாகிய அவரெழுந்தருளியிருக்கும், வீட்டின்பத்தை ஆவலோடு நாடுகின்ற புத்தியையே அவனுக்கு அமைத்திருக்கிறார். டெர்டூலியன் என்பவர் தம்முடைய காலத்திலிருந்த பாமரஜனங்களை நோக்கிக் கூறியதென்னவெனில்:—"ஆத்மதிர்ஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டே தெ

ய்வமுண்டென்பதை நிரூபிக்க வேண்டுமெனபது உங்களிஷ்டமா? நன்று; மனுஷன் எவ்வளவு பாப கூபங்களிலே மூழ்கியிருக்கட்டும்; தான் பழகிவந்த ஆசாரப் பிசாசங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கட்டும்; துற்குணங்களிலும் துர்விஷயங்களிலும் அடிபட்டுப் பொய்த்தெய்வங்களுக்கு கொத்தடிமையாகக் கிடக்கட்டும்; அவனுடைய ஆத்மாவோ, மதமயக்கமும், சந்நிபாதவேதையுந் தீர்ந்தவன் புத்திபோல, மேற்கூறிய துர்விஷய மூர்ச்சையிலிருந்து தெளிந்தபோது, எந்தப் பர்வஸ்துவினுடைய கருணை தனக்கு இன்றியமையாததோ அந்த வஸ்துவின் சொரூபத்தையே நோக்கி நிற்கும். ஏ அருள் வடிவே! சர்வோத்தமனே! என்னுஞ் சொற்களே அவன் வாயிலிருந்து பரவசமாய் வெளிப்படும். சகலாத்மாக்களுடைய இயற்கை நாட்டமிதுவே சுபாவமாய் ஆஸ்திகபுத்தியுடைய ஆத்மாவினால் கிடைக்கும் பிரமாணம் இதுவல்லவோ! ஆத்மாவானது இவ்வாறு கடவுள் திருநாமத்தை யுச்சரிக்கும்போது, அதனுடைய நோக்கம் அவர் கோயில்கொண்டிருக்கும் இந்நாட்டுத்திருப்பதி மேலதன்று. தன்முகய பிதாவாகிய அவர் வீற்றிருக்கும் அவ்வீட்டுத் திருப்பதிமேலதேயாம்."

கனவான்களே! இவ்விஷயமாக இன்னும் நான் விவகரிப்பதில்லை. என்னைப் பெருமைப் படுத்தும்படி இங்குவந்துள்ள நீங்கள் நாஸ்திகர்களல்லவே; தெய்வபக்தியுடையவர்களன்றோ? நாஸ்திகவாதமிந்த நாட்டில் வேரூன்ற முடியாது, எந்தமுகம் பார்த்தாலும் ஒன்றாகிய பரவஸ்துவினிடத்தில் இந்த ஜனங்கள் வைத்திருக்கும் பக்தியைக்காட்டும் பிரத்யக்ஷமான சாசனங்கள் நிறைந்துள்ளன. "பரவஸ்துவொன்றே; இரண்டாவதில்லை." (ஏகமேவாத்விதீயம்பிரம்மா).

ஒருதெய்வ வழிபாடா? பலதெய்வ வழிபாடா?

தெய்வமுண்டென்பது யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த துணிபாயினமையால் பூர்வீகர்கள் அத்தெய்வத்தை யெவ்வாறு வழிபட்டு வந்தார்களென்பதைப் பரியாலோசிப்போம். கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்குமுன், யூதரொழிந்த மற்றெல்லாச் சாதியாரும், பலபேதமான தெய்வங்களை வழிபட்டார்கள் என்று சரித்திரத்தால் வெளியாகின்றது. ஆகவே, விக்ரகாராதனம் ஆதியில் மனுஷ்யாளுடைய சம்மதமா? ஆதிமதம் ஒருதெய்வவுபாசனையா? பலதெய்வ வுபாசனையா? மனிதன் பூமியிற்றோன்றினவுடனே, தன்னைப்படைத்த ஜகதீசனை மறந்து, தான்படைத்ததொருபொருளை யாராதிக்கும்படியான ஈனஸ்திதியையடைந்து விட்டானோ? என்பவற்றையும் ஆராய்வோம்.

இந்த விசாரத்துக்கு கிரேக்கதேசத்துப் பூர்வீக ஆசிரியர்களில் ஒருவர் (Theophrastus) ஆதி மனுஷாளுடைய தெய்வ பக்தியைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது முக்கிய ஆதாரமாயுள்ளது. அதாவது "ஆதியில விக்ரகவாயிலாக ஆராதிக்கு முறையில்லை. உயிர்ப்பலி யிடுதலுமில்லை. ஆலயங்களாவது, பலிபீடங்களாவது, ஆசாரியர்களாவது, கிடையாது. பல தெய்வங்களின் பெயரும், பரம்பரையும், அதுவரையும் கற்பிக்கப்படவில்லை. அக்காலத்திய ஆராதனையெல்லாம், கடவுள் சர்வபூதகாரணப் பொருளென்றுணர்ந்து அவரைச் சித்தசுத்தியோடு வணங்குவதேயாம். பச்சிலையும், பூவும், பாலும், பழமும் அரூபியாகிய தெய்வத்துக்குச் சமர்ப்பிப்பதோடு, இரண்டு கைகளையும் உயரத்தூக்கி, நல்ல பானியங்களையும் ஈசுரார்ப்பணமாக வார்ப்பதும் வழக்கம்; ஆசாரிய சிஷ்யக்கிரமமில்லை." என்பதாம். பூர்வீக சமயங்களின் விஷயத்தில் மற்றெல்லாச் சனங்களுடைய ஐதிகங்களும் மேற்கூறியவைகளோடு அநுவளவு மாறுபடா வென்பதைப் பின்னுங் காணலாம்.

பூர்வீக எகிப்தியர் மதாசாரம்.

பலதேசத்துப் புதுமைகளையுங் காணவேண்டி வருகின்ற கல்வியிற்சிறந்த ஐரோப்பியர்களே, கண்டமாத்திரத்தில் பிரமிக்கச் செய்கிற பிரமாண்டமான செய்குன்றுகளும், (Pyramids) ராஜமாளிகைகளும், அதிவிசித்திரமான ஆலயங்களும், உருக்குலைந்து கிடக்கின்ற இடமாகிய பேரோன் நாட்டில் (Land of the Pharaohs) நீங்கள் போயிருப்பதாகப் பாவித்துக் கொள்ளுங்கள். அந்தநாடுதான் எகிப்து தேசமென்பது. அந்தநாடுதான் தீபஸ் (Thebes) முதலானோருடைய சொந்தநாடு. நிகழ்கின்ற கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு முன்னர், இருபத்தாறு தலைமுறை அரசர்கள் 2000-வருஷம் இடையறாது செங்கோல் செலுத்தியதும் அந்நாடே. தீபியருடைய ஆசாரியன தாவள்யமான ஆசாரியவுடையணிந்துகொண்டு பரவஸ்துவை—தானுவென்னும் பெயரால் துதிக்கும் திறத்தைக் கவனியுங்கள்:—

"—தானுவே! வெல்க. இன்னதன்மையனென்றறியப்படாத சர்வோத்தமனே! வெல்க. யாவையுஞ் செய்தும் செய்யாதவனே! சர்வஜ்ஞ பரமபிதாவே! சர்வதேவ ஜநகனே! அகண்டமான காலதத்வ

வியாபகனே! ஆகாசம், பிரிதிவி, அப்புமுதலியபூதங்களைப்படைத்து அமைதி செய்தோனே! நிலைகுலைந்து கிடந்தவற்றை யெல்லாம சீர்ப்படுத்தினவனே! பிரபஞ்ச நியாமகனுகிய கடவுளே! உனக்குப் பிதா இல்லை. உன்னனுக் கிரகத்துப பாத்திரமானவரே யுன்னைப்பெற்றவர். உனக்கு மாதா இல்லை. பக்தர்க்கருளபுரியு மிச்சையே யுனக்குத் திருமேனி கொடுப்பது. உன் திருநேத்திரங்களின் ஒளியே அந்தகாரத்தை யோட்டுவது. அண்ட முடிவுக்கப்பாலிலு மிருக்கிறாய். பாதாள மேழிற்குங் கீழுமிருக்கிறாய். பாதாளலோகத்தில் நீ நிற்கும்போது மத்தியலோகத்துக்குமேல் உன்முழந்தாளிருக்கும; மேலண்டத்தினுள முடியிருக்கும. நீ படைத்த பொருளெல்லாவற்றுக்கும் நீயே ஆதாரபூதம. சுவசக்தியினுலேயே நீ யியங்குகிறாய். சுவ சாமர்த்தியத்தினுலேயே நீ சர்வோத்தமனுயிருக்கிறாய். மேகமுழக்கமே உனது ஓசை. காற்றே யுனது சுவாசம. ஆகாயமும, பூமியும, நீ யிட்ட கட்டளைக்கடங்கி நடக்கின்றன. நீ யவைகளுக் கமைத்துச் செப்பனிட்டுக்காட்டிய வழியை அதிக்கிரமிக்காமல தாந்தாம முறையே யியங்குகின்றன. நீ யிமைப்பாலுவதே இராத்திரி. நீ கண்ணை விழிக்காற் பகலாகிறது. உன்னதமான ஆகாசத்தை யமைத்து, அவ்வண்டமத்தியில சூரியனுகிய நிராலமப தீபமிட்டு, தேவ மனுஷ்யாதி சேதனவர்க்கங்களையும, அவற்றிற காதாரமாகப் புவன போதங்களையும், படைத்த பகவானுடைய மகிமையைப் போற்றுவோமாக."

கடவுளுடைய சுபாவ சக்திகளைப்பற்றி பூர்வீக எகிப்தியருடைய போதனைகளிவ்வாறிருந்தன. ஆகலான், அவர்கள் ஒருதெய்வ வுபாசகர்களேயன்றி வேறல்ல. அவர்களுக்குப் பலதெய்வங்களில நம்பிக்கை யிருப்பதாகத் தோற்றினுலும, அத்தெய்வங்களெல்லாம, ஒன்றாகிய சுயம்பு மூர்த்தியின் அநந்த கல்யாண குணங்களில் ஒவ்வொன்றையு மோரோர தெய்வமாக வுபசரித்துக் கூறப்பட்டனவேயாகி யம்முதற்பொருளுக் கதீனமான அம்சங்களே. இப்படியிருக்கும, கடவுள் சொரூபவிஷயமாக, அவர்களுக்கிருந்த தூய்ய ஞானமானது விரைவில விபரீதமாயிற்று. கடவுளை யறிந்துவைத்தும், அவரைப் பதியென்று போற்றி வணங்காமல், அகம்பாவ மேலிட்டு, அஞ்ஞானவிருள் அவருள்ளத்திற் குடிகொண்டது. கண்ணிற்பட்ட விசித்திர பிரபஞ்சமாகிய காரியத்தைக் கொண்டு காரணனை யறியுமாட்டாது மயங்கினார்கள். நெருப்பையும, காற்றையும், தாரகணங்களையும், சந்திர சூரியர்களையும். அவைகளின் வீரிய விசித்திர தேஜசுகளால் பிரமித்து கடவுளாககொண்டார்கள். நிர்விகாரியாகிய அப்பரமனுடைய சொரூபத்தை, விகாரியாகிய மனிதன், பக்ஷி, மிருகம், கிருமி இவற்றோடொப்ப மதித்தார்கள். முடிவில கடவுளென்னும பொருளையே மறந்தாக்கிவிட்டு நித்தியானந்தனுகிய ஆண்டவனைக் கைவிட்டு, பிராணிகளையே வணங்கிச் சேவிக்கலானார்கள். எகிப்தியருடைய அபிமதத்தை மாரியட் (Mariette) என்பவர் தொகுத்துச் சொல்லியது:—

"எகிப்து தேசத்துத் தேவமந்திரத் (Pantheon) தின உச்சியில, நித்தியராயும, சுவயம்புவாயும, அகோசரராயும், அநந்தகல்யாணகுண நிதியாயுமுள்ள ஓர் ஏகமூர்த்தி வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் மண்ணையும, விண்ணையும் படைத்தவர். சராசரமயாவையும படைத்தவர் அவரே; அவரையன்றி யொன்று மின்று. இவ்வுண்மை நல்லாசாரியரிடத்தில் உபதேசம பெற்ற பக்குவான்மாக்களுக் கல்லாது விளங்காது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட துய்யஞான தரைமிருக்க எகிப்தியருக்குப் பொறுக்கவில்லை. இப்பிரபஞ்சத்தையும, அதன் அமைப்பையும, அதிற் பிரகாசித்திருக்கும் கோட்பாடுகளையும, உயிர்வாழ்க்கையின் பயனையும், ஓர் பெரிய நாடகமாகவும், கடவுளைச் சூத்திர தாரியாகவும, எல்லாமக்கடவுளிடத்தே தோன்றியொடுங்குவதாகவும, அக்கடவுள் தன் குணமசபூதர்களாய, வியக்தரூபிகளாய், சில சக்திகளை மாத்திரம பெற்றிருந்தும், தன் வீரிய சுபாவங்களை வகித்தவர்களாயுள்ள அநேக தேவதைகளை யதிஷ்டித்து காரியம நடத்துகிறார் என்பதாகவும் நினைத்தார்கள்."

(இன்னும்வரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம :

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

(140-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

குலோத்துங்கச் சோழனை நோக்கி

"என்றும்
அடைந்தாரைக் காக்கும் அகளங்கா துங்கா
நடந்தாயே நாலாறடி"

எனக்கம்பர் கூறினதாகவும், புகழேந்தி அவனை நோக்கி

"பழியும்புகழு மெவர்க்கு முண்டாமிந்தப் பாரிலுனைச்
சழியுஞ்சிலையுங் கல்லுமென்று லகளங்கா துங்கா"

எனக் கூறினதாகவும் தனிப்பாடல்கள் வழங்கி வருகின்றன. இவையெல்லாம் குலோத்துங்கச் சோழனையே நோக்கினவாமாதலின், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவர் என்னும் மூவரும் அவ்வரசன் காலத்திலர் என்பது தோற்றமாம். II-வது இராஜேந்திர சோழனுக்கு I-வது குலோத்துங்கனென்று பெயர். அவன் கி. பி. 1063-ம் ஆண்டிலே அதாவது சாலிவாகன சகாப்தம் 985 ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினன் என்றும், II-வது குலோத்துங்க சோழன் 1127-ம் ஆண்டிலே சிங்காசனம் ஏறினன் என்றும், 1894-வது வருஷத்து இந்தியன் ஆண்டிக்வெரி (Indian Antiquary) யின் அக்டோபர்மாதத்துச் சஞ்சிகையில சோழர்களுடைய தேதிகள் என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஹுல்ட்ஸ்ச (Hultzch) என்னும் யூரோப்பிய புலவரால் நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

I-வது இராஜேந்திரசோழன் கம்பரையும் ஒட்டரையும் இராமாயணம் பாடும்படி ஏவினன் என்றும், I-வது குலோத்துங்கன் காலத்திலே இராமாயணம் அரங்கேறிய தென்றும் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே கம்பர் சாலிவாகன சகாப்தம் 985-க்கு முன்னும் பின்னும் இருந்தவர் என்றேற்படுகின்றது. அம்பிகாபதிக்குக் கலியாண மகோற்சவம் நடந்தேறுகையில சடையப்பமுதலியார்சிறிதுகாலந்தாழ்த்துவந்தமையின் இருக்க இடம்பெறாது சாலவக்கடையின் அருகில் நின்றதைப் பார்த்து வருந்திய தன்மனைவியை நோக்கிக் கம்பர் "எனதையனை வைக்குமிடத்தில் வைப்பேன் வருந்தாதே" என்றதும், இவர் அறுபதாவது பிராயத்தில் காலகதி யடைந்ததாகக் கூறப்படுவதும் உண்மையானால் இவர் நாற்பது பிராயத்துக்குமேல் ஐம்பது பிராயத்துக்குளளாக இராமாயணம் பாடியிருக்கவேண்டும். ஆகவே இவர் கிறிஸ்தாப்தம் 11-வது நூற்றாண்டின் முன்பாகத்தில் பிறந்தவர் என்று முடிவாகிறது. இவர் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 880-வருஷங்களுக்கு முன்பிறந்தவரென்றால் வெகுவாய் இழுக்காது.

ஔவையாரும் இவருடன் ஏககாலத்தினர் எனக் கூறப்படுகின்றனர். இதைத் தலைக்கட்டுவது இலகுவான காரியமன்று. "மனமயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி" என்னும் வாக்குண்டாமடியில வருகின்ற 'வான்கோழி' என்னும் வார்த்தை இங்கிலீஷில் டர்க்கி (Turkey) என்னும் வார்த்தையின் பிரதிபதமென்றும், ஆங்கிலேயர் இங்குவரு முன்னர் இங்கே வான்கோழி என்பதொன்று கிடையாதென்றும் ஆகவே ஔவையார் சிலகாலத்துக்கு முன்னிருந்தவராதல்வேண்டும் என்றும் சில ஆங்கிலேயர் மயங்குகின்றனர். வானகோழி என்பது நிகண்டு திவாகரங்களிற் காணுத சொல்லாக இருக்கின்றது. வின்ஸ்லோ அகராதியில வான்கோழி என்பதற்குப் பெரியகோழி எனப் பொருள் உரைத்திருக்கின்றது. சில ஆசிரியர்கள் வானகோழி என்பதற்கு மேற்காட்டிய அடியில பெண்மயில என்பது பொருள்எனக் கூறுகின்றனர். இங்ஙனம் பொருளுரைத்த ஒருவர் "ஆண் ஆடுவதைக்கண்டு பெட்டை ஆடுமென்றும், ஆண் ஆடுஞ்சீர்போலப் பெட்டை ஆடாதென்றும், ஆண் ஆடிநின்றவுடன் பெட்டையும் நின்றுவிடுமென்றும், அறிந்து, இவ்வாறே உரை செய்யலாயிற்று" எனக் காரணமுங்காட்டியிருக்கின்றனர். ஆகவே ஔவையார் சிலகாலத்துக்கு முன் இருந்தவர் என்பது உறுதிப்படுவதில்லை.

சிலப்பதிகாரம் இரண்டாவது மதுரைக் காண்டத்தின் ஈற்றில்

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணமால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.

என்ற வெண்பாவிலும், மணிமேகலை சிறைசெய்த காதையில

மாபெருந் தெய்வந் தோன்றிட மடக்கொடி
நீகே ளென்றே நேரிழைக் குரைக்கும்
தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுமவள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்

என்றவிடத்தும்

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

என்ற திருக்குறளை உதகரித்திருப்பதனாலே திருவள்ளுவர் மேலைக்காவியங்கள் பாடுமுன்னரே இருந்தவரென்பது பெறப்படும். கதை ஒன்றுகொன்று தொடர்ச்சியாய் ஏககாலத்துச் செய்யப்பட்டன மேற்கூறிய சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் அவற்றில் சிலப்பதிகாரத்தில "கடல்சூழிலங்கைக் கயவாகுவென்பான்" என்று கூறப்பட்ட அரசன் சிங்களத்தீவில கி பி. 113 ஆண்டிலே அரசியல் பெற்றானென மகாவமிசம் என்னும் சரித்திரத்திலே செப்பியிருக்கின்றது. ஆகவே வள்ளுவனார் 1800-வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவர் என்பது தெளிவாகின்றது. ஒளவையார் திருவள்ளுவருடன் பிறந்தவரென்பது கபிலரகவல் முதலியவற்றால் துணிந்தபடியாதலின் ஒளவையாரும இறைக்கு 1800-வருஷ முற்பட்டவர் என்பது பெறப்படும். ஆகவே ஒளவையார் கிறிஸ்தாப்தத்தின் தொடக்கத்திலே பிறந்தவர் என்ற வாறாயிற்று.

புறநானூற்றில் ஒளவையார் பெயரால 33-அகவல் கற்றவரையில் காணப்படுகின்றன. அதனால ஒளவையார் எப்படியும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தினர் என்பது அறியப்படுகின்றது புறநானூற்றில பாடப்பெற்ற பாரி என்னும வள்ளலை

"கொடுக்கிலாதானைப் பாரியென்று கூறினுங்
கொடுப்பாரிலையே."

என்ச சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தமது தேவாரத்தில கூறியிருத்தலானும், கி. பி. 5-வது நூற்றாண்டுக்கப்பாலும 7-வது நூற்றாண்டுக்கப்பாலும இருந்தவரெனத் துணியப்பட்ட சமபந்தமூர்த்தி நாயனாருக்குச் சுந்தரர் பிற்பட்டவராதலாலும, சுந்தரர் சங்கத்திறகு நெடுங்காலம் இப்பாற்பட்டவர் என்பது தேற்றம்.

"தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும
மூவர் தமிழும முனிமொழியும—கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொலலும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

என்ற நலவழி வெண்பாவில மூவர் தமிழும என்பது மூவர் தேவாரத்தை யாதலால் சுந்தரமூர்த்தியாருக்குப் பின்னரும ஒளவையார் இருந்தனர் என்பதும உறுதியாகின்றது. இவர் பின்னும் குலோத்துங்கச் சோழராஜன் காலத்திலும் இருந்தாரெனின் அதிசயம் இன்னும் அதிகரிக்கின்றது.

(இன்னும்வரும)

உ
சிவமயம்.
ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுருவேநம:

திருவானைக்காவுலா.

முன்முறையிற்பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
141	14	மைகாசி	வைகாசி
142	17	னலகிய	னல்கிய
,,	32	வட்டயிட்ட	வட்டமிட்ட
,,	34	யாமென்று	யாமென்ற
143	11	முனறிகூக்கு	மூன்றினுக்கு
,,	,,	மூடிருளை	மூடிருளை
,,	19	செலவி	செவ்வி
,,	29	சொங்	சோங்
,,	30	தப்பே	தவப்பே
,,	,,	கோடி	கொடி
,,	35	மயாந்தன	மாய்ந்தன
,,	37	மனேகம	மனேகம பிறங்க
,,	4	புஙகவஙகன்	புங்கவங்கள்
,,	12	வெழிலி	மெழிலி
,,	13	கழ	கழு
,,	,,	பெரி	யெறி
,,	15	வேற	யேற
,,	24	கொணர்ந்திரு	கொணர்ந்ததிரு
,,	30	நேரிலன்	நேரிலான்
,,	33	லுளை	லுளைக்
,,	,,	காரளகப	காரளகப்
144	6	யொய்	மொய்
,,	14	கூளு	கூளி

சிலவிடங்களில தனிச்சீர்க்குமுன் கோடிட்டுக்கொள்க.

அங்கணுல கெலலா மடக்கு மராவிலர்க்குக்
கங்கண மான கவின்பாரீர்—தங்கைக்கு
வாயததமண வாளனு மெனறறிந்த *மைத்துனனார்
சாத்திய வங்கணமணிந் தார்பாரீர்—நேத்திரங்கள்
மூன்றினிடை யோடு முயன்ற விருணமுதிபோற்
றோன்றும் புருவத் தணிபாரீர்—வான்றரளத்
தோடிருந்த †காதுறைவார் யாழிசையோர் சோதிகரத்
தாடிருந்து தாவு முழைபாரீர்—தாடொழுது
சேகரத்த ராஜனார்தஞ் சென்மவினை கணமுர
மாகரத்தி லேந்து மழுப்பாரீர்—பாகத்தில்
நன்றாய்க் குடியிருந்த நாதனையுங் கஙகையையும்
ஒன்றாக்கி விட்ட வுமைபாரீர்—வின்றேத்துந்

* திருமால்.

† 'பண்ணுலாமிருவரிசைகொ ணின்செவியிற் பாணியாரெறியு மேற்றிலேயோ' என்பதனுற் காண்க. யாழிசையை யூர்ன்ற சோதியாகிய எம்பெருமான்.

தையலார் மேனியெலாந் தன்னிறமாய்த் தோற்றுவிக்குந்
துய்யபூங் கொன்றைத் தொடைபாரீர்—பையவெனச்
செல்வார்தங் காதலெலாந் தென்னனைக் காவார்க்குச்
சொல்வா ரெமக்கருளீர் தோளென்பார்—வில்வாங்கி
எண்கொண்ட பூங்கணையே யெய்தவடுத தேவரீர்
கண்கொண்டு பாரீர் கடிதெனபா—ரொண்கண்கள்
செங்காலிற் சாத்தித் திருநதமா லாமெமக்குச்
*சங்காழி தாரீர் தனித்தென்பார்—வெங்காதற்
பேதையர்மட் டிலலையோ †பின்னிரக்கஞ் செய்வாரென
ரோது திரு நாம முமக்கெனபார்—தாதிதழித்
தேமாலை மார்பீர் செழுநீர்த் திரளாகில
யாமாட வொட்டாத தென்னென்பா—கோமானே
வெங்கையே முஞ்செய்த பூசைதனை வெவ்வினையேங்
கொங்கையே முஞ்செய்யக் கொள்ளென்பா—ரெங்கள்
செழுநீர்த் திரளார் திருமேனி யெல்லாங்
கழுநீர்த் திரளாகக் காண்பா—ரழுநீர்க்
கடலிற் றனிமையினு சத்தைக்காண் பாரபூ
மடலிற்கை வைப்பா மருளவார்—வடிவழக
ருற்று ரெமக்கென் றருவெளியி லோடிப்போய்
முற்று முலையின் முயங்குவார்—சொற்றருன்
அயர்வார் கலைநா ணகல்வா ரறிவு
பெயர்வா ரவரிலொரு பேதை—கயிலைக்

பேதை.

கடவுள் பகைவன் களயுநூ றன்னை
யடிவரவு திட்டு ‡ மலேகம்—புடவிபுசழ
சிராலைக் காவான்றி கோணு சலப்புறத்துப்
பேராணை பீனுப் பிடிக்குருளை—சூராலை
காட்டிற் பயின்டத்தோன் கச்சி§யே காம்பரத்துக்
கோட்டிற் பயிலாத குயிறபிள்ளை—மூட்டமரின்
மண்டலகைச் சேனையே ன் மாணிக்க மாமலைசூழ்
கொண்டலிடிக் காடாக் குழாமஞ்ஞை—முண்டகக்கண்
என்னனைக் கன்று ரிமையத் தாநலத்து
மன்னுத சஞ்சி வனிக்கனறு—தனனே
ரடியார்க கெளியா னயன்மேவு பொய்கைப்
படியார் களியன்னப் பார்ப்பு—விடையான்
சடையி லடங்குஞ் சலம்போற் றடத்து
ணிடையி லடங்கு * மிறைபோல்—வடதருவின்
வித்தி லடங்குகும் விளையம்போன் மேகசீ
ரத்தி லடங்கு மசனிபோ—லத்தி
யுழையி லடங்கிய வோங்கல்போ லூதுங்
கழையி லடங்குங் கனல்போல—விழைபொய்கைத்
தோயத் தடங்குந் துணைதா மரைமுகைபோற்
காயத் தடங்குஞ் சனதனத்தாள்—† தாயிற்
சிறந்தபிரா னல்லாத தெய்வங்கள் போலே
யிறந்து பிறக்கு மெயிற்றுள—நறுங்கொன்றை
நீராகொள வேணியர்பைஞ் ஞீலி வனத்திலதி
காரங்கொள் ளாயமனபோற் ‡ கண்ணினுள்—தேரிற்
பருதி யகன்றகலாப் பக்குவத்திற் கங்குற்
குருளை யனைய குழலாள்—கருதிற்
பெரிய வடநூற் பிராகிருத பாடைக்
குரிய குதலை யுரைப்பா—ளொரிகின்ற
நந்தா மணிவிளக்கை நாடுங் குரலளிப்பொற
செந்தா மரையென்று சிந்திப்பாள்—முந்துகதிர்
துன்றிசகு ரக்கடவு ரேத் தெழுநதோறுங்
குன்றிக்கு டென்றளைக் குநதுவா—ளொன்றும்
மகத்தி லெழும்பிறையை வாவென் றுரைப்பா
ளகத்தி முகைகண் டயிரப்பாள்—மிகுந்த
செழுங்கமுகின் செநதாற்றைத் தீயென்று § வண்டற்
குழந்தையைக்கொண் டேகக் குறிப்பாள்—முழுதாகும்
ஒருவ ரிதற்கு ருளரென்று மென்றீரற்
கருவி யுடைக்குங் கருததாள்—திரைமகுட
மாட மணிமுகட்டிற் கார்கண்டு வண்ணமயி
லாட வளைக்கைவிரித் தாடுவாள்—கூடல்வாய்த்
தொல்லானைக் காவுடையான் சூழ்நதவினை யாடல்போற்
கலலானை முனனங் கருமபளிப்பாள்—முல்லைக்
கொடிக்குயின்ற பாதருழைக ||கோட்டுக் குழிசி
யிடைபபுளின வல்சியுலை யேற்றி—யடர்த்தரளச்

---

* சங்காழி - சங்கசக்கரம ; இங்கே வளையும் மோதிரமும். திருமாலுக்குப் பஞ்சாயுதமும் சிவபெருமானளித்தவையே, இவ்வுண்மை 'தாரகாக்குஞ் செஞ்சடையான் சங்கரிக்கு நாள் வரைமால் - பார்காக்கத்தந்த படையைந்தும்' எனமேற் பெ தும்மைப் பருவத்துக் கூறுதலானும் விளங்கும்.

† 'பின்னிரக்கஞ் செய்வார' என்பதனை 'உலகமெல்லாம்' பெற்றானைப் பினனிரக்கஞ் செய்வான்றன்னைப் - பிரானென்று போற்றுதார் புரங்கண் மூன்றுஞ் - செற்றானைத்திருவானைக் காவுளானைச் - செழுநீர்த் திரளைச் சென்றாடி னேனே.' என்னும் ஆளுடைய அரசுகள் திருத்தாண்டகத்தாலுணர்க.

‡ அலேகம்-வெள்ளோடு.

§ ஏக ஆம்பிரம்-ஒற்றைமாமரம்.

* நரசிங்கமூர்த்தி.

† சிவபெருமானது பதிசதன்மை மிகவும் அருமையாக விளக்கியவாறுகாணக

‡ பிறரை வசிகரிக்குந் தன்மையில்லாத கண்ணென்பது கருத்து.

§ வண்டற்குழந்தை - மரப்பாவை ; வண்டல - மகளிர்விளையாட்டு.

|| கோட்டுக்குழிசி - சங்கமாகிய பானை. புளினவல்சி - மணலரிசி. கோடு - சங்கம் ; கோட்டுக்குழிசி என்பதை 'நந்தன் கழிந்தபெருங் கருங்குழிசி' என்னும் பெரிய புராணத்தாலுணர்க.

சிற்றி விழைத்துச் சிறுசோ றமைத்தருந்தச்
சுற்றில் விருந்தழைப்பாள் சோதிமணி—முற்றந்து
வருதன ளவ்வளவில் வாயத்தசிறுத் தொண்டர்பால்
மூந்த விருந்துண்ட மூர்த்தியான்—றநதிவனத்
*துள்ளான்மண காக்கைக் குரியா னிலும்வலியான்
அன்னா விடமுன் பருந்திஞன்—வெள்ளானை
பூசிக்க வீடளித்துப் புன்சிலந்தி சூடுதற்கு
மாசிதா மௌலி வழங்கிஞன்—தேசுதிகழ்
தீர்த்திர ளெங்கள் செழுநீர்த் திரடேவர்
பூத்திரள சிந்திப புடைசூழ—வத்துமறை
நாறறுரகத தேற்றநல ஞாலத்துநாணுகித
தோற்றாகத் தேற்றுத துவசததன—வேறறுச்
சுடருருளைத் தேரின்மேற றேனை றுதலு மீன்றோர்
வடமணியல் குறறேரின வர்ந—ஞடனே
தொழத்தொழுது பூததுவத் துவியட மாதர்
மிழற்குளணி தாளுக நின்றுள—தழமகரததோன்
கொனறைச் சடாடவியுங கொககிறகு மககணயுங்
† சன்றுகர வாளரவுங கச்சபமுஞ்—சென்றசென்ற
தில்லா வுகாநதத்து மீசற் கொருதிவசஞ்
செல்லாது காட்டுஞ் சிறுபிறையு—நல்லவிசை
வாணர் படைவீடு முச்சுடரின் மண்டலமுங்
காணரிய நீலமணிக் கநதரமு—மாணிசக்
கேயூர வாகு கிரிகளையு மாறுமொரு
நூபுர நீங்காத வாமமுஞ்—சேயவொளித்
தொககண பாகமுஞ் செங்கைத தமருகமும
அக்கினியு மக்கணியு மாகமு—மொக்கச
செழியா விருமென்று சேர்க்குமடி யாக்கு
வழியான வுந்தி மடுவும்—உழுவை
யதளுடையு மமலத்து ளாழிச் சிவந்த
சத்தளமுங கணடுருகித் தானே—புதிய
இவளா விருநதழைமி னென்று ளதகேட்
டிவளை மிருந்தன்னை யாருணபோற—றவமுனிவர்
மாத ரிடவதிந்தா ரில்லையோ மாலகொண்டா
யாதரவா னியமைத்த வாரமுத—மேதினிதா
னன்றே வதுபரமற காகர் துவாவிடைககா
மெனறேத வேதிவா+கா மெனறு—நின்றோர்பாளைத
தாலால முண்டொளித் தாமுத மூண்பெறு
ஞலா * நா ளுன்று நவமதியு—மேலான
ஆதிப் பெருஞ்செல்வர்க் கன்னமே யேதரித
பேதைப் பருவமபோய்ப் போணங்காம்—போதழைத்து
வேண்டிய வின்ப விருந்திடுநீ யென் றளவிற
காணடருதேர் வீதி கடநதா—லாண்டவர்க்கு
கூட்ட நினைத்தா ளுமைபோல வென்றுவந்து
வாட்ட நிலையா மதன்சென றான்—கூட்டத்து
வல்லிய ரெங்கட்கு மாதே விருநதிடென
விலவிடைகசொலல டேகிஞ ரீணடொருத்தி—அலலி

பெதும்பை

உறங்கணைவேள் வலயிற் கொருநாட் கொருகாட்
பிறகுககரும பண்ணுள் பெதும்பை—நிறைநதபொருள்
விதைதபோ காதெனினும வேணூலி லேசிறிது
தநதைபோற கறறுத தனிததுரைபபாள்—மெய்தது
நிரமபாச செயலா னெகிழ்ச்சியான முக்க
ணரன்பாாதத வமபுயபபோ தனனுள—திருநதவிவ
ளாலிக கனமே யமையு மெனதேவா
மாலிக குறலாம வனப்பினள்—றூலனபு
மையொதக கணடாமேல் வையா ரவர்மனம்போல்
மெயமொப்பனைதான் விருமபுவாள—மையல்
தருசுரச மூமபிறவுந தான்வளர்தத வெட்டுகெ
குருகுகளிற கண்டறிந்து கொள்வாள்—அரனூர்
சகங்காயுங் கூடதுய சமைமநது நிரைநின்று
முகங்காட்டி யவன முலையாள—அகங்கைப்
பலியுகந்த தம்பிரான் பதியர்போல் மெயத்த
கலியுகம் தட்டாத கணணுள—†சிலைமகரங்
காட்டுதலை மீனலவன் கன்னியிலுண டாகுமழைக
கூட்டரவிற கூடுங் குழலினள்—வீட்டடுத்த

* உள்ளான், காகமை, வலியான், பருந்து எனப்பறவைப்வ
பெயர்கள்தொனிப்பது காணக

† முன்னசசிட்டார் கொண்டபாடம், 'கன்று கதிர்வளரா
வு' ஏட்டுப்பிரதிகளில் ஒற்று முதலியஇலலாமல் 'கனறுகாதி
வாளாவு' என்றிருக்கின்றது. ககரததைத திகரமாககொண
டால் 'கனறுகதிர்' என்னலாம ஆயின முன்னடி 'கொன
றைச் சடாடவி' யென்றிருப்பதால், அதற்கேற்ப நெகிழிசை
யிலலாமல் 'கனறுகரவாளரவு' என்றுயாமபாடங் கொண்
டோம். உக்ரம் என்பதை உக்கிரம்எனறு வெண்டளைகோக்
காதெழுதப் படுவதுபோல ஏட்டுப்பிரதிகளிற் பல இடங்கள்
உண்டு

* நாலுஞளுந நவமதியின் எனறும்பாடம்.

† தனுசு, மகரம, துலாம், மீனம், கடகம, கன்னி இவை
கார்முகராசிகள்; இக்காலததில் மேகங்கள் கருமைகொண்டத்து
சால்வாங்கி கிறரும.

MADRAS.—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C N. PRESS, 4, Guruvappan Street, Black Town, and Published by T. A. SWAMINATHA AIYAR, Armenian Street.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897ஆம் மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க } 1898ஆம் ஜனவரிமீ. { இலக்கம்-அ.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

கஞ்சனூர் என வழங்கும் ஸ்ரீகஞ்சாபுர மான்மியம்.

பிரமாவின் சரீரமாகிய பிரமாண்டத்தின் பிங்கலை நாடியாகிய இமாசலத்தின் பாலதாம் உத்தரகைலாச முதல் இடைநாடியாகிய இலங்கையின் பாலதாம் தக்ஷிண கைலாசம் இறுதியாய்க் கிடந்த பாடல்பெற்ற ஸ்தலங்கள் இருநூற்றெழுபத்திநான்கினுள்ளே கஞ்சாபுரம் என்னும் ஸ்தலம் ஒன்றுளது. இது அகஸ்தியருடைய கையிலிருந்த கமண்டலத்தை விநாயகக்கடவுள் காகவடிவாய்ச் சென்று கவிழ்ப்ப, சையகிரியினின்றும் பாயும் அதியுத்தம திவ்யதீர்த்தமாகிய காவேரியாற்றுக்கு வடகரையிலேயுள்ளது.

(க) அக்கினீசுவரர் பிரமாவுக்கு அருளினமை வருமாறு:— முன்னோர் காலத்திலே பிரமா தமக்குச் சிருஷ்டித்தொழில் செய்யும் வன்மை இல்லாதொழிந்தமையால் அதனையடையும் பொருட்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து கவலைகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது "அப்பனே! நீ பூலோகத்திலே காவேரிதீரத்திலுள்ள திவ்யக்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்தை அடைந்து தவஞ்செய்குதி" என ஓர் அசரீரிவாக்கெழுந்தது; அது கேட்ட பிரமதேவர் மகிழ்ச்சிகொண்டு அந்த ஸ்தலத்தை அடைந்து எவராலுஞ் செயற்கரிய தபசுசெய்து கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு நெடுங்காலந் தவசுசெய்துகொண்டிருந்த போது கஞ்சாபுரீசுவரர் அவர் செய்த தபசு கண்டு பிரீதிகொண்டு, அவர் முன்னே எழுந்தருளி, "பிரமனே! உன் நியமத்தினாலும் பூசையினாலும் மகிழ்வடைந்தோம்; உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்குதி" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அது கேட்ட பிரமா கஞ்சாபுரீசுவரரை நோக்கி, "எம்பெருமானே! அடியேனுக்கு இப்பொழுது சிருஷ்டிசாமர்த்தியத்தைப் பிரசாதித்தருளல் வேண்டும்" என்று வேண்டினார். அதற்குக் கஞ்சாபுரீசுவரர் "உனக்கு அச்சிருஷ்டி சாமர்த்தியத்தை யருளினோம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார்.

(உ) இந்திரன் வீரகத்திபாபம் நீங்கப்பெற்றமை வருமாறு:—ஓர்கால் இந்திரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்றமையினாலே தன்னைப் பற்றிய வீரகத்தி என்னும் பாபத்தை ஒழிக்கும் பொருட்டு யாண்டும் உள்ள புண்ணியஸ்தலங்கடோறும் சென்று பணிந்தும் தன் பாபம் நீங்கப்பெறாமையால் வருத்தமுற, ஆகாயவாணியானது "இந்திரனே! காவேரிக்கு வடகரையிலேயுள்ள கஞ்சாபுரத்தை அடைந்து தவம் இயற்றுதி" என்று அருள், அதுகேட்டு இந்திரன் அத்தலத்தை அடைந்து காவேரி நதியிலே படிந்து, கற்பகநாயகி யம்மையாரோடு அக்கினீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்து, தன் வீரகத்திபாபம் நீங்கப்பெற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்தான்.

(௩) அயன்முதலியோர் மகாபாதகந் தீர்ந்தமைவருமாறு:— வித்யுன்மாலி தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் என்னும் மூன்று சகோதரர் சிவபிரானை நோக்கித் தபசுசெய்து வழிபாடாற்றி, அவர் அருளினாலே முப்புரங்களையும் உடையராயினார். அவர்களைச் செயித்தல் தேவர்களுக்கும் மற்றைய அசுரர்களுக்கும் அரிதாயிற்று. அதனால் இந்த வித்யுன்மாலி முதலிய மூவரும் உலகிலுள்ளோரையெல்லாம் உபத்திரவஞ் செய்வாராயினார். இந்த உபத்திரவத்தைச் சகிக்கலாற்றாது பிரமா இந்திரன் முதலியோர் வைகுண்டலோகத்தில் எழுந்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தியை அடைந்து வணங்கித் துதித்து அவர்க்கு முன்னே அஞ்சலியஸ்தராய் நிற்ப, விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் முகம் வாடிநிற்கும் அவர்களை அன்பினோடு நோக்கி, "நீவிர் எதன் பொருட்டு நம்மிடத்து வந்தீர்கள்? உங்களுக்குநேர்ந்த இடையூறு இரகசியமாயிருப்பினும் என்! பரசியமாயிருப்பினும் என்! அதனை ஒழிக்கும் பொருட்டுச் சொல்லுமின்" என்றார். அப்போது தேவர்கள் அச்சமிகுதியோடு அவர் முன்னே நின்று, "மிகுந்த கருவமுள்ள முப்புரத்தசுரர்களாலே நாங்கள் மிகவும் வருந்திவிட்டேம்; எப்பிரகாரத்தினாலேனும் அவர்களை நாசஞ்செய்தருளல் வேண்டும்" என்றார்கள். விஷ்ணு அவர்கள் சொல்லியதைக் கேட்டு, "தேவர்களே! அவ்வசுரர்களுக்குப் பயந்தே நாமும் மகாமேருமலைக்கொடுமுடியின்கண்ணே நெடுங்காலம் மறைந்திருந்தேம். பின்னர் நீங்கள் இங்கே வருவீர்கள் என்றெண்ணியே நாமும் இங்கே வந்திருந்தேம். நாமெல்லாம் இங்கிருப்பதை அவ்வசுரர்கள் அறிந்தால் இடையூறு செய்வார்கள். ஆதலினால் நாமெல்லாம் அம்மேருமலைக்குத் தானே போவேம்" என்னும் இனியவார்த்தை கூறி, அங்கே சென்று அவ்வசுரர் பெருமைகளையெல்லாம் இவ்வாறு சொல்வாராயினார்.

"அவ்வசுரர்கள் எக்காலமும் நல்லொழுக்கமுடையர். பஸ்மஜாபாலோபநிஷத மந்திரவிதிப்படி காலை மாலை உச்சி என்னும் முப்போதினும் விபூதிகொண்டு உத்தூளனத்திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள். திரிகாலமும் அன்பினோடு சிவபூசை செய்பவர்கள். சிவ விரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள். வைதிகாக்கினி வளர்ப்பவர்கள். வீடுகடோறும் புரோடாச அவிசுகளை அக்கினியிலே ஓமஞ் செய்து அதனலெய்திய தூமத்தினாலே தூயர்கள். எல்லோரும் ருத்திராக்ஷமாலை பூணபவர்கள். பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர்கள். சிவபூசையின் மகிமையை இத்தன்மையதென்று அறிந்தவர்கள். சிவபுராணங்களைப் படித்து அவற்றின் பொருள்களை ஆராய்பவர்கள். சிவநாமத்தை உச்சரிப்பவர்கள். சிவனடியாரிடத்தே சதாகாலமும் அன்புடையவர்கள். சிவனடியாரைத் தரிசித்தலினும், அவரை நமஸ்கரித்தலினும், அவரைப் பூசித்தலினும் எப்பொழுதும் பற்றுடையர்கள். சிவாகமவிதிப்படி சிவபூசை செய்தலின் விருப்புடையர்கள். பிரதக்ஷிணநமஸ்காரங்களையும் சிவகைங்கரியங்களையும் எக்காலமுஞ்செய்பவர்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவ்வியல்பினரேயாம். இவர்கள் தங்கள் நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தலிற் பற்றுடையர்கள் சிவபூசை பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் சிவதிருப்பணிஎன்பவை செய்தலிலே பற்றுடையார்கள். கற்பிலே அருந்ததியினுஞ் சிறந்தவர்கள். இத்தவவிசேஷமுடைய அவ்வசுரோத்தமர்களை எவ்வாறுதான் சிவபெருமானும் செயிக்க வல்லாரவர்! தேவர்களே! அவர்கள் நியமத்தை அழிக்க நினைத்தாலும் அந்நினைவு அகாலமரணத்தையும் நரகதுக்கத்தையும் நிச்சயமாய் விளைப்பதேயாகும்" என்று இவ்வாறு விஷ்ணு சொல்ல, அதனைக்கேட்ட தேவர்களெல்லாம் பயத்தினாலே நடுநடுங்கி அஞ்சலியஸ்தராய் அவரை நோக்கி, "சுவாமீ! எம்மை ரக்ஷிக்க ரக்ஷிக்க" என்று பின்னரும் வேண்டினார்கள். அப்போது மகாவிஷ்ணு கருணாநிதியாகிய மகாதேவரைத் தியானித்துப் புத்தராயினார். அப்போது நாரதர் அப்புத்தருக்குச் சீஷராயினார். பின்னர் விஷ்ணுவானவர் தமது சீஷராகிய நாரதரோடு முப்புரத்தை அடைந்து, அங்கேயுள்ள அசுரர்களுக்குச் சிவபக்தியை நழுவச்செய்கின்ற கன்மங்களை உபதேசித்தார். அவ்வுபதேசத்தைக் கேட்ட அசுரர்களெல்லாம் அப்புத்தருடைய மாயையினுள்ளே சிக்குண்டு மயங்கிச் சென்மாந்தரங்களிலே பயன் விளைப்பனவாகிய வைதிககன்மங்களையெல்லாம் துறந்தொழிந்தார்கள். அவ்வசுரப் பெண்களும் அப்புத்தசிஷ்யருடைய வாக்கினாலே மயங்கிப் போய்க் கற்புநெறிகோடி வியபிசாரிகளாயினார்கள். அம்முப்புரத்தில் மூவர் மாத்திரம் சிவபூசையை விடுத்தாரில்லை. குருவும் சீஷனுமாகிய விஷ்ணுவும் நாரதரும் தாங்கள் முடிக்க நினைந்த காரியத்தை முடித்துவிட்டு மீண்டும் தம்வழியே செல்லும்போது, நாரதர் ஆச்சரியத்தோடு விஷ்ணுவை நோக்கி, 'சுவாமீ, நும் மாயையைக் கடத்தல் தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் அரிதாமன்றே. அங்ஙனமாயினும் மூவசுரர் மாத்திரம் நும்மாயையுட் சிக்குண்டாரல்லர்" என்று சொல்லிக்கொண்டு இமாசலத்தின் சிகரத்தை அடைந்தார். அங்கே விஷ்ணு தேவர்களை நோக்கி, "திரிபுரத்தசுரர்கள் வைதிககருமங்களையெல்லாம் விட்டுப் பௌத்தசாரம் கடைப்பிடித்து மயங்கிப்போமாறு செய்துவிட்டு வந்தேம்" என்றார். அதன் பின்னர் விஷ்ணுமுதலிய தேவரெல்லாம் இவையனைத்தையும் சிவபிரானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமாறு திருக்கைலாசத்துக்குப் போய், அங்கே கைலாசமலையின் மீது ஏறுதற்கு வன்மையிலராய் இது என்னை! ஆச்சரியம்! என்று ஆலோசித்து, ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அநாசாரங்களை நினைந்து வருந்துகின்றார். நிற்கும்போது "நீவிர் பரமான்மாவாகிய சிவபெருமானுடைய அடியார்களுக்கு அபராதஞ் செய்தமையினால் இம்மலையின் மீது ஏறவன்மையிலராயினீர்" என்று பிரம விஷ்ணுவாதி தேவர்கேட்குமாறு அசரீரிவாக்கு எழுந்து ஓய்ந்தது. அப்போது அவரெல்லாம் அவ்வபராதத்தைப் போக்க நினைந்து, இமாசலத்தின் சிகரத்தை அடைந்து நெடுங்காலம் உக்கிரதபசு செய்தார்கள். செய்தும் என்னை! சிவபிரான் அவர்களுக்குத் திருவருள் பாலித்தாரில்லை. அவர்கள் பின்னர்த் தாங்கள் செய்த பாபமிகுதியை நினைந்து சலமத்தியிலே நின்று சதருத்திரீயத்தைக் கோடி முறை செபித்தார்கள். செபிக்கவே, "நீவிரெல்லாம் காவேரிக்கு வடகரையிலுள்ள கஞ்சபுரத்தை அடைந்து அங்கே காவேரிதீர்த்தத்திலே படிந்து சிவபிரானைப் பூசியுங்கள். அப்போது உங்களைப் பற்றிய மகாபாதகம் ஒழிந்துபோய்விடும்" என்று அசரீரிவாக்கெழுந்தது. அது கேட்டுத் தேவர்கள் அந்தக் கஞ்சபுரத்தை அடைந்து காவேரிநதியிலே ஸ்நானஞ்செய்து,

விபூதியை உத்தூளன திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷம பூண்டு, நியமத்தோடு சிவாலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து எழுந்து ஆலயத்தினுள்ளே பிரவேசித்து அக்கினீசுவரப் பெருமானை அன்பினோடு பூசித்து வீழ்பட்டார்கள். அப்போது சிவபிரான் பூதகணங்கள் புடைசூழ இடபாரூடராய்க் கற்பகிநாயகியாரோடு சிவலிங்கத்திலே ஆவிர்ப்பவித்து, "உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கொடுக்குமாறு எழுந்தருளினோம்" என அவர்கள் மனதையெல்லாம் கவரத்தக்கதாகக் காம்பீரியவாக்கினால் உரைக்கத்தொடங்கி "நீங்கள்செய்த மகாபாதகம் தபசினாலும் தீராது போக, நீவிர் இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே நம்மை விசேஷமாகப் பூசித்தமையினாலே, தேவர்களே! நீங்கள் செய்தது மகாபாதகமாயிருந்தும் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் உடனே சேர்ந்துவிட்டது. ஆதலினால் எத்தலங்களினும் இத்தலத்திலே நமக்குப் பிரீதி மிகுதியும் உண்டு. இவ்விடத்திலே நீவிர் எக்காலமும் எம்மைப் பூசியுங்கள். உங்களை வருத்திய அசுரர்களையெல்லாம் நாம் சீக்கிரம் நாசஞ் செய்துவிடுவேம்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தான மாயினார்.

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(ரு) அரதத்தாசாரியர் இறந்துபோய இருபிராமணச் சிறுவர்களை எழுப்பினமை வருமாறு:—மேலே போந்தவாறு பெருமை வாய்ந்துள்ள கஞ்சாபுரத்திலே பூவுலகமெங்கும் மிகுந்த புகழ்படைத்தவரும், சகலாகமங்களின் தாற்பரியங்களை நன்குணர்ந்தவரும், பிராமணருமாகிய அரதத்தாசாரியர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் இருக்குங் காலத்திலே சிவப்பிரியர் என்னும் ஓர் பிராமணரும் இருந்தார். இவர் தமது ஆசாரநெறியிலே வழுவின்றி ஒழுகுபவர். பஞ்சயஞ்ஞமும் செய்பவர். வைதிகவிபூதிகொண்டு உத்தூளனத் திரிபுண்டரமாகத் தரிப்பவர். அன்பினோடு முப்போதும் சிவபூசைசெய்தலிலே பற்றுடையவர். உருத்திராக்ஷமாலை பூண்பவர். பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர். சிவலிங்கப்பெருமானைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதி செய்து வழிபடுபவர். சிவபக்தர்களுக்குத் தொண்டுபூண்பவர்.

இத்தன்மைச் சிறப்பினராகிய சிவப்பிரியருக்குச் சுமதி கருமபாலர் என்னும் இரு புதல்வர்கள் உளராயினார். இவ்விருபாலரும் அறிவுடையர், அழகுடையர், அக்ஷராப்பியாசஞ் செய்தலில் நிபுணர், மாதுரியத்தோடு கேட்கத்தகும் இனிய மொழியுடையர், பார்ப்பவர் கண்களுக்கெல்லாம் ஆனந்தம் விளைப்பவர், நாநாவித வஸ்திராபரணங்களைத் தரிப்பவர், தமது சிறுகுழந்தை விளையாட்டுக்களால் தமது தந்தை தாயரைப்பிரீதி செய்பவர். இவ்விருவரும் முறையே ஐந்தும் ஆறுமாம் வயதுடையராயிருக்கும் இந்தப் பாலிய தசையிலே தைவாதீனமாய் விஷூசியினாலும் சர்ப்பவிஷத்தினாலும் முறையே தொடக்குண்டு இறந்துபோயினார். அதுகண்ட சிவப்பிரியர் சோகமேலீட்டினாலே மூர்ச்சையடைந்தார். பின்னர் எழுந்து அவ்விருகுழந்தைகளையும் கட்டியணைத்து, "முற்பிறப்பிலே யான் பெரியோர்க்கு யாதாயினும் துரோகஞ் செய்தேனோ, ஐயோ! கொடியேனுடைய இருபாலரும் ஒரே காலத்தில் உயிர்துறந்தார்களே! இரக்கமில்லாது பிறகுழந்தைகளைக் கொலை செய்தேனோ! பால் குடிக்க விருப்புடைய குழந்தைகளை அங்ஙனம் குடிக்காதபோக இரக்கமின்றித் தனங்களிலே பாலூறவொட்டாச் செயல்களைச் செய்தேனோ! பிறர் ஈட்டிவைத்த பொருளை அபகரித்து விட்டேனோ! பிறர் பொருளை முன்னர் மகிழ்வினோடு கடனாக வாங்கி, பின்னர் வஞ்சனையினால் அதனைக் கொடாது ஒழிந்தேனோ! கூலிக்காரரைக்கொண்டு அநேக கிருஷிகத் தொழில்களைச் செய்வித்துவிட்டு அவர்க்குத தினந்தோறுங் கொடுக்கற்பாலதாகிய கூலியைக் கொடாதொழிந்தேனோ! சபத்தினி குழந்தைகளுக்கெல்லாம் அருசுவையினாலே விஷமுதலியன ஊட்டிப் பிராணவதைசெய்து ஒழிந்தேனோ! சபத்தினி குழந்தைகள் பசியினால் வருந்தும்போது பொறுமைகொண்டு என் கண்டபரியந்தம் அன்னத்தை மிச்சமின்றித் தின்று இளைத்தொழிந்தேனோ! கொடியேனுடைய இரு பாலர்களும் ஒரே காலத்திலே உயிர் துறந்தார்களே!!! என்று புலம்பி அழுதார். "என்பாலர்காள்! நீவிர் எழுந்து என் சோகத்தைத் தீருங்கள்" என்பார். "உங்கள் சிநேக பாலர்கள் உங்கள் இருவரையும் படிக்க வரும்பொருட்டு அழைக்கின்றார்களே, நீங்கள் எழுந்து பாடங் கேட்குதிர்" என்றும் புலம்புவார்.

அப்போது அங்குள்ள மகாசனங்கள் ஒருங்குகூடி, அவர்கள் கவலையை ஒழித்தற்கும், அவ்விறந்த பாலர்களை வீட்டினின்று கொண்டுபோய்த் தகன சம்ஸ்காரஞ் செய்தற்கும் முயன்றார்கள். முயன்றும் என்னை! தந்தையாராகிய சிவப்பிரியர் அவ்விரு குழந்தைகளின் மேற்கொண்ட சோகத்தினால் வருந்தி, அவர் தகன சம்ஸ்காரஞ் செய்தற்கு இசைந்தாரில்லை. ஓமஞ் செய்தற்கும், சிவார்ச்சனை செய்தற்கும் உரியகாலம் தவறி அதீதமாகும்போது, அப்பாலர் விருத்தாந்தத்தை (சனங்கள் வாயிலாக அறிந்துகொண்ட) சுதர்சனாசாரியர் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமத்தையுடைய அரதத்தாசாரியர் அங்கே எழுந்தருளி, சிவப்பிரியரை நோக்கி, "குழந்தைகளைத் தகனசம்ஸ்காரஞ் செய்யும் பொருட்டு வீட்டினின்றும் விரைந்துகொண்டு போக இசைவீராக" என்றார். அதற்கு அவர் ஆசாரியசுவாமிகளை நோக்கி, "யோகீசுவரரே! நான் அது செய்தற்கு இசையேன்" என்று சோகாக்கினியினாலே வெதும்பிக் கூறினார். அப்போது அரதத்தாசாரியர் அப்பாலர்களை எழுப்புகிறோம் என்று சொல்லி, விபூதி அபிமந்திரித்து அவ்விருவர் மீதும் அதனை இட்டார். இட்டவுடனே அவ்விருவரும் எழுந்து தூரத்திலே போய்க் கைகளைத் தங்கள் தலைகளின்மீது வைத்துக் கூப்பிக்கொண்டு நின்றார்கள். அதுகண்டு அரதத்தாசாரியர் "நீங்கள் யாவர்? உங்கள் பெயர் என்னை? எதன்பொருட்டு நீங்கள் ஈண்டுவந்தீர்கள்" என்று கேட்டார். அதற்கு அவ்விருபாலரும் "நாங்கள் இழிஞர்; சுவாமீ! முற்சனனத்திலே எங்களுக்குள்ள பெயர்கள் நந்தனும் வீரனுமாம். நாங்கள் சிவப்பிரியருக்கு நெடுங்காலம் கூலிக்காரராகி வயலுக்கு உழவுதொழில் செய்தோம். களைபிடுங்கினோம். புல்லறுத்தேம். மாடுமேய்த்தல் முதலியன செய்தேம். பசிக்கொடுமையால்

எங்கள் குடும்பச்செலவுக்கு வேண்டற்பாலதாகிய கூலியைக் கொடுக்கும்படி கேட்டால், இப்போதன்றோ உங்களுக்குக் கூலி கொடுத்தேம்" என்று கோபித்து வாளா இட்டுவார். (பின்னுங் கேட்டால்) கயிற்றினால் எங்களைக்கட்டி வேண்டிய மட்டும் தடிகளாற் புடைத்துவிடுவார். பிறருக்குத் தொழில் செய்து சீவனஞ் செய்யப் போதலும் கூடாமற் போயிற்று. எங்களுடைய பிதா எங்களை இவருக்கு விற்றுவிட்டார். இந்தச் சிவப்பிரியர் முன்னர்க் கூலிகொடாமையால் இச்சென்னத்திலே அதனைப் பெறும் பொருட்டு இவருக்குப் புதல்வராய்ப்பிறந்தேம். இவ்வளவு காலத்துள்ளே பெறற்பாலதாய கடன் முழுதும் அடையப்பெற்றோம்" என்றார்கள். அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் உங்களுக்குச் சாதி ஸ்மரணை எய்தியதின் காரணம் என்னை? என்றார். மகாமுனிவரே! சிவப்பிரியர் சகவாசத்தினாலே எங்கள் பாபம் நிவர்த்தியாய்விட்டது. காவேரிதீர்த்தத்திலே இறந்தமையினால் எங்களுக்குப் பிராமண சென்மமும் வாய்த்தது; இச்சிவப் பிரியருக்குத் தொண்டு செய்தமையால் சாதிஸ்மரணையும் எங்களுக்கு எய்திற்று என்று அவ்விருபாலரும் சொன்னார்கள். அப்பொழுது சிவாஞ்ஞையினாலே கோடி சூரியப்பிரகாசமுடைய ரத்நஸ்தம்பங்கள் ஆயிரம் நெருங்கவும், கிங்கிணிசாலங்கள் பிரகாசிக்கவும், தேவரமணியர் குழுமவும், கீதவாத்தியங்கள் முழங்கவும் ஓர் விமானமானது அவ்விடத்தே அவ்விருவரையும் அழைத்துச் செல்லுமாறு போந்தது. சிவதூதர்கள் பாலர்காள்! உங்கள் இருவர்க்கும் அரதத்தாசாரியர் பாலித்த கிருபையினாலும், அவர் உங்களை விபூதிகொண்டு பரிசித்தமையினாலும், நீங்கள் சிவப்பிரியருக்குத் தொண்டு செய்தமையாலும், ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைய நேர்ந்தீர்கள் என்றார்கள். உடனே அவ்விருவரும் (மாணிட சரீரம் விடுத்து) திவ்யசரீரமெடுத்து விமான மேற்கொண்டார்கள். சுதர்சனாசாரியரிடத்தும் சிவப்பிரியரிடத்தும் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு அப்பாலர்கள் விரைந்து கைலாசத்தை அடைந்தார்கள். சனங்கள் இவ்வாச்சரியம் அனைத்தையும் பார்த்தார்கள். விஷ்டாசாரமுடையராதலின் சிவப்பிரியர் அப்பாலர்களைச் சண்டாளரென்று கொண்டு அவர்களைத் தொட்டுத் தகனசம்ஸ்காரஞ் செய்ய உடன்படாதிருந்தார். அதுகண்ட அரதத்தாசாரியர் சிரித்துக்கொண்டு, ஐயரே! நீவிர் உமது சரீரத்தினின்று தோன்றியபாலர்களைத் தொட்டுத் தகன சம்ஸ்காரஞ் செய்தற்கு உடன்படாதிருத்தல் என்னை? நீவிர் சிறிதும் சந்தேகிக்கவேண்டியதின்று என்று உபதேசித்து அவரைக்கொண்டு அவ்விருபாலர்களின் தகனசம்ஸ்காரத்தைச் செய்வித்தார். கூலிகொடாது குற்றத்தையும், சிவபத்தர்களுக்குத் தொண்டுசெய்தலின் மாட்சிமையும், அரதத்தாசாரியர் பெருமையையும் சனங்கள் மீட்டும் மீட்டும் சிந்தித்துத் தத்தம் வீடு சார்ந்தார். அரதத்தாசாரியர் மாத்தியாந்நிகஞ் செய்து முடித்துக்கொண்டு அன்பினோடு சிவபூசை செய்யுமாறு விரைந்து தமது கிரகஞ் சார்ந்தார்.

(ரு) இருஷிகள் அரதத்தாசாரியர் சரித்திரத்தை விரித்துச் சொல்லுமாறு உபமன்னியுமுனிவரைக் கேட்டமை வருமாறு:—அரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரத்தை இருஷிகளாயினோரெல்லாம் கேட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் வாரச் சரீரமுழுமையும் உரோமாஞ்சங்கொள்ள, நாத்தழுதழுப்ப, உபமன்னியு மகாமுனிவரை நோக்கி, முனிவர்பெருமானே! உமது முகாம்போசத்தினின்று ஒழுகுந் தேனை எக்காலமும் செவிகளாற் பருகும் எங்களுக்கு இன்று நீவிர் சொல்லியருளிய அரதத்தாசாரிய சுவாமிகளுடைய மகரந்தரசம் எங்களுக்கு இன்னும் தெவிட்டியதில்லை. முனிவர சிகாமணியே! சிறிது கடைக்கண்பாலித்துத் தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களைப் பலிப்பிக்கும் அவருடைய சனனாதி விருத்தாந்தத்தை அடியேங்களுக்கு விரித்துச் சொல்லியருளல் வேண்டும். மேலும், பிருகு முனிவர் சாபத்தினாலே சமஸ்தலோகரக்ஷகராகிய மகாவிஷ்ணுவானவர் பூமியின்கண்ணே இருபத்தைந்து அவதாரங்கொண்டாரென்று புராணங்களிலே முன்னரே சுருக்கமாகக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றோம். அவ்விருபத்தைந்து அவதாரத்தின் ரூபம் என்னை? பிரயோசனம் என்னை? என்று ஆலோசித்துச் சொல்லல் வேண்டும்" சர்வஞ்ஞ சிகாமணியே! என்று வேண்டினார். "முனிசிரேஷ்டர்காள்! நீங்கள் அன்பினோடு நன்று கேட்டீர்கள், அதனைச் சிவப்பிரசாதத்தினாலே சொல்கின்றோம், சாவதானமாகக் கேளுங்கள்" என்று உபமன்னியுமுனிவர் சொல்வாராயினார்.

(௬) விஷ்ணு மந்தரமலையிலே தவஞ்செய்த தன்மை வருமாறு:—முன்னொருகால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச் சபித்தமையால் அவர் மனம் நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ் செய்தாரென்று உபமன்னியு சொல்லத் தொடங்கும்போது, முனிவர்கள் சாபம் அடைந்த பின்னர் அவ்விஷ்ணு மந்தரமலையை அடைந்தாரென்றும் கேள்வியுற்றோம், அதனையும் எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டும் என்று கேட்ப, உபமன்னியு இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபித்தபோது விஷ்ணுவானவர் கலங்கி, உருத்திரரும், மகேசுவரரும், கணங்கள் புடைசூழப்பெற்றவரும், புகல் அடைந்தோரைக் காப்பவருமாகிய அருணாம்பிகாசமேத சிவபிரானைத் தமது உள்ளக்கமலத்திலே சிந்தித்து, கருடன்மீதிவர்ந்து தேவர்கள் வாசஞ் செய்வதாயும் மனோகரமாய குகைகளையுடையதும், கின்னரர்கள் உறையும் வனங்களையுடையதும், ஒலிக்கின்ற பற்பல அருவிகளையுடையதும், பற்பல கணங்களுக்கு உறையுளாகிய உதியானங்களையுடையதும், சப்திக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை விருக்ஷம் கொடி செடி என்பவற்றை அளாவிய பரிமள வாயுவையுடையதும், மனசுக்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைப்பனவாகிய பாரிசாதங்களையுடையதும், பற்பல ரதநக்குவியல்களையுடையதும், சுவர்ணப்பிரகாச தோரணங்களையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசம் போல இலங்கும் அநேகாயிர பிராசாதங்களையுடையதும், இன்னும் இவை போன்ற அநேக வனங்களையுடையதுமாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவர்ணக்குகையொன்றிலே சடையுடையராயும், முண்டிதராயும், மேகலையுடையராயும், பஸ்மலிப்தராயும் அமர்ந்து, அக்கினியை ஓம்பி, தினந்தோறும் திரிகாலங்களினும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருச்சிரசாந்திராயண விரதாதிகளை அநுஷ்டித்து தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவராயினர்.

(தொடரும்).

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியாருரை.

உலோகாயிதன் மதமறுதலை.

அறிவுதானு* டலத்தினவேறது
வாயிறந்துபி றந்திடு மா
அறிவுமுன்புள திடமுவந்துமற
றிந்திடாமைய தின்றெனின்
அறிவையோகனா வத்துநினா
வத்தையன்றுக ரத்திருந்
தறியுமவ்வறி வோமையக்கறி
வாதலாலறி யாதுகாண்.

(பொ-ரை.) 'அறிவானது இவ்வுடலதனை வேறுபட்டு இறந்தும் பிறந்துந் திரியுமாயின், முன்னுள்ளதாகிய அவ்வறிவு இப்பிறப்பிலும் அறியாமையின்றி அறிவேயாயிருக்கவேண்டும். அஃதில்லையே' என்று நீ கேட்டால், நீ கனவுகாணுமிடத்து அக்கனவை நனவாகவனறிக கனவென்று அறிகிறாயோ? அன்றியும் நீ தாயுதரத்திலிருந்து அறியுமறிவோ பூததேகமானபின்பு மயங்கின அறிவு. ஆதலால் ஆன்மாவுக்கு அறியாமையும் குணமென்று காணாய். எ-று.

ஈசுவரனுக்கு அறிவே குணம், பாசத்துக்கு அறியாமையே குணம். பசுவாகிய ஆன்மாவுக்கு அறிவு மறியாமையுங் குணமாதல் காண்க. (உக)

இறந்திடும்மறி வேபிறந்திடு
மென்பதிங்கிசை யாதெனின்
உறங்கிடும்பொழு தின்றியின்றுணா
விழுந்திட்டிடு மாறதோர்
பிறந்தவிவ்வுடல் போகவேறுட
பின்புவந்ததை பேசிடின்
மறந்திடுங்கன வத்துவேறுடல்
வந்தவாறும றித்திடே.

(பொ-ரை.) 'இறந்த அறிவே பிறக்குமென்று இங்கே கூறியது பொருந்ாது' என்று நீசொன்னால், நீ தூங்கும்போது அறிவின்றிக் கிடந்து விழித்தபின் அவ்வறிவு உண்டாகுந் தன்மையை விசாரிப்பாயாக. 'இப்போதெடுத்துக்கொண்ட காயங்கெட்டால் பின்பு, மற்றொருகாய முண்டாவதெப்படி?' என்று நீகேட்டால், நனவை மறந்திடுங் கனவிலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்டு திரியுமுடல் எப்படி வருவதோ, அப்படி வருவதென்றறிவாயாக எ-று.

உறங்கும்போது மூகத்திற் பாம்பேறவுந் தெரியாது விழித்தபின் பாம்பைக்காணவும் அஞ்சுதல் காண்க. (உஉ)

கரணம்வாயுவி டத்தடங்கவ
டங்கிவந்தெழு காரியம
மரணமானவி டத்துமற்றவை
மாய்ந்துபின்புவ ருஞ்செயல்
கிரணமார்கலை கெட்டுதிப்பவி
றப்பினோடுபி றப்பையுங்
தரணியோர்கன்ம திக்குரைப்பரு
யிர்க்குமிப்படி சாற்றிடே.

(பொ-ரை.) ஒருவன் மரணமான விடத்து இந்திரியங்கள் கெட்டுப் பின்பு அவை வருமுறைமையானது, ஒருவன் மூர்ச்சையான விடத்துக் கரணங்கள் வாயுவிடத்தடங்க அவ்வாயுவுஞ் சேட்டையற்றுப் பிணபவன மூர்ச்சை தெளிந்தபோது அவைகள் சேட்டிக்கு முறைமைபோலும். அன்றியும், சந்திரனுடைய ஒளிபொருந்திய சலைகள் கெட்டுந் தோன்றியும் வர, அதனை இறப்பும் பிறப்புமாக உலகத்தார் கூறுவர். இதற்தன்மையை ஆன்மாவுக்குஞ் சொல்வாயாக. எ-று.

வாயு இயங்காத காலத்துக் கரணங்கள் இயங்கா வென்பதறிக. 'மாதத்திலேயொரு திங்களுண்டாகி மடிவதைநின், போதத்திலே சற்றும் வைத்திலையே' என்பது பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கு.

ஸ்தூல சரீரத்திலுள்ள கரணங்கள் சூக்ஷ்ம சரீரத்திலும் பொருந்துமெனபதும, ஆனமா நித்தியமென்பதுங் கருத்து.

பூதமானவை காரியங்களபொ
லிந்துமன்னிய நிந்திடும
ஆதலாலொரு நாதனிங்குள
னென்றறிந்துகொ ளாயலோ
பேதமானக டாதிமண்ணினில்
வந்தவாறுபி டித்திடற்
கோதிலாதகு லாலனுள்வரு
செய்கையென்று குறிப்பரோ.

(பொ-ரை.) நீகூறிய பூதங்கள் காரியப்பட்டு, பொலிவடைந்து, புசிப்பளவும் நிலைபெற்று, மீளவு மழியாநிற்கும்; ஆதலால், இதனை ஆக்குதலு மழித்தலுஞ் செய்வானொரு கர்த்தா வுளனென்று அறிந்துகொள்வாயாக. 'மண்ணினிடத்து கடகலசாதி பேதங்கள் வந்தாற்போல பூதகாரியமே சரீரம்' எனனில், அம்மண்ணும் குலாலனது செய்கையாற காரியப்பட்டதென்று அறிவாயாக. ஐயனே! எ-று.

அசையுந் தன்மை யொன்றேயுடைய சடப்பொருள்கள் ஒருவன அசைவித்தாலன்றித தாமேயசையா, ஆதலால், பூதசடங்களைத் தேகாதியாகக காரியப்படுத்த வொரு கர்த்தா வேண்டுமென்பதை யுவமைமுகத்தால் விளக்கியவாறு. (உச)

வேதனாரண னாரணம்மறி
யாவிழுப்பொருள் பேணைப்பால
தூதனாயிரு காவடந்திடு
தோழன்வன்மைசெய் தொண்டனுக்

காதலாலடி யார்களுக்கெளி
யானடிக்கம லங்களீ
காதலாலிணை யீண்டன்வேண்டின
விம்மையேதருங் கண்டிடே

(பொ-ரை.) பிரம்மாவும், விஷ்ணுவும், வேதங்களும், அறி தற்கரிய பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான், தான் தடுத்தாட் கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்குத் தூதவனுய்ப் பரவையாரிடத்து, இருமுறை நடந்ததனைவனுதலால், அடியார்க்கெளியனுவன். அவனுடைய ஸ்ரீபாதகமலங்களை நீ யன்போடு வழிபட்டால் விரும்பிய போகங்களை இம்மையிலே தந் தருளுவன ; இவ்வுண்மையை அவனை வழிபட்டறிந்து கொள்வாயாக. எ-று.

தம்பிரான் றோழரென்னுஞ் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையிங் கேவனமைசெய் தொண்டனென்பதை 'மற்று நீ வன்மை பேசி வன்றொண்டனென்னு நாமம்-பெற்றனை' என்னும் பெரியபுராணத்தாற்காண்க. (உரு)

பொன்குலாவும ணிக்கலன்கணம
லம்புகிற்கைபொ ருந்திடா
மின்குலாமிடை யாரகடாமுல
கத்தின்வேட்கைவி டும்பொருள்
புன்புலான்மல மூத்திராதிபொ
திந்துநாறுபு லைக்குலம
என்கொலாமிவர் மேலவிழுந்தி
வற்றினெய்பெற வெண்ணியே.

(பொ-ரை.) பொன்னுலு மணியாலும் விளங்கச்செய்த ஆபரணங்கள் மலத்தில் விழுந்தால் அவற்றை யெடுக்க கை வாராது. அதுபோல, மின்னற்கொடிபோலும இடையாரென்று நீ புகழும் மகளிரும் அசுத்தமிகுதியால் விரும்பத்தகாத பொருளேயாம். ஏனெனில் அவர்கள் மலமூத்திராதி களிந்து தீ நாற்றம வீசுகின்ற புல்லிய மாமிசத்தாலாகிய அசுத்தபாண்டமே யாவார்; இவ்வசுத்தவகையில் யாதுபெறக்கருதி அவரிடத்து விருப்பமுண்டாகியது ; இது என்ன பேதைமை! எ-று. (உசு)

தோலிரத்தமி றைச்சிமேதையெ
லும்புமச்சைசு க்கிலநீ
ராலெடுத்தமு டைக்குரமபையு
முக்கிரேறுபு முக்குறாய
நூலொழுக்கிடு கோழையிரனு
நரகுமூத்திர பாத்திரஞ்
சேலடர்த்தக ணர்களென்பது
தேர்மலத்திர டிண்ணமே.

(பொ-ரை-) தோல், இரத்தம், இறைச்சி, மேதை, எலும்பு, மூளை, சுக்கிலமென்னும் எழுவகைத்தாதுக்களாற் கட்டிய தொரு நாற்றச்சிறு குடில்; மலத்தையும், மூத்திரத்தையும், நூல் போலொழுகும் கோழையும், சீழும் பெருக்கி நுரைக்கு மூத்திரபாண்டம்; இத்தகைய காயத்தையுடைய மகளிரைச் சேலினுஞ் சிறந்த கண்ணியரென்பதை யாராய்க ; யாவும் மலத்திரளென்பது நிச்சயம். (எ-று)

இவ்விரண்டு செய்யுளின் கருத்தையுட்கொண்டே 'என்னை கண்டு நீ மாதரார்படிவ மீதிசசைவைத்துழல்கின்றாய—பொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திடில் வெறும் புழுமலக்கூடு' என்றார் பிறரும. (உஎ)

ஆசையுற்றுழல சூகரங்களா
சுத்தமேவியா லோந்துதின்
றேசுகித்தன வாயிடுஞ்சுக
மேழையோடுறு மின்ப நீ
மாசதற் றொளிர நித்தசுத்தவ
ளாந்தருஞ்சுக வாரிகாண
நாசமுங்கடி மைத்திறத்தினி
னைந்துநாம்பெறு மின்பமே.

(பொ-ரை.) நீ மகளிரோடு கூடிப்பெறு மின்பமானது, திரிகின்ற பன்றிகள் ஆசைமிகுந்து அமேத்தியத்திற் புகுந்து அதனைத் தின்று அதனிற்பெறுமொரு சுகித்த தன்மையை யொக்கும். கர்த்தாவுக்கு அடிமைத்திறஞ்செய்து நாம் பெறுமின்பமோ, அழியாததாய், நிர்மலமாய், குற்றமற்று விளங்குஞ் சிறப்பினதாகிய பேரின்ப சாகரமென்றறிவாயாக. எ-று.

மேதகியம்-சுத்தியானது. வாழ்க்கைத்துணையாகிய மனையாளோடுகூடி யில்லறநடத்துவோர புத்திரோற்பத்திக்காகப் பெண்போகந் துயப்பரென்பதும, அவ்வாறு துய்ப்பதற்குக் காலமு மந்திரமுமுண்டென்பதும, உன்னைப்போலக் காலவரையிலலாமல, போகமே முத்தியென்று கொண்டு கலவிசெய்யாரென்பதும் இங்கேபெறப்படும். இதனை 'புத்திரனைக் காமுற்றவர் தோடபுணாவார்கல்—லுத்தமா நூலோரந் தனைப்போலோ; காலமுமந்திரமுமுணர்கலவியினும், காலமுமுண்டோவுனக்குக காமம்' என்பதனுலறிக. (உஅ)

குரோதமேகுண மாயிருந்தவர்
சாந்தநன்மைகு றிக்கொளார்
அராகமேமனை வாரகளாசைய
றுதகவின்பம றிந்திடார்
பராவுதேவர்ப ராவுதூயப
ராப ரன்னடி பற்றி நீ
விராவுமெய்யிலவி டாதவின்பம்வி
ளைந்திடுமமிது மெய்ம்மையே.

(பொ-ரை.) கோபமிகுதியை யியல்பாகவுடையார் பொறையினாலுண்டாகிய நன்மையை யறியமாட்டார். ஆசையையே மேற்கொண்டவர்கள் நிராசை யுடையவர்க்குண்டாகுஞ் சுகத்தை யறியமாட்டார். (அதுபோல, மாதர் சுகத்தை மேற்கொண்ட நீ பரசுகமாகிய பேரின்பத்தை யறியாய்; அதனை யறியவிரும்பினுல்) யாவரும் வணங்கும் அரிபிரமேந்திரர்களாற் றுதிக்கப்படுவோரும், சுத்தமான பராசத்திக்கு